

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจาก
กฎระเบียบโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
วาสนา เครือมาศ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา
กุมภาพันธ์ 2549

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจาก
กฎระเบียบโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
วาสนา เครือมาศ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

กุมภาพันธ์ 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจาก
กฎระเบียบโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
วาสนา เครือมาศ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา
กุมภาพันธ์ 2549

วาสนา เครือมาศ.(2549). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ชวลิต รวยอาจิ้น, รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ปัจจัยใดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน รวมทั้งสร้างสมการพยากรณ์ พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวนนักเรียน 536 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน การผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีค่าความเชื่อมั่น .8486, .9005, .8213, .8738, .8618, .8878, .8822, .9126 และ .7600 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ระดับของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับต่ำ
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวก มากที่สุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน รองลงมา คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบ มากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนน้อยที่สุด คือ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ปัจจัยที่ศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เท่ากับ 0.745 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณแบบปรับแก้ เท่ากับ 0.550 ดังนั้น ตัวแปรอิสระภายในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คิดเป็น ร้อยละ 55.6

3. ตัวแปรความรู้สึกผูกพัน ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่งผลต่อ

พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนความรู้สึกลึกซึ้ง และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. สมการที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คือ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 86.527 - .310X_1 - .350X_3 - .598X_4 + .430X_5 + .162X_6$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.122X_1 - .191X_3 - .338X_4 + .312X_5 + .108X_6$$

A STUDY OF THE RELATIONSHIP BETWEEN SOME FACTORS AND DEVIANT
BEHAVIOR FROM SCHOOL OF JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
WASANA KHUERMAS

Presented in partail fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Research and Statistic
at Srinakharinwirot University
February 2006

Wasana Khuermas. (2006). *A Study of the Relationship between Some Factors and Deviant Behavior from School of Junior High School Students in Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Educational Research and Statistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Mr. Chawalit Ruayajin, Assoc. Prof. Nipa Sripairot.

The purpose of this study were to study the level of the students' deviant behavior from school rules and regulations to investigate the relationship between some factors and their deviant behavior and to find out the factors affecting the deviant behavior in order to determine equations to predict the deviate behavior from school's rules and regulations of lower secondary students in Bangkok. The samples were 536 students in Matthayomsuksa 1-3 in the academic of 2004 enrolling in schools under the jurisdiction of Bangkok Metropolitan Administration. The samples were obtained by using two-stage sampling. Tools used in the study were questionnaires to measure the students' attachment, commitment, involvement, belief, relative deviantor, family's economic status, relationship in family, and deviant behavior from school's rules and regulations and observation deviant behavior from school's rules and regulations . Their reliabilities were .8486, .9005 ,.8213, .8738, .8618, .8878, .8822 ,.9126 and .7600 respectively. The data were analyzed by Pearson product moment correlation coefficient and multiple regression analysis. The results of research were as follows.

The results of research revealed that:

1. The mean of deviant behavior from school's rules and regulations of Matthayomsuksa 1-3 students in Bangkok was in the low level.
2. All correlation coefficients between some factors and deviant behavior from school's rules and regulations were related to statistical significance at the level of .01. Factors with positive relation ranked respectively from the top were relative deviantor and family's economic status. Factors with negative relation were belief and commitment respectively. Factor with the least relation with deviant behavior from school's rules and regulations was relationship in family.

The multiple correlation between all factors and deviant behavior from school's rules and regulations was equal to 0.745. All factors investigated together explained the 55 % variance of deviant behavior from school's rules and regulations.

3. The factors of attachment, involvement, belief, relative deviantor, and family's economic status affected the deviant behavior from school's rules and regulations with statistical significance at the level of .01. Factors with the most effect were belief and relative deviantor respectively. Factor with the least effect was family's economic status. Factors of commitment and the relationship in family affected deviant behavior from school's rules and regulations with no statistical significance.

4. The equations to predict the student's deviant behavior from school's rules and regulations were in the form of raw score:

$$\hat{Y} = 86.527 - .598 X_4 + .430 X_5 - .350 X_3 - .310 X_1 + .162 X_6 ,$$

and in the form of standard score:

$$Z = -.338X_4 + .312X_5 - .191X_3 - .122X_1 + .108X_6$$

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความรู้และความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิดเห็นและช่วยแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. สุพร เชื้อมเฮง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. งาม งามพัฒน์ ที่กรุณาเป็นกรรมการในการสอบปริญญานิพนธ์ และให้คำแนะนำที่ทำให้ ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมทั้งคณาจารย์ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษาทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้วิจัย

การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก๊วย แก้ว ทรัพย์พะวงค์ อาจารย์วรรณพร ศิริพละ อาจารย์สุวิจิตร รัตนกุ่มมะ อาจารย์สุวิภา เชาวนะปัญจะ อาจารย์จันทร์ประภา มากลั่น อาจารย์อรทัย สาโรวาท และอาจารย์ สุภาศ เพ็งใหญ่ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่านนี้ ได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ในการแก้ไข ปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้รับความร่วมมืออย่างดีจาก ผู้บริหาร และอาจารย์ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และเพื่อใช้ในการหาคุณภาพ ของเครื่องมือ ตลอดจนทั้งนักเรียนที่ให้ความร่วมมือทุกคน

ท้ายนี้ งานวิจัยฉบับนี้จะไม่สำเร็จล่วงไปได้ หากปราศจากผู้ที่ส่งเสริมผู้วิจัยให้ได้รับการศึกษามาจนถึงระดับนี้ ซึ่งได้แก่ บิดา มารดา พี่ และเพื่อนๆทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ และช่วยเหลือเสมอมา ความดีที่รับจากงานวิจัยนี้ ขอมอบให้แก่บุคคลที่เอ่ยมาทิ้งหมด ซึ่งมีส่วนร่วมในงานวิจัยนี้ให้สำเร็จล่วงด้วยดี

วาสนา เครือมาศ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร.....	4
กลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
กรอบการวิจัย.....	6
สมมุติฐานของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
พฤติกรรมเบี่ยงเบน.....	9
ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน.....	9
ประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบน.....	12
ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา.....	15
การลงโทษและลักษณะความผิด.....	16
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน.....	18
ความรู้สึกผูกพัน.....	18
ความรู้สึกผูกมัด.....	19
ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง.....	19
ความเชื่อในกฎเกณฑ์.....	19
ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน.....	21
สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว.....	24
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
งานวิจัยภายในประเทศ.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยต่างประเทศ.....	40
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	43
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	46
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	47
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
สถิติที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	64
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	83
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	83
สรุปผลการวิจัย.....	86
อภิปรายผล.....	87
ข้อเสนอแนะ.....	93
บรรณานุกรม.....	95
ภาคผนวก.....	96
ภาคผนวก ก.....	103
ภาคผนวก ข.....	105
ภาคผนวก ค.....	115
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	137

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 รูปแบบการปรับตัว.....	28
2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน ที่ใช้ในการวิจัย.....	45
3 ค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน.....	71
4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน.....	72
5 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน.....	75
6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เมื่อตัดปัจจัยความรู้สึกผูกมัดออก.....	77
7 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เมื่อตัดปัจจัยความรู้สึกผูกมัดออก.....	78
8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เมื่อสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกผูกมัดกับความเชื่อในกฎเกณฑ์.....	80
9 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เมื่อสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกผูกมัดกับความเชื่อในกฎเกณฑ์.....	81
10 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน.....	105
11 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกมัด.....	106
12 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง.....	107
13 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์.....	108
14 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน.....	109
15 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว.....	110

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว.....	111
17 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบ โรงเรียน.....	112

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2 ความเชื่อมโยงตามแนวความคิดตามทฤษฎี ของเฮอร์ซึ.....	20
3 ความเชื่อมโยงตามแนวความคิดตามทฤษฎี ของชัตเธอร์แลนด์.....	23
4 ความเชื่อมโยงตามแนวความคิดตามทฤษฎี ของเมอร์ทัน.....	29
5 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม.....	48

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์เราจำเป็นต้องมีการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม ขณะเดียวกันสังคมก็มีบรรทัดฐานทางสังคม (Social norms) ให้คนประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อสังคมจะได้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยแต่ในความเป็นจริงแล้วในทุกสังคมไม่ว่าจะเป็นสังคมที่พัฒนาแล้ว, สังคมที่กำลังพัฒนา สังคมเล็ก, สังคมใหญ่, สังคมเมือง, สังคมชนบท ฯลฯ ล้วนแล้วแต่มีคนจำนวนหนึ่งที่ชอบแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนต่อต้าน ก้าวร้าว ทำลาย ปรากฏการณ์เหล่านี้ล้วนทำให้สังคมเกิดความไม่เป็นระเบียบ (Social disorganization) หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior) (ศิริรัตน์ แอดสกุล. 2543 : 15)

วัชรดา คลายนาทร (2530 : 160) กล่าวว่า สมาชิกในสังคมจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นส่วนใหญ่แล้วก็ตาม ในบางเวลาสมาชิกอาจจะละเมิดกฎเกณฑ์บางประการของสังคม ทั้งที่เป็นความรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวทั้งที่เป็นการกระทำด้วยความละเอียดหรือไม่ละเอียด ทั้งที่เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมหรือไม่ก็ตาม สรุปได้ว่าโดยปกติไม่มีสมาชิกคนใดเลยที่ไม่เคยฝ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคม และปัญหาเหล่านี้ก็เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่อารยประเทศทั้งหลายให้ความสนใจกันมาก เพราะเหตุที่ว่ากรณีเด็กหรือเยาวชนกระทำผิดมีอัตราสูงกว่าเดิมหรือลักษณะความผิดนั้นวันจะเพิ่มความร้ายแรงไปทุกที และสังคมก็ตระหนักดีว่า เด็กและเยาวชนทั้งหลายจะต้องเข้ารับภาระหน้าที่ในสังคมแทนผู้ใหญ่รุ่นปัจจุบันในวันข้างหน้า ฉะนั้น จึงควรเป็นผู้ที่พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ สำหรับประเทศไทยในปัจจุบัน (สุพัตรา สุภาพ. 2543 : 49)

ด้วยเหตุที่ว่าพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกภายในสังคมจะแตกต่างกันไปตามวัย ซึ่งช่วงอายุ 13 – 16 ปี มนุษย์จะเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาท กฎเกณฑ์ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมและศีลธรรมต่างๆ มากขึ้นในช่วงวัยนี้มนุษย์จะเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมตามกฎเกณฑ์ กติกาต่างๆ ของกลุ่มสังคมมากขึ้น คำนึงถึงอำนาจหรือกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นหลัก การแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ถูกต้องตามพฤติกรรมของสังคม (พวงเพชร สุรัตน์วิกุล และคนอื่นๆ. 2544 : 22 - 23) ซึ่งกลุ่มเด็กในวัยนี้มักจะถูกเรียกว่า วัยคะนอง วัยหัวเลี้ยวหัวต่อ หรือวัยพายุบูแคม ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กในกลุ่มนี้จะเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่ใช่ จะเด็กก็ไม่เชิงด้วยสภาพร่างกายที่เติบโตจนมองดูใกล้เคียงผู้ใหญ่ แต่สภาพจิตใจหรือวุฒิภาวะยังเป็นเด็กอยู่ จึงทำให้มองดูขัดแย้งกันระหว่างตัวเด็กเองและผู้ใกล้ชิด อีกทั้งเด็กในกลุ่มวัยนี้เป็นกลุ่มที่น่าเป็นห่วง ด้วยเป็นกลุ่มที่มีความเร็วต่อการกระตุ้นทางสังคมและอารมณ์ Social Emotional Stimuli ฉะนั้น เมื่อมีสิ่งต่างๆ เข้ามาปะทะ เด็กในกลุ่มวัยนี้จะรู้สึกเร็วต่อการยอมรับหรือต่อต้านสิ่งเร้านั้นๆ และพฤติกรรมที่แสดงออกก็ล่อแหลมและรวดเร็วจนบางครั้งเกิดเป็นปัญหาตามมา กลุ่มเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ค่อนข้างจะมีความสำคัญมากเนื่องด้วยเป็นวัยที่มีความแรงและความเร็วต่อการซึมซับและแสดงพฤติกรรมออกจนกลายเป็นพฤติกรรมถาวรใน

ที่สุด(รัตนภรณ์ อัครธรรมรัตน์. 2536 : 33) และจากงานวิจัย ของ สมนึก ชัชวาล (2529 : 2) พบว่า เด็กที่กระทำผิดนั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดชนิดร้ายแรงขึ้นด้วย ดังนั้น การศึกษาพฤติกรรม เบี่ยงเบนในครั้งนี้จึงศึกษากับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 ซึ่งเป็นช่วงอายุตอนต้นที่จะสามารถเรียนเรียนรู้ และกระทำหน้าที่ตามที่สังคมกำหนดได้

พฤติกรรมเบี่ยงเบนของมนุษย์นั้น มีทฤษฎีที่ใช้อธิบายถึงสาเหตุแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ทฤษฎีทางชีววิทยา ทฤษฎีจิตวิทยา และทฤษฎีทางสังคมวิทยา ซึ่ง โกศล วงศ์สวรรค์ (2546 : 219) กล่าวว่า การที่สังคมหล่อหลอมอย่างไม่เหมาะสมล้วนเป็นสาเหตุให้เด็กกระทำผิดด้วยความ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงพบว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับการ เปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญ การวิจัยในครั้งนี้จึงเน้นศึกษาทฤษฎีทางสังคมวิทยาที่ เกี่ยวข้องกับ

พฤติกรรมเบี่ยงเบน เฮอร์ชิ (Hirchi. 1981) กล่าวว่า เยาวชนนั้นมีอิสระที่จะกระทำผิดได้เมื่อ ความผูกพันต่อระบบแบบแผนของสังคมนั้นขาดสะบั้นลง ซึ่งทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงข้อผูกพันทั้ง 4 ประการ ได้แก่ 1. ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) 2. ความรู้สึกผูกมัด (Commitment) 3. ความ ทุ่มเท เกี่ยวข้อง (Involvement) และ 4. ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (Belief) ซึ่งนิรมล เปลี่ยนจรรยา (2530 : 69-73) พบว่า การที่นักเรียนมีจิตใจผูกพันกันมากกับ บิดา ครู เพื่อนที่ดี จะสามารถทำให้นักเรียนไม่ใช้ยาเสพติด แต่สำหรับนักเรียนที่ไม่มีบุคคลสำคัญและไม่มีจิตใจผูกพันกับบุคคลสำคัญ มักมีประสบการณ์ในการใช้ยาเสพติด บังอร ดวงรัตน์ (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่ไม่ใช้ยาเสพติดมีการรับรู้ประโยชน์ (Commitment) ของการปฏิบัติเพื่อการป้องกันการใช้ยาเสพติดอยู่ใน ระดับสูงและตัวแปรนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาเสพติด ยาบ้าอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01และไควโอ (Qiao ; Shaowai ; & Zhang. 2002 : Online) ได้ศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาโครงสร้าง Model สมการเพื่อกำหนดว่าความผูกพันทางสังคมของวัยรุ่น และ ประสิทธิภาพในการควบคุมตนเองนั้นส่งผลอย่างไรต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน พบว่า ความผูกพันกับ ครอบครัวของวัยรุ่น และความเชื่อ มีความสัมพันธ์ทางลบโดยตรงต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ชัทเธอร์ แลนด์ (Sutherland. 1939) นักอาชญาวิทยา ได้เสนอทฤษฎีความแตกต่างของการคบค้าสมาคม (Differential association) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมเป็นพฤติกรรม การเรียนรู้โดยปฏิสัมพันธ์ในสังคม พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะถูกเรียนรู้โดยความสัมพันธ์ที่เรามี กับคนอื่นและค่านิยมที่ได้รับระหว่างการปฏิสัมพันธ์เราเรียนรู้ค่านิยมจาก ครอบครัว เพื่อนร่วมงาน ฯลฯ ค่านิยมเหล่านั้นอาจสนับสนุนการเกิดอาชญากรรมซึ่ง กนกรัตน์ แจ่มวิญญู (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างเป็น เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า การคบเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่มีความสัมพันธ์ต่อการเสพยาบ้า และรัชนี เทวะประทีป (2537: บทคัดย่อ) ยังพบว่า ลักษณะเพื่อน ที่นักเรียนสมาคมกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียน

ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญยิ่งต่อบุคคลทั้งหลาย เพราะนับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเติบโต ครอบครัวจะเป็นหน่วยสังคมหน่วยแรกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยเป็นส่วนสำคัญที่จะอบรมบ่มนิสัยของเด็กตั้งแต่เยาว์วัยให้รู้จักความรับผิดชอบ ชั่วดี (ผจงจิตต์ อธิคมนันท์. 2530 : 97) ดังนั้นนักสังคมวิทยาและนักจิตวิทยา จึงได้พยายามศึกษาค้นคว้าหาสาเหตุของความบกพร่องในครอบครัวที่จะมีส่วนผลักดันให้สมาชิกมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน การศึกษาได้มุ่งประเด็นไปที่สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว ดังที่เมอร์ตัน (Merton) ได้กล่าวถึง สถานภาพทางกิจของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ใน ทฤษฎีไร้ระเบียบ (Anomie theory) ว่า คือ สภาพอันสลับซับซ้อนที่ประกอบไปด้วยความยากจน การมีโอกาสน้อยอย่างจำกัด ที่จะดำเนินไปสู่ความสำเร็จในการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคม เป็นสภาพของความสับสนในทางวัฒนธรรม จะปรากฏเมื่อค่านิยมที่ฝังามในสังคมไม่เป็นที่ยอมรับของคนบางกลุ่มที่มุ่งประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้งทำให้คนมุ่งที่จะให้บรรลุเป้าหมาย โดยไม่คำนึงถึงวิธีปฏิบัติอันถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่ง รัชณี เทวะประทีป (2537 : บทคัดย่อ) ได้พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นมาจากครอบครัวที่ยากจน

โสภา ขปิลมณัน (2540 : 9-11) ได้กล่าวไว้ว่า สัมพันธภาพภายในครอบครัวเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นและสำคัญยิ่ง เพราะเป็นตัวนำไปสู่ความรักความอบอุ่นภายในครอบครัว เมื่อใดที่สมาชิกในครอบครัวอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจกัน ความสงบสุขก็จะเกิดขึ้น ส่งผลให้เกิดความรักความกลมเกลียวกันอันมีผลไปถึงลูกหลานที่จะเติบโตมาเป็นสมาชิกที่ดี และมีประสิทธิภาพของสังคมในอนาคต ในเวลาเดียวกันหากครอบครัวขาดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน การขาดความเอาใจใส่ดูแลและปล่อยปละละเลยของพ่อแม่ มีผลทำให้เกิดเกิดความอ้างว้าง ขาดความรักความอบอุ่น เด็กอาจเรียกร้องความสนใจโดยการแสดงออกในทางที่ผิด ด้วยการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง เด็กอาจหนีออกจากบ้าน ซึ่งถ้าได้เพื่อนไม่ดีก็อาจนำไปสู่การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่ง สันศักดิ์ สุวรรณโชติ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ป่วยที่มารับการรักษานในโรงพยาบาลรัฐญารักษ์ ด้วยภาวะผิดปกติจากการใช้ยาบ้าและเฮโรอีน มีสภาพครอบครัวแตกแยก บิดา มารดาทะเลาะกันบ่อยๆ บางคนบิดามารดามีครอบครัวใหม่ ทำให้ตนเองรู้สึกอ้างว้าง จากการสัมภาษณ์ พบว่า สิ่งที่ผู้ป่วยทุกคนปรารถนา คือ ความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจจากบุคคลในครอบครัว

ในการศึกษาครั้งนี้ จึงศึกษาปัจจัยบางประการ คือ ความรู้สึกผูกพัน ความรู้สึกผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะนำผลการศึกษามาเป็นแนวทาง ในพัฒนาให้นักเรียนมีลักษณะที่พึงประสงค์เป็นนักเรียนที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยใดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับใด และมีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เพื่อให้ ผู้ปกครอง ครูและผู้เกี่ยวข้อง ได้ทราบ และสามารถนำปัจจัยที่ได้ค้นพบไปใช้เป็นข้อมูลและแนวทางในการป้องกัน ควบคุม แก้ไข เพื่อให้ นักเรียนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนลดลง เป็นนักเรียนที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ ตามบรรทัดฐานของกฎระเบียบของโรงเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวนโรงเรียน 41 โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 29 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 9 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 3 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียน 54,255 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 8 โรงเรียนจำนวน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียน 536 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling)

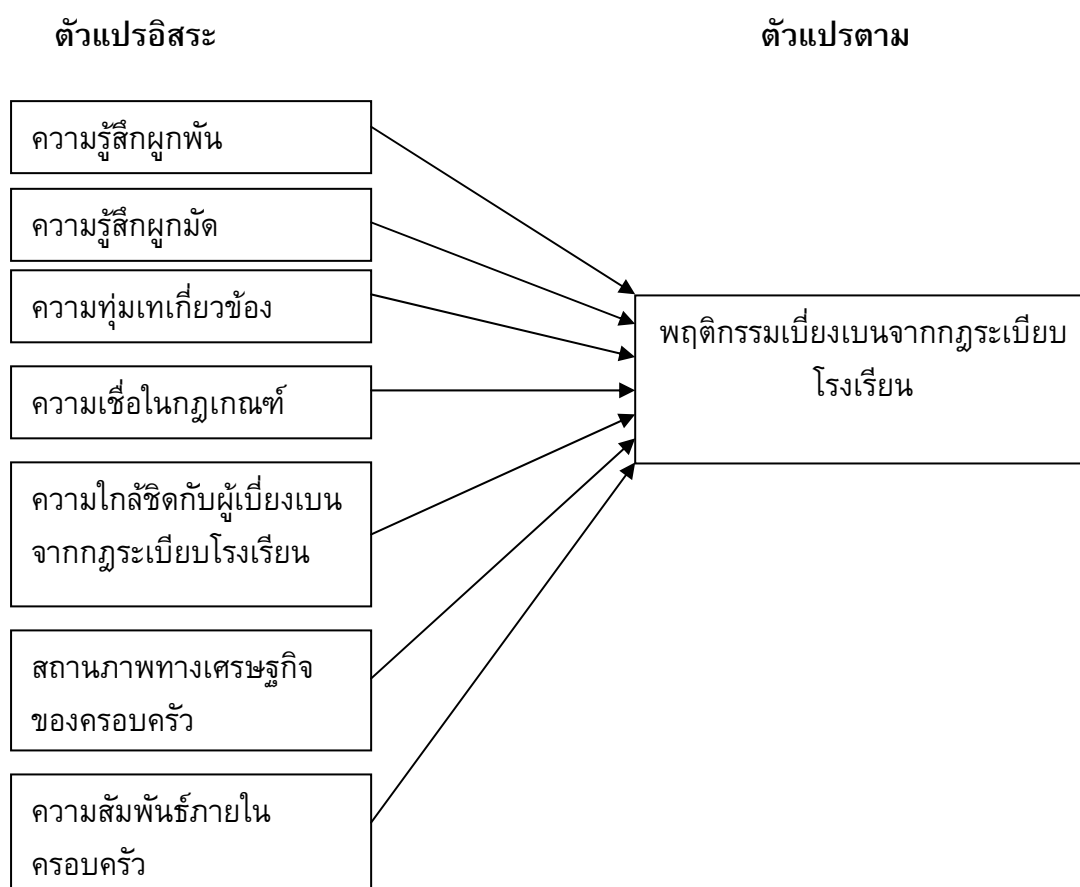
ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) หรือตัวพยากรณ์ (Preditors) คือ ปัจจัย
บางประการ ประกอบด้วย

- 1.1 ความรู้สึกผูกพัน
- 1.2 ความรู้สึกผูกมัด
- 1.3 ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง
- 1.4 ความเชื่อในกฎเกณฑ์
- 1.5 ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
- 1.6 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- 1.7 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

2. ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Deviant Behavior)

กรอบการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. ปัจจัยบางประการมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งด้านส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งด้านสามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน หมายถึง การแสดงออก/การกระทำของนักเรียนที่ไม่เป็นไปตามกฎระเบียบของโรงเรียน โดยยึดถือตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2515 ซึ่งออกความในประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ว่าด้วยการแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียน วัดจากแบบสอบถามพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบของโรงเรียน และแบบสังเกตพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบของโรงเรียน ได้แก่ การแต่งกายผิดระเบียบ ไว้ทรงผมผิดระเบียบ หนีชั่วโมงเรียน มาสาย หนีออกนอกโรงเรียน ทะเลาะวิวาท เล่นการพนัน ใช้จ่ายเสพติดมั่วสุมและก่อความเดือดร้อน กริยาวาจาไม่สุภาพ

3. ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) หมายถึง ความรู้สึกใส่ใจ ความเคารพนับถือ การรับฟังและการปฏิบัติ ตามความคิดเห็นและความคาดหวังของบุคคลสำคัญ ได้แก่ บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ตลอดจนเพื่อนที่มีความประพฤติดี วัดจากแบบสอบถามความรู้สึกผูกพัน

3. ความรู้สึกผูกมัด (Commitment) หมายถึง ความรู้สึกในการมองประโยชน์หรือผลที่จะได้รับการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน หรือ กิจกรรมทางโรงเรียน รวมถึงความมุ่งมั่น ความสำเร็จในอนาคต วัดจากแบบสอบถามความรู้สึกผูกมัด

4. ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (Involment) หมายถึง การใช้เวลาในชีวิตประจำวันกับกิจกรรมของทางโรงเรียน อันประกอบด้วยกิจกรรมทางวิชาการ และไม่ใช่วิชาการ กิจกรรมชมรม กิจกรรมกีฬาสี การทำกรบ้าน โครงการต่างๆ รวมถึงงานอดิเรก วัดจากแบบสอบถามความทุ่มเทเกี่ยวข้อง

5. ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (Belief) หมายถึง การเชื่อมั่นในความเหมาะสม และการเห็นด้วยในความถูกต้องชอบธรรมของกฎระเบียบทางโรงเรียน วัดจากแบบสอบถามความเชื่อในกฎเกณฑ์

6. ความใกล้ชิดกับผู้เบียดเบียนจากกฏระเบียบโรงเรียน (Relative Deviantor) หมายถึง การรับรู้พฤติกรรมของเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมของการแสดงออกที่เบียดเบียนจากกฏระเบียบโรงเรียน และการรับรู้ความรู้สึกของบุคคลรอบข้างที่มีต่อเพื่อนสนิท วัดจากแบบสอบถามความใกล้ชิดกับผู้เบียดเบียนจากกฏระเบียบโรงเรียน

7. สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (Family's economic status) หมายถึง สภาพทางการเงินของครอบครัวสำหรับค่าใช้จ่ายทั่วไปและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน ตามการรับรู้ของนักเรียน วัดจากแบบสอบถามสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

8. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (Relationship in family) หมายถึง การรับรู้ของ นักเรียนว่าบุคคลภายในครอบครัวมีความรักใคร่กลมเกลียวกันเข้าใจและเห็นอกเห็นใจกัน ชื่นชม และเห็นคุณค่าของกันและกัน มีเวลาทำกิจกรรมร่วมกัน และช่วยเหลือกัน วัดจากแบบสอบถาม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

9. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญด้านการสร้างเครื่องมือ วัดคุณลักษณะต่างๆของบุคคล มีประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ วัดในลักษณะต่างๆ มีประสบการณ์ในการทำงานในตำแหน่งคณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน ไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือผู้มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโททางด้านการวัดผลและประเมินผล การศึกษา หรือทางด้านจิตวิทยาการศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน
 - 1.1 ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน
 - 1.2 ประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบน
 - 1.3 ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา
 - 1.4 การลงโทษและลักษณะความผิด
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรระดับนักเรียนและระดับครอบครัว
 - 2.1 ความรู้สึกผูกพัน
 - 2.2 ความรู้สึกผูกมัด
 - 2.3 ความทุ่มเทเกี่ยวข้องเกี่ยวข้อง
 - 2.4 ความเชื่อในกฎเกณฑ์
 - 2.5 ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
 - 2.6 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว
 - 2.7 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

1.1 ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

นักสังคมวิทยาได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior) เอาไว้แตกต่างกันออกไปใน 4 ลักษณะ คือ ความหมายในลักษณะตายตัว ความหมายเชิงสถิติ ความหมายเชิงตราประทับและความหมายในเชิงสัมพัทธ์ (สนธยา พลศรี. 2545 ; อ้างอิงจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. 2526 : 171) ดังนี้

ความหมายในลักษณะตายตัว เป็นการให้ความหมายโดยยึดถือบรรทัดฐานพื้นฐานของสังคมเป็นสำคัญ หมายถึง “พฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม” ซึ่งเป็นความหมายที่ใช้กันโดยทั่วไป

ความหมายเชิงสถิติ เป็นการให้ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยพิจารณาว่าเป็น การเบี่ยงเบนหรือแปรปรวนออกจากบรรทัดฐานของสังคมโดยเฉลี่ยของพฤติกรรมโดยถือว่าวิถีทาง ได้ก็ตามที่คนส่วนใหญ่กระทำคือวิถีทางที่ถูกต้อง

ความหมายในเชิงตราประทับ (Lable) เป็นการให้ความหมายโดยยึดถือผลของการใช้ กฎเกณฑ์และบทลงโทษของผู้อื่นต่อผู้ “ละเมิด” ซึ่งถูกประทับตราว่าเป็น “ผู้เบี่ยงเบน” ได้สำเร็จ พฤติกรรมเบี่ยงเบนก็คือ “พฤติกรรมที่ถูกประทับตราว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยหน่วยควบคุม ทางสังคม” ดังนั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนจึงเป็นพฤติกรรมที่คนอื่นรับรู้ก่อนและองค์การควบคุมทาง สังคมอย่างเป็นทางการมีปฏิกิริยาต่อพฤติกรรมนั้นๆ ในฐานะที่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาละสำคัญของ ความหมายนี้ไม่ได้อยู่ที่การละเมิดบรรทัดฐานแต่เป็นการประทับตราให้กับการละเมิดนั้นๆ ดังนั้น พฤติกรรมใดๆจะไม่ถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนนอกเสียจากว่าคนอื่นค้นพบและมีปฏิกิริยา บางประการต่อพฤติกรรมนั้น

ความหมายในเชิงสัมพัทธ์ (Relative) เป็นการให้ความหมายโดยพิจารณาพฤติกรรม เบี่ยงเบนในแง่ของความแปรปรวนและสัมพันธภาพในชีวิตสังคมปัจจุบัน โดนตัดสินจากการ พิจารณาของกลุ่มในสังคมว่ากลุ่มใดถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน กลุ่มใดไม่ถือว่าเป็นพฤติกรรม เบี่ยงเบน ดังนั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนจึงเป็นสถานการณ์ที่ก่อขึ้นโดยกลุ่มคนในสังคมซึ่งเป็น ผู้สร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาและได้ทำการลงโทษพฤติกรรมบางชนิด การกระทำโดยตัวของมันเองไม่ได้ ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมหรือผิดศีลธรรมเบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบนการประเมินตัดสินของกลุ่ม พฤติกรรมหนึ่งๆ ไม่ใช่ตัวพฤติกรรมเองที่เป็นตัวกำหนดและให้นิยามการเบี่ยงเบน ดังนั้น ตัวแปรที่ สำคัญในการพิจารณาความเบี่ยงเบนก็คือผู้อื่น เนื่องจากเขาเหล่านั้นเองที่เป็นผู้ตัดสินว่าการกระทำใด เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ไบซาน (Biesanz ; & Biesanz 1978 : 106) กล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง พฤติกรรมหรือความประพฤติที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐานของกลุ่มหรือสังคมโดยรวมและการฝ่าฝืน บรรทัดฐานดังกล่าวมีเกินกว่าข้อจำกัด ซึ่งจะต้องได้รับการลงโทษ

จาง อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ (2537 : 167) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง พฤติกรรมที่กลุ่มหรือสังคมเห็นว่าผิดไปจากบรรทัดฐานที่คนทั่วไปยึดถือปฏิบัติ และก่อให้เกิดการ ต่อต้าน หรือลงโทษผู้กระทำผิด พฤติกรรมบางประเภทเป็นเพียงการกระทำที่ผิดแผนแตกต่างไป จากความคาดหวังของคนทั่วไป หรือเป็นการปฏิบัติที่คนส่วนใหญ่รู้สึกขวางหูขวางตาผิดปกติ วิจารณ์ หรือเลว

เสริม ปุณณะหิตานนท์ (2523 : 123) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง

1. การไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ที่ถือปฏิบัติกันอยู่
2. ความประพฤติที่คนในกลุ่มหนึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นอันตรายหรือน่าอาย หรือ บาดหูบาดตามาก จนต้องเอาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ
3. พฤติกรรมที่คนบางพวกในสังคมหนึ่งๆ เห็นว่าเป็นการกระทำผิด น่ารังเกียจ หรือ

บาดหู บาดตา และเป็นการกระตุ้นหรือเร้า (หรือจะกระตุ้นถ้ามีผู้พบเห็นเข้า) ให้คนเหล่านั้นแสดง ความไม่พอใจ โกรธ เกลียด ประณาม หรือต้องการให้ลงโทษผู้กระทำ

โคเฮิน (Cohen, 1965 : 31-37) เสนอว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นการละเมิดความ คาดหวังของสถาบัน (ความคาดหวังที่มีการรับรู้ และการมีส่วนร่วม ซึ่งเป็นเสมือนความชอบธรรม ในระบบสังคม) มโนทัศน์ความเบี่ยงเบน โดยนัยของมันก็คือ มโนทัศน์ของระเบียบแบบแผน ซึ่ง เกิดจากการปฏิบัติงานเป็นบรรทัดฐานของสังคม แต่ในทิศทางตรงกันข้าม ความเบี่ยงเบนเป็นส่วน ที่แตกต่างไปจากส่วนของการมีส่วนร่วมในกลุ่มที่กระทำตามกฎหมายแบบแผน โคเฮินให้ข้อคิดเห็นว่า ความนึกคิดในเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนมิใช่เป็นเรื่องที่นักสังคมวิทยาปรุงแต่งขึ้นแต่เป็นข้อเท็จจริง อย่างหนึ่งของชีวิตทางสังคม โดยบุคคลในสังคมนั้นเป็นผู้วางขอบข่ายเอาเองว่า การกระทำชนิด ใดบ้างที่จัดได้ว่าเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับ และบุคคลใดบ้างที่เป็นผู้ทำลายระเบียบกฎเกณฑ์ โคเฮิน ได้เสนอแนะว่าการกล่าวแต่เพียงว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ยังไม่เป็นการเพียงพอ และการที่จะเข้าใจความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้ แจ่มแจ้งนั้น ควรจะได้พิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมด้วยดังต่อไปนี้

1. ระบบสังคมที่บุคคลถือว่าตนเองเป็นสมาชิกอยู่
2. กฎเกณฑ์ต่อระบบสังคมนั้น
3. พฤติกรรมเบี่ยงเบนควรจะหมายรวมถึง พฤติกรรมที่ละเมิดกฎของสังคม ได้แก่ พวกเด็กและเยาวชนที่ทำผิดกฎ และถูกลงโทษตามกฎหมายแห่งสังคมนั้นได้กำหนดไว้ ซึ่ง พฤติกรรมนี้อาจจะเกิดจากการบังเอิญ หรือความประมาทอันแก้ไขได้ และพฤติกรรมที่เกิดจาก นิสัย จิตใจที่สะสมมาด้วยเหตุใดก็ตาม แม้จะถูกลงโทษแล้วก็ยังกระทำอีก
4. การกระทำที่ถือว่าเบี่ยงเบนนั้น เป็นได้ทั้งการกระทำของบุคคลคนเดียว หรือของ หมู่คณะ

ลันเบอร์กและคณะ (Lundberg ; et al., 1963) ได้ให้คำนิยามพฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง พฤติกรรมใด ๆ ที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์บางอย่างที่ระบุไว้ เกณฑ์อันนี้อาจจะเป็นไปในรูป บรรทัดฐานที่บอกให้ทราบว่าบุคคลควรจะปฏิบัติอย่างไร ในสถานการณ์ที่กำหนดให้อาจจะเป็น ความมุ่งหวังต่าง ๆ ที่มุ่งถึงพฤติกรรมที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นบ่อยที่สุดหรือเกณฑ์อันนั้นมีพื้นฐานมาจาก พฤติกรรมที่บุคคลส่วนใหญ่กระทำในสถานการณ์นั้น ๆ ความเบี่ยงเบนจึงถือเป็นปรากฏการณ์สากล กล่าวคือ เมื่อมีกฎเกณฑ์แล้วก็มักจะมีคนบางคนในบางโอกาสที่ไม่ปฏิบัติตามอย่างไม่มีทางที่จะ หลีกเลี่ยงได้

สรุปได้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน หมายถึง การแสดงออกหรือ การกระทำของนักเรียนที่ละเมิดหรือไม่เป็นไปตามกฎระเบียบของทางโรงเรียน ซึ่งพฤติกรรม เหล่านี้สมควรจะได้รับการลงโทษจากอาจารย์

1.2 ประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

พฤติกรรมเบี่ยงเบน อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมที่เป็นโทษต่อบุคคลและสังคม และพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อบุคคลและสังคม (สนธยา พลศรี. 2545 ; อ้างอิงจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. 2526 : 178 - 181) ดังนี้

1. พฤติกรรมที่เป็นโทษต่อสังคม เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นแล้วคุกคามความปกติสุขของผู้คนในสังคม แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1.1 พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีผลต่อบุคคลและสังคมมาก ได้แก่ พฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เช่น ขบถ ก่อการจลาจล การฆ่าคนตาย และที่รบกวนลงมา คือ การประทุษร้ายต่อร่างกายและทรัพย์สิน ลักขโมย การกระทำผิดกฎหมายจรรยาบรรณ เป็นต้น ซึ่งผู้ที่ละเมิดจะถูกลงโทษรุนแรงตามที่กำหนดไว้

1.2 พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีผลต่อบุคคลและสังคมน้อย เป็นพฤติกรรมที่ไม่ผิดกฎหมายและอาจจะไม่กระทบกระเทือนต่อสังคม แต่อาจก่อความยุ่งยากในด้านความสัมพันธ์ทางสังคมของสมาชิก เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ตัดสินโดยมาตรฐานทางศีลธรรมไม่ใช่กฎหมาย เช่น การฆ่าตัวตาย รักร่วมเพศ การมีจิตแปรปรวน การทุพพลภาพทางร่างกายต่างๆ เป็นต้น

2. พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เป็นประโยชน์ต่อบุคคลและสังคม เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ละเมิดบรรทัดฐานของสังคม แต่ผลของการเบี่ยงเบนมีประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคม พฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบนี้มีไม่มากนัก เช่น นวัตกรรมของสมาชิกระดับมัธยมศึกษาของสังคมซึ่งเป็นผู้สร้างแนวทางของพฤติกรรมแบบใหม่ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความตึงเครียด อันเกิดจากปัจจัยต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกสังคม อันมีผลกระทบต่อการเสถียรภาพหรือความมั่นคงนั้นๆ ของสังคม นวัตกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนามนุษย์และสังคมนั้นๆ

ไบซาน (Biesanz ; & Biesanz .1978 : 106) ได้จำแนกพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ 6 ประเภท ดังนี้

1. พฤติกรรมที่เป็นเพียงความประพฤติที่ไม่เหมาะสม (Imporper) และสังคมใช้กระบวนการควบคุมทางสังคมแบบไม่เป็นทางการและไม่รุนแรง เช่น การแต่งการผิดกาลเทศะ การหัวเราะหยอกเย้าในพิธีงานศพ เป็นต้น

2. พฤติกรรมที่เป็นปฏิกิริยาต่อผู้อื่น (Antusocial Behavior) เช่น การโจรกรรมทรัพย์สิน การทำร้ายผู้อื่น การข่มขืน เป็นต้น

3. พฤติกรรมที่ทำร้ายตัวเอง (Self Destructive) เช่น การติดยาเสพติด การทำอัตวินิบาตกรรม การทำร้ายร่างกายตนเอง

4. พฤติกรรมที่ละเมิดกฎศีลธรรมของสังคม (Immoral) เช่น โสเภณี รักร่วมเพศ การพนัน คอรัปชั่น

5. พฤติกรรมที่ทำลายสังคม (Destructive to the society) เช่น การกบฏ การก่อวินาศกรรม การจลาจล เป็นต้น

6. พฤติกรรมที่เกิดจากความผิดปกติของร่างกาย เช่น สติปัญญาต่ำ ความพิการทางร่างกาย เป็นต้น

คลินนาร์ด (อันณพ ชูบำรุง. 2527 ; อ้างอิงจาก Clinard. 1974 : 29-35) ได้แบ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนไว้ 10 ประเภท ดังนี้

1. อาชญากรรมและการกระทำผิดของเยาวชน (Crime and Delinquency) อาชญากรรมนั้นมีทั้งที่กระทำผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดต่อบุคคล ความผิดต่อระเบียบของสังคม ความเกี่ยวข้องกับงานอาชีพ เป็นต้น ส่วนกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง การกระทำของบุคคลที่มีอายุในระดับหนึ่งซึ่งถือว่ายังไม่เป็นผู้ใหญ่ โดยมากไม่เกิน 18 ปี และการกระทำนั้นก็เป็นอันตรายต่อบุคคลหรือสังคมเช่นกัน

2. พฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual Behavior) เป็นพฤติกรรมแสดงเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน ในบางรัฐหรือบางประเทศถือว่าพฤติกรรมเช่นนี้ เป็นอาชญากรรมและมีการลงโทษอย่างรุนแรง แต่ในบางประเทศก็ได้ถือเช่นนั้น ตามปกติสังคมมักจะมีทัศนคติไปในทางลบเกี่ยวกับพฤติกรรมประเภทนี้ เพราะถือว่าการร่วมเพศนั้นเป็นไปเพื่อการสืบทอดชาติพันธุ์ของมนุษย์ พฤติกรรมรักร่วมเพศมิได้มีเจตนารมณ์เช่นนั้น

3. โสเภณี (Prostitution) เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความส่ำส่อนในการมีความสัมพันธ์ทางเพศ กระทำลงไปโดยเห็นแก่เงินทองหรือความโลภ ขาดความรู้สึกรักใคร่ในโสเภณีนี้ในประเทศส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ เพราะมิได้มีจุดประสงค์เพื่อการมีลูกหลาน ทั้งยังทำให้เกิดโรคติดต่อร้ายแรง ยังเป็นการลบหลู่ศีลธรรมของประชาชนอีกด้วย

4. การติดยาเสพติด (Drug Addiction) ยาเสพติดที่ร้ายแรง ได้แก่ มอร์ฟิน เฮโรอีน ผีนกโคเคน กัญญา เป็นต้น ใครติดสิ่งเสพติดเหล่านี้ถือเป็นการเบี่ยงเบนทั้งในแง่กฎหมายและในแง่วัฒนธรรม หลายประเทศในโลกไม่ยอมรับพฤติกรรมเช่นนี้เพราะเป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ดีเป็นการทำลายสมรรถภาพทั้งทางจิตและทางกาย เสียเงินทองในการซื้อหา ทั้งยังก่อให้เกิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่นๆ เช่นการลักขโมย โสเภณี เป็นต้น

5. การติดสุราเรื้อรัง (Alcoholism) ตามปกติการดื่มสุราเป็นสิ่งที่กระทำกันโดยทั่วไปทั้งนี้เพื่อความเอิกเกริกหรือเพื่อพิธีการบางอย่าง การดื่มเช่นนี้ถือเป็นการดื่มเพื่อสังคมหรือการดื่มอย่างมีการควบคุม ไม่ถึงกับทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น แต่การดื่มจนเบี่ยงเบนออกไปจากวัฒนธรรมหรือจากขอบเขตของกฎหมาย ถือว่าเป็นการดื่มที่เกินควร ผู้ดื่มกระทำอย่างไม่เลือกที่และเวลา บางคนถึงกับติดสุราเรื้อรังไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ต้องอาศัยการดื่มเป็นอาเจียน คนที่ติดสุราย่อมทำความเสียหายให้แก่ตนเอง แต่ครอบครัว แก่งานอาชีพ แก่เพื่อนฝูง

6. ความผิดปกติทางจิต (Mental Disorders) ความผิดปกติทางจิตนั้นทำให้เกิดการละเมิดแนวประเพณีของสังคมได้ การละเมิดนั้นอาจเป็นไปในลักษณะที่ไม่ยอมติดต่อกับคนอื่นเกิดความเพ้อคลั่ง เกิดภาพลวง ไขว้ภาษาแปลกๆ มีความก้าวร้าว พึมพำคนเดียว ขาดการควบคุมทางจิตใจ จิตใจหดหู่ มีทัศนคติผิดคนธรรมดา มีปัญหาในเรื่องการฟัง เป็นต้น ตามปกติจิตแพทย์จะแบ่ง

ความผิดปกติทางจิตไว้ 2 ประการคือ โรคประสาทกับโรคจิต (Neuroses and Psychoses) โรคประสาทมักไม่สามารถสังเกตเห็นได้ง่ายๆนัก โดยมากเจ้าตัว เพื่อน และคนในครอบครัวมักจะรู้ว่าเป็นโรคประสาทเท่าที่พอจะนำมากล่าวก็มีเช่น การชอบทำอะไรซ้ำซาก (Compulsions) เช่น ล้างมือซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือมีความพิถีพิถันในการแต่งกายมากเกินไป ความกลัวจนเกินควร เช่นกลัวความสูง กลัวความตาย กลัวจะขาดใจตาย กลัวความเจ็บป่วย เป็นต้น การคำนึงถึงสุขภาพของตนจนเกินควร (Hypochondria) การขาดความสามารถในการเขียนเป็นต้น สำหรับโรคจิตนั้นเป็นสิ่งที่รบกวนผู้อื่นหรือทำความรำคาญให้กับผู้อื่น คนเป็นโรคจิตที่เกิดความบกพร่องทางกายภาพ (Organic Psychoses) โรคที่เกิดจากความไร้ระเบียบในทางความคิด (Functional Psychoses)

7. การฆ่าตัวตาย (Suicide) การฆ่าตัวตายเป็นสิ่งที่สังคมทั่วไปยอมรับด้วยเหมือนกัน เพราะเป็นสิ่งที่แสดงถึงความขลาดกลัวต่อการเผชิญชีวิต เป็นสิ่งที่นำความเสื่อมเสียมาสู่วงศ์ตระกูล และญาติสนิทมิตรสหาย การฆ่าตัวตายเป็นการถอยออกจากสังคม ความจริงแล้วคนฆ่าตัวตายก็มีปัญหามาจากสังคมนั่นเอง

8. ความขัดแย้งในบทบาทของภาวะครอบครัว (Conflicts in Marital and Family Roles) ทุกสังคมได้ให้ความสำคัญต่อภาวะการแต่งกายและการมีความสัมพันธ์ในครอบครัว หากความขัดแย้งเกิดขึ้นในความเป็นไปดังกล่าวความเสียหายก็ย่อมติดตามมา การแยกกัน การจากกัน การหย่าร้าง เป็นผลของความขัดแย้ง เป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ การทุบตีภรรยา ก็เป็นการแสดงออกถึงความขัดแย้งด้วยเหมือนกัน การกระทำเช่นนั้นแสดงว่าไม่รักกัน หรือรักกันน้อยมากเป็นการไม่ร่วมมือแก้ไขปัญหา เจนเมยต่อกัน พฤติกรรมเช่นนี้เป็นสิ่งที่เบี่ยงเบนออกไปจากที่ต่างฝ่ายต่างผิตหวัง

9. ความขัดแย้งในบทบาทในฐานะในวัยชรา (Role and Status Conflict in Old Age) ในสังคมสมัยใหม่มีคนแก่มากมาย ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความทุกข์ระทมมีความวิตกกังวลที่จะติดต่อกับผู้อื่น ความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้เป็นโรคจิตได้ การที่คนแก่แสดงบทบาทออกมาแล้วทำให้ตนเองและสังคมไม่เป็นที่ชื่นชอบถือว่าการกระทำที่เบี่ยงเบนออกไปจากพฤติกรรมปกติของคนแก่อื่นๆ

10. ความมีอคติต่อชนกลุ่มน้อย (Discrimination Against Minority Groups) หากกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดในสังคมได้รับการปฏิบัติอย่างต่ำต้อย เพราะเหตุว่าคนกลุ่มนั้นมีเชื้อชาติหรือศาสนาแตกต่างออกไป การปฏิบัติเช่นนี้ถือว่าการปฏิบัติอย่างมีอคติ ความมีอคตินั้นแสดงออกได้ในหลายลักษณะ เช่น ไม่ให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง ขัดขวางการเข้ารับราชการ มีอคติในกระบวนการยุติธรรม ขาดโอกาสในงานอาชีพ ธุรกิจการค้า การศึกษา ที่อยู่อาศัย และรูปแบบอื่นๆอีกนานาชนิดในการร่วมมือในสังคม สิ่งที่ส่งเสริมความมีอคติจะออกมาในรูปของวัฒนธรรมหรือกฎหมาย

มงคลหวังสุขใจ และ ธิติพันธ์ โกติรัมย์ (2544 : 160-161) ได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบนไว้ 6 ประเภท ดังนี้

1. การกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เป็นพฤติกรรมที่สร้างความเสียหายและเดือดร้อนแก่สังคม เช่น พวกอาชญากรต่างๆ
2. อัตตวิบาตกรรม เป็นการฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือเป็นเพราะความผิดหวังจากคนรักโดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่มีความเครียดสูงเช่นในสังคมเมืองพบว่า มีพฤติกรรมประเภทนี้มากขึ้น แต่ในยามสงครามผู้ที่ยอมตายเพื่อปกป้องชาติ ถือว่าเป็นวีรกรรมเพราะเป็นการเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม
3. ความเชื่อที่เบี่ยงเบน ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง พลัทธิเป็นกลุ่ม เชื่อว่ามีพระเจ้ามารับ หรือแม้แต่ความคิดทางการเมืองที่รุนแรงยอมปฏิบัติรัฐประหารเพื่ออุดมการณ์
4. การแสดงที่เบี่ยงเบน คือ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่าง เช่นการแต่งตัว กิริยาอาการเหมือนผู้หญิงในราตรี หรือแม้แต่กิริยาก้าวร้าว
5. การขายสิ่งของต้องห้าม เป็นความบกพร่องของสังคมพอสมควร ในฐานะที่เป็นเมืองพุทธ แต่กลับมีการขายของมีนเมาอย่างเสรี จนกลายเป็นความถูกต้องของสังคมถือว่าสังคมขาดจุดยืน การเบี่ยงเบนต้องเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา และอิทธิพลของสังคม
6. การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม ข้อนี้นี้เกี่ยวกับศีล 5 เพราะมีให้เห็นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นต้องห้ามตามหลักศาสนา เช่น สุรา พว้างานเลี้ยงต่างๆขาดไม่ได้เลยแม้แต่งงานบวชนาคนสรุปได้ว่า ประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นสามารถจำแนกได้ตามความรุนแรงของพฤติกรรม โดยพิจารณา ได้จากการลงโทษต่อพฤติกรรมนั้นๆหรือผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น

1.3 ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา

ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เทียบจากกฎกระทรวงฉบับที่ 1(พ.ศ. 2515) ออกตามคำสั่งคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 และกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518) ออกตามคำสั่งคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2518 ออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

การแต่งกาย และความประพฤติต่อไปนี้ ถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียน

(1) นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมจนด้านข้าง และด้านหลังยาวเลยตีนผม หรือไว้หนวดไว้เครา

นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากโรงเรียนหรือสถานศึกษาได้อนุญาตให้ไว้ยาวเกินกว่านั้นก็ไม่วางให้เรียบร้อย

นักเรียนใช้เครื่องสำอางหรือสิ่งแปลกปลอมเพื่อการเสริมสวย

(2) เทียบเรื่อนอยู่ในที่สาธารณะ หรือ ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน หรือสถานศึกษา หรือสาธารณสมบัติ

(3) แสดงกิริยา วาจา หรือการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่สุภาพ

- (4) มั่วสุม และก่อความเดือดร้อนรำคาญอย่างใดอย่างหนึ่ง
- (5) เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน
- (6) เทียวเตร่เวลากลางคืนระหว่างเวลา 22.00 นาฬิกา ถึง 4.00 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น เว้นไว้แต่ไปกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากโรงเรียนหรือสถานศึกษา
- (7) สูบบุหรื สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่น
- (8) เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานอื่นใดซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โรงรับจำนำ หรือสถาน การพนันในระหว่างที่มีการเล่นการพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัย หรือเยี่ยมญาติในขณะนั้น
- (9) เข้าไปในงานหรือร่วมสังสรรค์ และงานนั้นมีการเต้นรำ หรือ การแสดง ซึ่งไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หรืองานนั้นบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือสถานศึกษาคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด
- (10) เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ในที่นั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานทีนั้น
- (11) คบค้าสมาคมกับผู้หญิงซึ่งประพฤติดนเพื่อการค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับหญิงนั้น
- (12) ประพฤติดนในทำนองชู้สาว
- (13) มีวัตถุระเบิด หรือมีอาวุธติดตัวหรือซ่อนเร้นไว้เพื่อใช้ในการประทุษร้ายก็ดี
- (14) หลบหนีโรงเรียน

1.4 การลงโทษและลักษณะความผิด

ความรุนแรงของพฤติกรรมเบี่ยงเบนสามารถพิจารณาได้จากการลงโทษนักเรียน ซึ่งการลงโทษนักเรียนนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในดุลพินิจของผู้อำนวยการ หรืออาจารย์ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตามความเหมาะสม

การลงโทษนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มี 3 สถาน (Banglamung . 2003 : online) คือ

1. ว่ากล่าวตักเตือน
2. ทำกิจกรรม และตัดคะแนนความประพฤติ
3. ทำทัณฑ์บน และตัดคะแนนความประพฤติ

ซึ่งการลงโทษทั้ง 3 สถานนี้พิจารณาจากลักษณะความผิด ดังนี้

ความผิดขั้นร้ายแรง เป็นความผิดที่ไม่กระทบต่อระเบียบวินัยอันดีงามของโรงเรียน เช่น

1. ประพฤติลามกอนาจาร ประพฤติดนไปในทางชู้สาว อย่างชัดเจน
2. ดื่มสุราหรือของมีนเมา มั่วสุมยาเสพติด
3. ผลิตและพกพาอาวุธ เช่น ปืน วัตถุระเบิด หรืออาวุธที่ร้ายแรงเข้ามาใน

โรงเรียนและทำตัวเป็นอันธพาล

4. ลักทรัพย์
5. เล่นการพนันในโรงเรียน
6. ทะเลาะวิวาทขั้นรุนแรงทั้งในและนอกโรงเรียน ลักพาบุคคลภายนอกเข้ามา

ทำร้ายร่างกาย

7. ทำลายทรัพย์สินส่วนรวม ทำให้เกิดความเสียหายโดยเจตนา ต้องชดใช้

ค่าเสียหาย

8. แสดงวาจาลบหลู่ครูอาจารย์อย่างร้ายแรง
9. เที่ยวตามสถานเริงรมย์ สมคบคนชั่ว มั่วสุมอบายมุขต่าง ๆ

ความผิดชั้นกลาง ความผิดที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ส่วนรวมแต่ไม่ร้ายแรง หรือ

ความผิดที่ก่อให้เกิดความผิดขั้นร้ายแรงต่อไป

1. หนีออกนอกบริเวณในเวลาเรียน
2. สูบบุหรี่ สูบยาเสพติด หรือมีไว้ในครอบครอง
3. เที่ยวกลางคืนเกินกว่า 22.00 น.เป็นนิจ
4. ทะเลาะวิวาททั้งในและนอกบริเวณโรงเรียน ไม่ร้ายแรง
5. มั่วสุมตามสถานที่ที่ไม่สมควร ทั้งเวลาและโอกาส
6. ประพฤติตนส่อไปทางชั่วสาว แต่ไม่ร้ายแรง
7. แสดงกิริยาวาจาอันไม่สมควรจะกระทำต่อครู - อาจารย์ แต่ไม่ร้ายแรง
8. แจ้งความเท็จ ปลอมลายเซ็นผู้ปกครอง ทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรือเสียหาย

แก่ส่วนรวม

ความผิดไม่ร้ายแรง คือความผิดที่แสดงถึงการเป็นผู้มีนิสัยไม่ดี เช่น

1. หนีชั่วโมงเรียน
2. หลบหนีการเข้าแถวหน้าเสาธง โดยไม่มีเหตุอันควร
3. มาสายโดยไม่ทราบสาเหตุบ่อยครั้ง
4. แต่งกายผิดระเบียบ และประพฤตินั้นไม่ตรงตามระเบียบและแนวปฏิบัติของ

โรงเรียน

5. ไม่รักษาทรัพย์สินสมบัติส่วนรวมของโรงเรียน ทำลายข้าวของเสียหายโดยตั้งใจ

ซึ่งต้องชดใช้ตามความเสียหายด้วย

6. ไม่ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของโรงเรียน
7. แสดงกิริยาวาจาไม่สุภาพทั้งต่อครู - อาจารย์ และเพื่อนนักเรียนด้วยกัน
8. ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของครู - อาจารย์

2. เอกสารเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1981) กล่าวว่า เยาวชนนั้นมีอิสระที่จะกระทำผิดได้เมื่อความผูกพันต่อระบบแบบแผนของสังคมขาดสะบั้นลง การกระทำผิดนั้นมักจะกระทำในสิ่งที่ตื่นเต้นหรือกระทำในสิ่งที่สะดวกสบายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ มีคนจำนวนมากเข้าเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเช่นนี้ หากไม่หาทางยับยั้งโดยการให้มีข้อผูกมัดกับผู้อื่น เมื่อความผูกมัดขาดสะบั้น ก็ไม่จำเป็นเลยว่าจะต้องมีสิ่งใดมาจูงใจให้กระทำผิด เขาก็กระทำผิดจนได้

ในปี 1969 เฮอร์ชี่ (Criminological Theory.2005ก : Online) เสนอความผูกพันทางสังคม 4 ด้าน ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) ความรู้สึกผูกมัด (Commitment) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (Involvement) และ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (Belief) เขากล่าวว่าความผูกพันทางสังคมทั้ง 4 มีส่วนในการทำผิดกฎหมาย เขาตั้งสมมุติฐานพื้นฐานว่า ทุกคนมีพื้นฐานที่ละเมิดกฎหมายและก่ออาชญากรรมและละเมิดการควบคุมทางสังคม ซึ่งหากไร้การควบคุมทางสังคม เขาเสนอว่าผู้คนจะรู้สึกอิสระในการก่ออาชญากรรม เขายังตั้งสมมุติฐานอีกว่า ระบบค่านิยมยังคงอยู่ รหัสทางศีลธรรมจะถูกกำหนดโดย ผู้ฝ่าฝืนกฎเพราะความผูกพันทางสังคมของเขามีน้อยลง ในขณะที่ Skyes และ Matza เชื่อว่าผู้ฝ่าฝืนกฎหมายมีค่านิยมและทัศนคติเดียวกันกับผู้ไม่ฝ่าฝืน แต่ผู้ฝ่าฝืนกฎเป็นการปฏิเสธทั้งบรรทัดฐานของสังคมและความเชื่อ โดยรายละเอียดของทั้ง 4 ด้านมีดังนี้

2.1 ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลมีความใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่น เป็นความรู้สึกที่คำนึงถึงผู้อื่นหรือสังคมส่วนรวม และถือว่าการมีความผูกพันต่อผู้อื่น นั่นก็คือ การเอาบรรทัดฐานของสังคมไว้ในตัวบุคคล (Hirschi. 1982 : 179) เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 17-19)ยังให้รายละเอียดเกี่ยวกับ Attachment ไว้ว่า เป็นความรู้สึกผูกพันหรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Superego or Conscience) อันเป็นความรู้สึกที่มีลักษณะของการคำนึงถึงผลประโยชน์ของคนอื่น ๆ หรือของสังคมส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว และถือว่าสาระสำคัญของความรู้สึกผูกพันต่อผู้อื่นนั้น ก็คือเรื่องของการรับเอาบรรทัดฐานของสังคมเข้าไว้ในตัวบุคคล (Internalized) โดยเขาได้กล่าวไว้ว่า บรรทัดฐานของสังคมก็คือความหมายที่ใช้ร่วมกันของสมาชิกของสังคม นั่นก็หมายความว่า ถ้าบุคคลไม่ไวต่อการรับรู้หรือรับเอาความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ไว้เป็นของตนเอง ก็จะถือว่าเขาไม่ได้ถูกรับโดยบรรทัดฐานของสังคม (หมายถึงการระงับยับยั้งการกระทำในทางไม่ดี โดยบรรทัดฐานของสังคมนั่นเอง) ฉะนั้น เขาก็จะมีอิสระ เสรีที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาระสำคัญของการรับเอาบรรทัดฐานของสังคม (ซึ่งก็คือความคิดเป็น ความคาดหวังของคนอื่น ๆ เข้าไว้เป็นของตนเอง (Internalization of Norms) และความรู้สึกผิดชอบชั่วดี จึงมีพื้นฐานอยู่ที่เรื่องของความรู้สึกผูกพันที่มีต่อผู้อื่น

และเฮอริช (Criminological Theory.2005ก : Online)ยังมองว่า พ่อแม่ โรงเรียนและเพื่อน เป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญของคน ความผูกพันมี 3 รูปแบบ คือ กับพ่อแม่ ต่อโรงเรียน และต่อเพื่อน ในส่วนของความสัมพันธ์ต่อพ่อแม่ เขาพบว่าเด็กที่ไม่ทำความผิดเนื่องจากสาเหตุของผลที่จะตามมา ดังนั้นการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่ และเด็ก จึงจำเป็นมาก ความผูกพันช่วยในการยับยั้งชั่งใจ ในการทำความผิดนั้นๆ การยับยั้งชั่งใจมีปัจจัยพื้นฐานโดยตรงจากความลึกซึ้งและประมาณของความผูกพัน ของพ่อแม่และเด็ก ในเวลาที่พ่อแม่และเด็กจะใช้ร่วมกันนั้นก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน การรวมเอาความคุ้นเคยจากการพูดคุยและการเรียกหาความสร้างในเกิดขึ้นระหว่างพ่อแม่และเด็ก

2.2 ความรู้สึกผูกมัด (Commitment) หมายถึง การอุทิศตนอยู่ในแนวของการปฏิบัติที่ชอบ เยาวชนที่มีแผนจะไปเรียนต่อในมหาวิทยาลัย หรือมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าอย่างใดอย่างหนึ่ง จะอุทิศตนต่อกฎหรือระเบียบมากกว่าคนที่ไม่มีความปรารถนา (Hirchi.1981) และ เฮอริช กล่าวว่า คนเราทำอะไรย่อมหวังผลกำไร หรือประโยชน์ที่ได้รับ ไม่ใช่เป็นเพียงการคำนึงถึงปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังคำนึงถึงอนาคตเข้าไว้ด้วย และมนุษย์ที่ลงทุนในชีวิตทรัพย์สิน รวมทั้งเพื่อความมีชื่อเสียงจะมีโอกาสในการก่ออาชญากรรมน้อยกว่าเพื่อรักษาสถานภาพทางสังคมไว้(Criminological Theory.2005ก : Online)

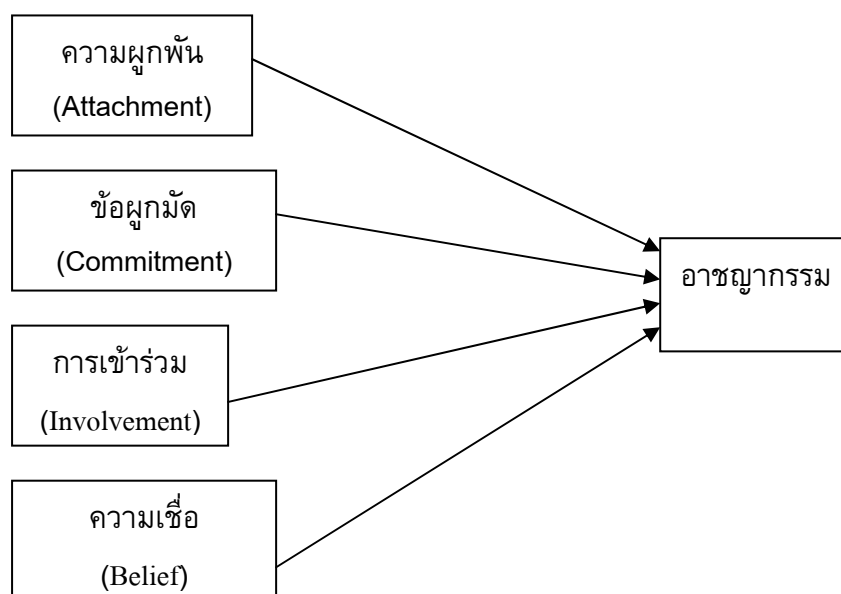
2.3 ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (Involvement) หมายถึง การหมกมุ่น (Engrossment) หรือทุ่มเท (invest) เวลา และพลังงานให้หมดไปกับกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนั่นเอง ซึ่งเฮอริช เสนอว่าบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเดิมของสังคมจะไม่เสียเวลาไปกระทำความผิดหรืออาชญากรรม เฮอริช เชื่อว่าความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ในโรงเรียน ครอบครัว การพักผ่อน ฯลฯ จะสามารถแยกเยาวชนจากการกระทำความผิดที่เกิดจากความเกียจคร้านอยู่เฉย (Criminological Theory.2005ก : Online)

ในการศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดของนักเรียนวัยรุ่นนั้น การทุ่มเทเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดอันเป็นแบบแผนที่สังคมยอมรับของเหล่านักเรียนก็คือ กิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน ซึ่งกิจกรรมของโรงเรียนนี้ยังแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กิจกรรมของโรงเรียนที่เป็นเรื่องทางวิชาการ และกิจกรรมของโรงเรียนที่ไม่เกี่ยวกับทางวิชาการ กิจกรรมทางวิชาการวัดโดยใช้เวลาวางในการทำการบ้าน การอ่านหนังสือนอกหลักสูตร กิจกรรมที่ไม่ใช่วิชาการ เช่น การเล่นกีฬา การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น ถ้านักเรียนทุ่มเทเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทั้งสองด้านมากเด็กรักเรียนก็จะมีแนวโน้มการกระทำผิดต่ำ กล่าวคือ กิจกรรมทั้งสองด้านของโรงเรียนมีสหสัมพันธ์เชิงลบอยู่กับการกระทำผิดนั่นเอง (Hindelang. 1973 : 481)

2.4 ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (Belief) หมายถึง การตกลงยินยอมรับค่านิยมของสังคมซึ่งอ้างอิงกับกฎหมายและผู้คนและสถาบัน ซึ่งจะควบคุมโดยกฎหมาย เฮอร์ธีย์ เสนอว่าผู้คนในสังคมจะมีค่านิยมคล้าย ๆ กันเมื่อความเชื่อใด ๆ อย่างหนึ่งกำลังลงหรือหายไปคนก็จะมีแนวโน้มในการต่อต้านสังคมมากขึ้น ดังนั้น เมื่อมีคนเชื่อว่ากฎหมายไม่ยุติธรรมพันธะทางสังคมนี้จะอ่อนไปและจะทำให้คนมีแนวโน้มในการกระทำความผิดมากขึ้นไปอีก (Criminological Theory.2005ก : Online) แนวความคิดทฤษฎีความผูกพันทางสังคมเชื่อถือการใช้ความหมายไปในทางมีความเห็นด้วยต่อกฎข้อระเบียบของกฎหมาย การเห็นด้วยนี้เป็นตัวสะท้อนระดับความเชื่อ ที่มีต่อความถูกต้องทางศีลธรรมหรือต่อบรรทัดฐานทางสังคม (Matsueda. 1982 : 490)

ทฤษฎีของ เฮอร์ธีย์ เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญต่อกฎในการควบคุมและถือว่าปัจจัยภายนอกมีความสำคัญกว่าจิตใจหรือปัจจัยภายใน หากปัจจัยภายนอกเข้มแข็งพอก็จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้มาก โดยนัยของทฤษฎีนี้ถือว่าการที่อาชญากรรมมีอยู่มากมายก็เพราะการควบคุมทางสังคมมีความอ่อนแอนั่นเอง

ทฤษฎีของ เฮอร์ธีย์ อาจพิจารณาได้จากรูป (พรชัย ขันดี , รัชชัย ปิตะนีละบุตร และ อัครวิน วัฒนวิบูลย์. 2543 : 129) ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงความเชื่อมโยงของแนวความคิดตามทฤษฎี เฮอร์ธีย์

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม(Social Bond Theory)นั้น ชี้ให้เห็นถึง ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และยับยั้งมิให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากกฎระเบียบ ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน ความรู้สึกผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง และความเชื่อในกฎเกณฑ์

2.5 ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ทฤษฎีความแตกต่างของการคบค้าสมาคม (Differential Association) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน ดังนี้

ในปี 1939 ชัทเธอร์แลนด์ (Sutherland) นักอาชญาวิทยา (Criminological Theory.2005ช : Online) เสนอทฤษฎีความแตกต่างของการคบค้าสมาคม ในหนังสือหลักของอาชญาวิทยา ซึ่งตีพิมพ์และแก้ไขครั้งสุดท้ายในปี 1949 ทฤษฎีความแตกต่างของการคบค้าสมาคมระบุว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมเป็นพฤติกรรมที่เรียนรู้โดยปฏิสัมพันธ์ในสังคมเขาให้นำนักต่อต้านการทำงานของ Shaw และ McKay ซึ่งเป็นนักทฤษฎีจากชิคาโก ซึ่งมีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูง ซึ่งทฤษฎีนี้ยังคงมีชื่อเสียงในหมู่นักอาชญาวิทยาเนื่องจากมีความซับซ้อนน้อยแต่มีแนวทางต่อเนื่องมากกว่าในการหาสาเหตุของการก่ออาชญากรรม

ชัทเธอร์แลนด์ ไม่ได้หมายความว่า ความสัมพันธ์กับอาชญากรจะนำไปสู่พฤติกรรมแบบอาชญากรแต่เขาหมายถึงรูปแบบความเกี่ยวข้องสัมพันธ์จะแตกต่างกันทุกคนไป เขามองอาชญากรรมเป็นผลของความขัดแย้งทางค่านิยม ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่มีพื้นฐานทางสังคมแวดล้อมและคนรอบข้างและค่านิยมที่แต่ละคนได้รับจากคนอื่น ในสังคมที่อาศัยอยู่

พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะถูกเรียนรู้โดยความสัมพันธ์ที่เรามีกับคนอื่นและค่านิยมที่ได้รับระหว่างการปฏิสัมพันธ์เราเรียนรู้ค่านิยมจากครอบครัวเพื่อนร่วมงาน ฯลฯ ค่านิยมเหล่านั้นอาจสนับสนุนการเกิดอาชญากรรมแล้วแต่บุคคล ชัทเธอร์แลนด์ ยังคงระบุว่าบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรมากเกินไป อาจจะเปิดโอกาสให้รู้สึกต่อต้านการก่ออาชญากรรมน้อยลง และอาจทำให้เกิดการเรียนรู้และซึมซับเอาพฤติกรรมแบบอาชญากรมา

ชัทเธอร์แลนด์ ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่นได้ (ถาวร เกิดเกียรติพงศ์. 2518 : 64) โดยขบวนการดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมทางอาชญากรรมเรียนรู้กันได้

ชัทเธอร์แลนด์ มีความเชื่อว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมมิใช่เป็นการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ แต่เกิดจากการเรียนรู้และฝึกอบรม โดยเหตุนี้บุคคลที่ได้รับการฝึกอบรมให้ประกอบอาชญากรรมจะไม่ได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากร เช่นเดียวกับบุคคลที่จะแก้ไขเครื่องยนต์ได้ จะต้องได้รับการฝึกฝนวิธีการแก้เครื่องยนต์มาอย่างดีแล้ว

2. พฤติกรรมทางอาชญากร สามารถเรียนรู้ได้จากบุคคลอื่น โดยขบวนการติดต่อ

ขบวนการติดต่อดังกล่าวนี้นี้ เป็นได้ทั้งการอบรม สั่งสอน ได้พบเห็น หรือรับรู้จากคำบอกเล่าสืบต่อกันมา รวมทั้งการเลียนแบบจากวิธีการต่างๆ

3. หลักการสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม

ประเด็นนี้ ชัทเธอร์แลนด์ มีความเห็นว่า การติดต่อโดยผิวเผิน หรือการพบปะชั่วคราว ชั่วคราว รวมตลอดถึงการได้พบเห็นจากภาพยนตร์และหนังสือพิมพ์อย่างฉาบฉวย ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

4. เมื่อมีการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรการเรียนรู้จะประกอบด้วย

- ก. วิธีที่จะประกอบอาชญากรรม ซึ่งอาจมีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป และ
- ข. แรงบันดาลใจ แรงขับเคลื่อนภายใน ความมุ่งหมาย และทัศนคติ

5. การเรียนรู้ถึงแรงบันดาลใจ และแรงขับเคลื่อนภายในดังกล่าวข้างต้น จะมีการเรียนรู้จากการปฏิบัติต่อกฎหมายของบ้านเมืองในทางที่นิยมชมชอบหรือเป็นปฏิบัติก็ได้

ทั้งนี้ เพราะในบางสังคมสมาชิกจะได้รับการอบรมสั่งสอน ให้รู้จักเคารพในกฎหมายของบ้านเมือง แต่ในกลุ่มนอกกฎหมาย หรือคิดว่าตนเองอยู่เหนือกฎหมาย ย่อมจะถือว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของบ้านเมืองเป็นค่านิยมที่จะได้รับการยกย่อง

6. เด็กกระทำผิด เพราะเห็นว่า การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มีความค่านิยมมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย

ประเด็นนี้ ถือว่า เป็นหลักการสำคัญของทฤษฎีความสัมพันธ์ของความแตกต่าง เพราะโดยธรรมชาติแล้ว พฤติกรรมของเด็กจะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่จะชักนำไป กล่าวโดยสรุปคือ บุคคลที่กลายเป็นอาชญากรก็เพราะมีความเกี่ยวข้อง และความเคยชินต่อพฤติกรรมทางอาชญากร จนถูกกลืนหรือถลำตัวเข้าไปอยู่ภายใต้อิทธิพลทางวัฒนธรรมของหมู่โจร

7. ความสัมพันธ์ของความแตกต่าง หมายถึง ความแตกต่างในช่วงระยะเวลาความสม่ำเสมอและลำดับเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับความประพฤติดังอาชญากร หรือความประพฤติที่เป็นปฏิบัติต่ออาชญากร

ในการศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น เราอาจพบว่าความประพฤติเกร จะ เป็นพฤติกรรมหนึ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ ขณะที่เด็กกำลังพัฒนาทั้งร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ ถ้าเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของการพัฒนาการ และเป็นไปอย่างสม่ำเสมอแล้ว ความประพฤติที่เกรก็จะอาจจะกลายเป็นพฤติกรรมทางอาชญากรได้ในอนาคต ตามขบวนการในประเด็นนี้ “ระยะเวลาและความสม่ำเสมอ” คือ ระยะเวลาที่เด็กได้รับการปฏิบัติอยู่ในสภาพแวดล้อมเลวร้ายนั้นๆ หรือมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของชุมชนอาชญากรจนเกิดความเคยชิน และมีการปฏิบัติตนไม่แตกต่างไปจากแหล่งอาชญากรอาทิ เช่น การกระทำผิดกฎหมาย หรือมีพฤติกรรมผิดสังคม โดนไม่

เกิดความกระตือรือร้นหรือสนใจส่วน “ลำดับเหตุการณ์” นั้น ตามขบวนการนี้ หมายถึงลำดับขั้นตอน การพิจารณาทั้งร่างกายและจิตใจในช่วงชีวิตหนึ่ง ซึ่งมีส่วนก่อให้เกิดประสบการณ์ และความเคยชิน ต่อสภาพแวดล้อม

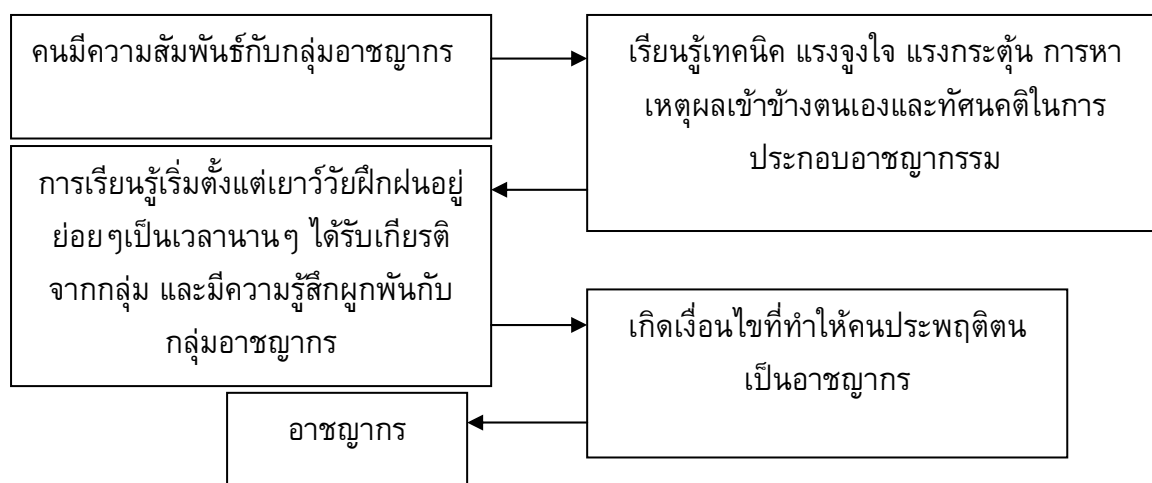
8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมสัมพันธ์กับแบบของอาชญากร และแบบที่ต่อต้านอาชญากร ซึ่งเกี่ยวข้องกับกลไกของการเรียนรู้ในทางอื่นๆด้วย

กระบวนการนี้อธิบายได้ว่า การเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากร ไม่จำกัดอยู่เพียง ขบวนการของการเลียนแบบเท่านั้น บุคคลที่ถูกปล่อยหรือชักชวนก็อาจจะเรียนรู้พฤติกรรมทาง อาชญากรได้โดยมีความสัมพันธ์การพฤติกรรมนั้นซึ่งไม่ใช่การเลียนแบบ

9. ขณะที่พฤติกรรมทางอาชญากร เป็นการแสดงออกถึงความต้องการโดยทั่วไป และค่านิยมแต่พฤติกรรมทางอาชญากรไม่สามารถจะอธิบายหรือตัดสินได้จากความต้องการ และค่านิยม นั้นๆในขณะที่พฤติกรรมปกติก็เป็นการแสดงออกถึงความต้องการ และค่านิยมอย่างเดียวกัน

ชัตเธอร์แลนด์ ได้ชี้ให้เห็นว่า พวกหัวขโมยทั้งหลาย จะใช้วิธีลักขโมย ตัดช่องย่องเบา เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน แต่กรรมกรได้ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน เช่นเดียวกัน “เงิน” หรือ “ทรัพย์สิน” ย่อมหมายถึงความมั่นคงในฐานะซึ่งเป็น “ค่านิยม” อย่างหนึ่งใน สังคมและเป็น “ความต้องการ” โดยทั่วไปของมนุษย์ โดยเหตุนี้ “ค่านิยม” และ “ความต้องการ” จึงไม่สามารถนำมาตัดสินพฤติกรรมอาชญากรได้(อรัญ สุวรรณบุบผา .2518 : 117 –118)

ทฤษฎีของ ชัตเธอร์แลนด์ อาจพิจารณาได้ (อรรถนพ ชูบำรุง. 2532 : 270) ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แสดงความเชื่อมโยงของแนวความคิดตามทฤษฎี ชัตเธอร์แลนด์

ชัตเธอร์แลนด์ ได้ศึกษาการคบค้าสมาคมกับกลุ่มแตกต่างของแก๊งวัยรุ่นในเมืองพบว่า วัยรุ่นเข้าร่วมแก๊งต่างๆเพราะแก๊งเหล่านั้นสามารถเสริมสถานภาพทางสังคมปกป้องคุ้มครองมี กิจกรรมที่พอใจและตนมีเอกลักษณ์กลุ่มและมีข้อสังเกต 4 ประการ (สนธยา พลศรี. 2545 : 260-261) คือ

1. การเลียนแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน เกิดผลในกลุ่มขนาดเล็กและกลุ่มที่ต้องการให้มีการเลียนแบบ

2. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ต้องประกอบด้วยการใช้เทคนิคที่สำคัญ คือ การเสริมแรงขับและเจตคติยอมรับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

3. บุคคลเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามอย่าง เนื่องจากการทำความเข้าใจและชื่นชมต่อพฤติกรรมที่แม้แต่บุคคลทั่วไปเห็นว่าผิดปกติก็ตาม

4. ความต่อเนื่องยาวนานและความสัมพันธ์ที่แนบแน่นมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามอย่างบุคคลที่สมาคมด้วย

ถาวร เกิดเกียรติพงศ์ (2518 : 64-65) กล่าวว่า การที่จะกลายเป็นผู้กระทำความผิดนั้นบุคคลจะต้องมีโอกาสได้ติดต่อกับคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งฝึกฝนในการกระทำความผิด และบุคคลนั้นจะต้องตัดสินใจรับแบบรูปพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้นมาเป็นของตนด้วย บุคคลเรียนรู้จากประสบการณ์ของคนอื่น ๆ ว่าผลของการกระทำความผิดจะเกิดขึ้นในรูปใด แต่ก็เลือกการกระทำความผิดถ้าได้รับข้อเสนอเทศ (Information) มากพอที่จะทำให้มีทัศนคติเชิงนิมานต่อการกระทำความผิดนั้น ทฤษฎีความแตกต่างของการคบค้าสมาคมไม่เชื่อความคิดที่ว่า จะคัดค้านหรือต้านทานความเบี่ยงเบนเนื่องจากสถานการณ์แวดล้อมในครั้งก่อน ๆ แต่การได้พบเห็นอะไรมา ๆ อาจทำให้คนเต็มใจกระทำความผิด บุคคลมิได้ถูกบังคับให้กลายเป็นผู้กระทำความผิด

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความแตกต่างของการคบค้าสมาคม (Differential Association) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่า เป็นพฤติกรรมที่สามารถลอกเลียนแบบและเรียนรู้กันได้เนื่องจากความใกล้ชิดกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.6 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นปัจจัยที่ถูกกล่าวถึงใน ทฤษฎีไร้บรรทัดฐาน (Anomie theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่าเกิดมาจากความยากจนหรือสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังนี้

การอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่เศรษฐกิจว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากความยากจน (poverty) นั้น นักเศรษฐกิจรุ่นก่อน เช่น Adam Smith (1725-1790) ได้กระทำมาก่อนในทำนองเดียวกันในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 นักวิชาการ เช่น Henry George, Karl Marx, Charles Booth, Jacob Riis, James Addams และ William Bonger มักเน้นความจำเป็นที่ต้องศึกษาสำรวจทางเศรษฐกิจและสังคมการให้บริการด้านอาคารสงเคราะห์และกระบวนการที่ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจสูงขึ้น แม้กระทั่งเสนอแนวคิดระบบสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์ ก็เพื่อแก้ปัญหาความผุพังทางศีลธรรม (Moral Decay) ในสังคมนักวิชาการเหล่านั้นเห็นว่าเราต้องพยายามขจัดความจนออกไปให้ได้ การแก้ไขการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรม การที่คนในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพียง

กลุ่มเดียวมีอำนาจในทางเศรษฐกิจ สิ่งเหล่านี้โดยตัวมันเองมิใช่สิ่งเลวร้าย แต่มันก่อให้เกิดการกระทำและจิตใจที่ชั่วร้าย (Vices and Evils) ขึ้นในโลก ตัวคาร์ล มาร์กซ เอง (Karl Marx)(1818-1883) ก็เชื่อว่า อาชญากรรม โสเภณี ความชั่วร้ายและการกระทำผิดศีลธรรมเกิดจากความยากจนอันเป็นผลสืบเนื่องจากระบบทุนนิยม ซึ่งมีคนเพียงไม่กี่คนเป็นเจ้าของการผลิต การกระจายทรัพย์สินที่ผิดส่วนและไม่เป็นธรรมยอมนำไปสู่การต่อสู้ระหว่างชนชั้น แม้คนที่เชื่อในระบบทุนนิยมเองก็ย้ำว่าการปรับมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น และการขจัดความยากจนจะนำไปสู่การแก้ปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งหลายได้

ถาวร เกิดเกียรติพงศ์ (2518 : 55-56) กล่าวว่า ผลการวิจัยหลายเรื่องได้แสดงให้เห็นว่าความยากจนเป็นมูลเหตุของความเบี่ยงเบนทางสังคม โดยมีข้อสมมุติว่า ความเกเร อาชญากรรม การติดยา การติดเหล้า คนไข้โรคจิต และการฆ่าตัวตาย ส่วนใหญ่พบในหมู่คนระดับชั้นทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ และสภาพความยากจนทำให้คนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผู้มีทัศนคติเช่นนี้ที่เป็นที่รู้จักกันดี คือ William Bonger นักเศรษฐศาสตร์สังคมชาวฮอลแลนด์ ผู้ซึ่งในปี 1916 ได้ใช้ข้อมูลจากการศึกษาคนในยุโรปอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนทุกอย่างว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากความยากจน เอมีลี เดอร์ไคม์ (Emile Durkeim) (ค.ศ. 1858-1917) ได้เสนอทฤษฎีสภาพไร้บรรทัดฐาน (Anomie) เป็นนักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส เป็นผู้ที่ควรแก่การนับถือในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรม เพราะว่าเขาได้วางหลักที่สำคัญไว้สองประการเกี่ยวกับอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน (อรรถพ ชูบำรุง. 2532 :226-267) คือ

1. เขาได้ให้แนวคิดไว้ว่าอาชญากรรมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ เป็นลักษณะหนึ่งของสังคมทั้งหลายที่มีความสุขสมบูรณ์ดี เป็นสิ่งที่เราจะต้องลงทุนหรือเสียเงินทองเพื่อให้ได้มาซึ่งความมีเสรีภาพ และเสรีภาพนี้เองที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสิ่งใหม่ๆอันเป็นรากฐานของความเจริญทางสังคม อย่างไรก็ตามการที่จะให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความคิดริเริ่มในทางสร้างสรรค์ เราจำเป็นต้องยอมรับหรือจำเป็นต้องตระหนักในเรื่องการก่อกำเนิดของเหล่าอาชญากรด้วย เราต้องถือว่าทั้งนักวิทยาศาสตร์และอาชญากรต่างก็เป็นตัวนำในการเปลี่ยนแปลงและการที่จะทำให้สิ่งแวดล้อมอยู่ในสภาพที่ส่งเสริมความคิดริเริ่มในทางวิทยาศาสตร์ เราก็จำเป็นต้องอดทนต่อความเปลี่ยนแปลงในทางลบซึ่งมีอยู่จำนวนหนึ่งด้วย นั่นคือการกระทำที่เป็นอาชญากรรม เดอร์ไคม์ มองเห็นว่าอาชญากรรมได้แสดงบทบาทโดยตรงต่อวิวัฒนาการของสังคม นอกจากอาชญากรรมยังมีผลโดยตรงต่อความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงอีกด้วย กล่าวคือ อาชญากรรมบางอย่างสะท้อนถึงพฤติกรรมในรูปใหม่ที่เกิดขึ้น แม้ว่าเราจะไม่ยอมรับพฤติกรรมนั้นๆโดยดูฎีกาก็ตาม

2. เดอร์ไคม์ นำคำว่า “Anomie” มาใช้ ซึ่งอาจแปลเป็นไทยได้ว่าสภาพไร้บรรทัดฐาน เดอร์ไคม์ ได้ให้อธิบายไว้ว่า หมายถึง สภาพของกฎเกณฑ์แห่งความประพฤติไม่มีความชัดเจนเพียงพอทำให้ผู้คนอาจจะคาดคะเนพฤติกรรมของผู้อื่นได้ อาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่ากฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้วอาจจะเป็นแนวทางการแสดงพฤติกรรมในบางสถานการณ์ได้ พุดง่าย ๆ ก็คือคนประพฤติโดยไม่เคารพกฎเกณฑ์นั่นเอง คำว่า Anomie นี้อาจเทียบได้กับคำว่า Normlessness

เดอร์ไคม์ ได้เขียนไว้ในหนังสือ Suicide เป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการฆ่าตัวตาย พบว่าเมื่อสังคมเกิดภาวะไร้บรรทัดฐาน โดยเฉพาะในช่วงวิกฤติทางเศรษฐกิจทั้งในเวลาเศรษฐกิจรุ่งเรืองและตกต่ำรายได้หรือค่าจ้างไม่แน่นอนหรือมีความล้มเหลวอย่างอื่น เช่น ล้มละลายหรือแม้แต่ในยามที่ร่ำรวยกะทันหันล้วนนำประชาชนไปสู่การทำลายตัวเองทั้งสิ้น กล่าวได้ว่าการฆ่าตัวตายที่เกิดจากภาวะไร้บรรทัดฐาน (Anomic Suicide) คือ คนขาดสิ่งยึดเหนี่ยว สับสน โดดเดี่ยว มองโลกในแง่ร้าย และเห็นว่าชีวิตไร้ความหมาย (สนธยา พลศรี. 2545 : 258 ; จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ . 2537)

นักสังคมวิทยาได้หยิบยกเรื่องความยากจนมาเป็นพื้นฐานในการอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนหลายรูปแบบของ Anomie (Normlessness) ผู้ที่เชื่ออย่างนั้นอธิบายว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น อาชญากรรม โสเภณี ความผิดปรกติทางจิต และอื่นๆเป็นผลของทฤษฎีไร้ระเบียบ (Anomie) หรือเป็นผลที่เกิดจากสถานการณ์ที่ปัจเจกบุคคลหลายคนไม่สามารถใช้แนวทางที่สังคมกำหนดว่าถูกต้อง (Institutionalized Means) เพื่อบรรลุเป้าหมายวัฒนธรรม (Cultural Goals) ได้ นักสังคมวิทยาที่เสนอทฤษฎีนี้คือ โรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน (Robert K. Merton) บทความที่มีชื่อเสียงของ เมอร์ตัน และเป็นที่ยอมรับกันดีในหมู่นักสังคมวิทยาสมัยปัจจุบันได้แก่บทความเรื่อง “Social Structure and Anomie” ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1937 เมอร์ตัน ได้กล่าวว่า สังคมเมือง – อุตสาหกรรมในสมัยใหม่ เช่นสหรัฐอเมริกา เน้นความสำคัญของความสำเร็จทางด้านวัตถุ (Material Achievement) ในรูปของการสะสมทรัพย์สิน และการได้รับการศึกษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นเป้าหมายสำคัญ ในขณะเดียวกันสังคมได้จำกัดแนวทางที่จะไปสู่เป้าหมายนั้น กล่าวโดยเฉพาะผู้ที่ถูกจำกัดก็คือคนในระดับสังคมต่ำและยากจน ผลก็คือผู้ที่ไปถึงเป้าหมายนั้นต้องหาแนวทางใหม่ที่ผิดกฎหมายและแตกต่างไปจากที่สังคมยอมรับ จึงเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้น

ในการอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามทฤษฎีไร้ระเบียบ ต้องถือว่าอัตราพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะพบมากในหมู่นักคนและคนที่อยู่ในสังคมระดับต่ำ คนพวกนี้ถูกกดดันให้ทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนเนื่องจากโอกาสที่จะได้มาซึ่งสิ่งของที่เป็นวัตถุ (Material Goods) โดยวิธีที่ถูกต้องตามกฎหมายนั้นมีน้อย และเนื่องจากได้รับการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า (ถาวร เกิดเกียรติพงศ์. 2523 : 56)

เมอร์ตัน ได้อธิบาย Anomie ไว้ว่า คือ สภาพอันสลับซับซ้อนที่ประกอบไปด้วยความยากจน การมีโอกาสดังจำกัด ที่จะดำเนินไปสู่ความสำเร็จในการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคม เป็นสภาพของความสับสนในทางวัฒนธรรม จะปรากฏเมื่อค่านิยมที่ดีงามในสังคมไม่เป็นที่ยอมรับของคนบางกลุ่มที่มุ่งประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้งทำให้คนมุ่งที่จะให้บรรลุเป้าหมาย โดยไม่คำนึงถึงวิธีปฏิบัติอันถูกต้องตามกฎหมาย (อรรถพร ชูบำรุง . 2527 : 70)

เมอร์ตัน สนใจโครงสร้างทางสังคม ที่มีอิทธิพลเหนือบุคคลในสังคม โดนเน้นความขัดแย้งระหว่างโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม และระหว่างความมุ่งหมายปลายทางในรูปคุณค่าทางวัฒนธรรม และวิธีการที่สังคมจัดให้ เพื่อบรรลุจุดหมาย เมอร์ตัน เห็นว่าโครงสร้างทางสังคมมีองค์ประกอบ 2 อย่าง (อรรถพร ชูบำรุง. 2527) คือ

1. จุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ทางวัฒนธรรม (Culturally Defined Goals) ถือว่าเป็น วัตถุประสงค์ที่ถูกต้องของสมาชิกในสังคม วัตถุประสงค์เหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่างกันไปเป็นสิ่งที่ มีคุณค่าเป็นรากฐานต่อความเป็นอยู่ของกลุ่ม เช่น เสรีภาพในการศึกษา การค้าและความเสมอภาค กันในสังคม

2. วิธีที่ได้รับการยอมรับเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้นๆ (Institutionalized Means) เกี่ยวกับศีลธรรมแห่งจรรยา และสถาบันเป็นระเบียบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เช่น การใช้อำนาจ บังคับการแข่งขันโดยเสรี และการผูกขาด เป็นต้น

เมอร์ตัน เสนอรูปแบบการปรับตัว (Adaptation) ที่คนยากจนในระดับชั้นสังคมต่ำไปใช้ เพื่อไปสู่เป้าหมาย (ศิริรัตน์ แอดสกุล. 2543 : 20-21) ไว้ดังนี้

1. พวกปฏิบัติตาม (Conformity) พวกนี้เป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด สังคมจึงอยู่รอดได้ เป็นกลุ่มคนที่ยอมรับทั้งเป้าหมายทางวัฒนธรรม และวิธีการที่สังคมกำหนด เช่น อยากเรียนเก่งได้ คะแนนดี ๆ ก็ต้องตั้งใจเรียน ขยันเรียน หมั่นทบทวนอยู่เสมอ อยากรวยก็ต้องขยันทำมาหากิน รู้จัก ประหยัด ออดออม เป็นต้น

2. พวกแหวกแนว (Innovation) พวกนี้เป็นพวกที่สนใจแต่เป้าหมายทางวัฒนธรรม ไม่สนใจวิธีการที่สังคมกำหนด เช่น อยากร่ำรวย แต่ใช้วิธีการเล่นการพนัน ค้ายาเสพติด เป็นโสเภณี คอรัปชั่น เป็นต้น

3. พวกเจ้าระเบียบ (Ritualism) พวกนี้เป็นพวกที่ยอมรับและปฏิบัติตามที่สังคมกำหนด อย่างเคร่งครัด ไม่สนใจกับเป้าหมายทางวัฒนธรรม ได้แก่ พวกเคร่งครัดในจารีตประเพณี พวกสันโดษ พวกนี้เป็นพวกที่ไม่มี ความทะเยอทะยาน พวกขี้กลัว (กลัวผิดกฎหมาย ผิดระเบียบ) พวกเจ้าระเบียบเป็นพวกที่ไม่อยากทำอะไรผิดไปจากระเบียบของสังคม ไม่สนใจว่าผลจะออกมาเป็น อย่างไร

4. พวกหนีโลก (Retreatism) พวกนี้ไม่สนใจ ไม่ยอมรับทั้งเป้าหมายทางวัฒนธรรมและ วิธีการที่สังคมกำหนดทั้งสิ้น ได้แก่ พวกติดยาเสพติด ติดสุราเรื้อรัง คนจรจัด พวกหมกมุ่นอยู่กับ ไสยศาสตร์ เข้าเจ้าเข้าทรง เป็นต้น

5. พวกท้าทาย (Rebellion) พวกนี้เป็นพวกต่อต้านโครงสร้างเดิมของสังคม และเสนอ อยากให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคมใหม่ เป็นพวกท้าทาย เช่น พวกก่อการจลาจล กบฏ ปฏิวัติ พวกฮิปปี้ไว้ผมยาว แต่งตัวสกปรกรกรุงรัง พวกที่มีเสรีภาพทางเพศ เป็นต้น

จะเห็นว่า แบบการปรับตัวทั้ง 5 แบบนี้ พวกแรกพวกปฏิบัติตามนั้นจะไม่ใช้พวก พฤติกรรมเบี่ยงเบน เพราะเป็นพวกที่ยอมรับและปฏิบัติเป้าหมายทางวัฒนธรรมและวิธีการที่สังคม กำหนดไว้ทั้งสิ้นส่วนพวกอื่นๆนั้นจะเป็นพวกพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งหมด

จากรูปแบบการปรับตัวของบุคคลข้างต้นเราสามารถเสนอ ดังตาราง 1

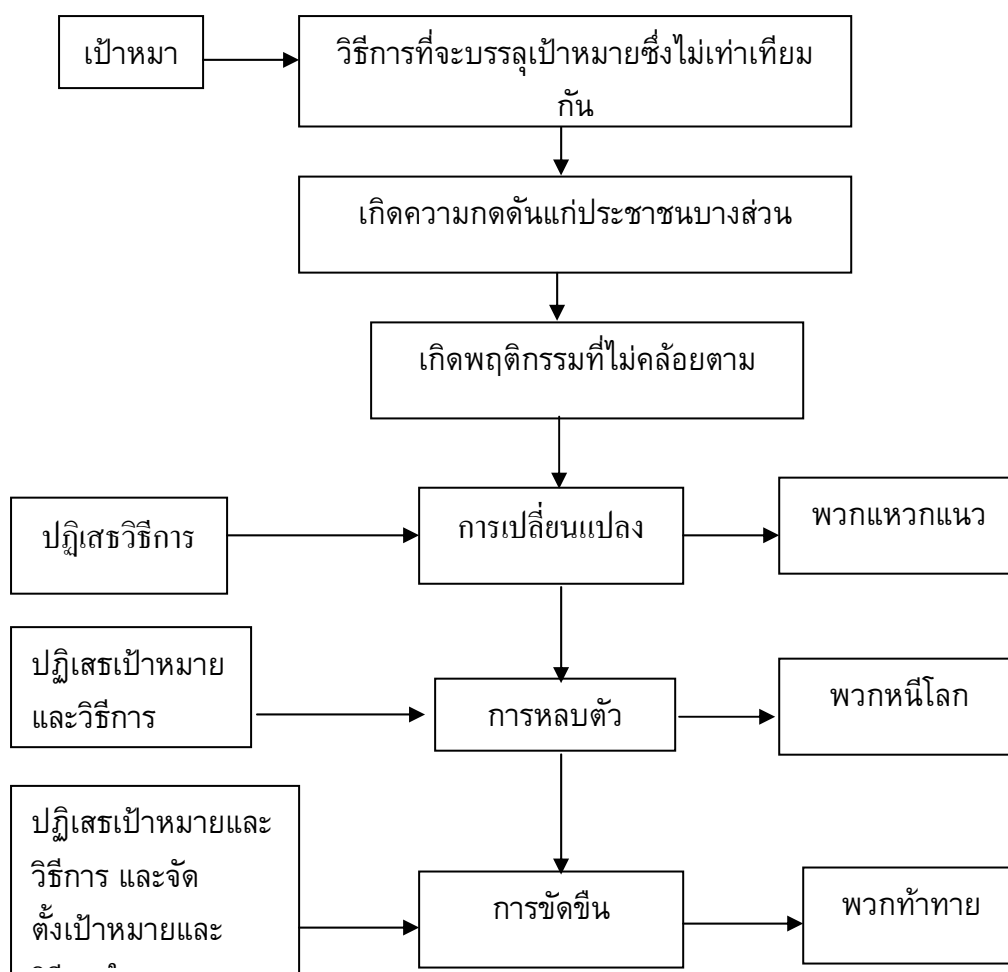
ตาราง 1 รูปแบบการปรับตัว

แบบของการปรับตัวของ บุคคล (Mode of Adaptation)	เป้าหมายทางวัฒนธรรม (Cultural goals)	วิธีการที่สังคมกำหนด (Institutionalized means)
Conformity	+	+
Innovation	+	-
Ritualism	-	+
Retreatism	-	-
Rebellion	-, +	-, +

หมายเหตุ : เครื่องหมาย + หมายถึง การยอมรับ
 เครื่องหมาย - หมายถึง การปฏิเสธ ไม่ยอมรับ

เครื่องหมาย -, + หมายถึง การปฏิเสธเป้าหมายทางวัฒนธรรมและวิธีการที่สังคมกำหนด แต่เสนอให้มีเป้าหมายและวิธีการใหม่ขึ้นมาแทน

ทฤษฎีของ เมอร์ตัน อาจพิจารณาได้จากกรุป (Farold j. Vetter ; & Ira J. Silverman. 1986 : 312) ดังนี้

ภาพประกอบ 4 แสดงความเชื่อมโยงของแนวความคิดตามทฤษฎีของ เมอร์ตัน

ในแง่ของสังคมไทย เกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้ เกิดขึ้นอย่างสังเกตได้เพราะว่าสังคมไทยกำลังพัฒนา ซึ่งทำให้ความเจริญทางด้านวัตถุก้าวไกลกว่าด้านจิตใจและการย้ายความสำเร็จทางวัตถุเป็นจุดหมายตลอดวิถีทางนำไปสู่จุดหมายทำให้เกิดการแข่งขันและก่อให้เกิดความเลื่อมล้ำ การขัดกันทั้งด้านปทัสถานและสถานภาพ จึงต้องดิ้นรนเพื่อยุ่รอดจึงเกิดการปรับตัวแบบต่างๆ แตกต่างกันไปแต่ละบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ทั้งในเมืองและชนบทแต่พฤติกรรมเบี่ยงเบนบางอย่างเกิดมากในเมือง และมักจะเกิดเป็นปัญหาแก่สังคม บางอย่างเกิดมากในชนบทและ

ส่วนมากมักเป็นประเภทที่ไม่ก่อปัญหาหรือเกิดในระบบงานต่าง ๆ

การที่สังคมไทยดำรงอยู่ด้วยความเรียบร้อยเป็นส่วนใหญ่ เพราะบุคคลมีการปรับตัวแบบการปฏิบัติตาม ซึ่งพฤติกรรมแบบนี้มีมากในชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบ เจ้าระเบียบพิถี แต่ยังมีบางพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นล่อให้เกิดปัญหาและเกิดในเมืองเป็นส่วนใหญ่ อย่างพวกแหวกแนว ซึ่งต้องการความสำเร็จดังที่สังคมกำหนดไว้ แต่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสังคม หรือวิธีการ เช่น พวกจี๋ ปล้น ลักทรัพย์ ฯลฯ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองทรัพย์สินที่ต้องการ เพราะเขาเหล่านี้ต้องการความสุขเช่นบุคคลอื่น ๆ ที่เขาได้เห็น ทั้งนี้เพราะว่าเกิดความเหลื่อมล้ำทางฐานะและสังคม (Social Gap) ระหว่างคนจนกับคนรวยของสังคมไทยในเมืองหลวง พฤติกรรมแบบนี้แม้แต่บุคคลที่มีฐานะร่ำรวยและมีการศึกษาดีก็มี เช่นการทุจริตต่างๆในหน่วยราชการของไทยซึ่งเวลานี้มีข่าวอยู่บ่อยๆ ก็เกิดจากการปรับตัวแบบนี้ หรือพวกที่เศรษฐกิจตกต่ำ และความเย้ายวนของเงินตราทำให้สตรีไทยเป็นจำนวนไม่น้อยยอมขายตัวเพื่อแลกความสุขดังกล่าว เหล่านี้ก็ถือเป็นวิธีการอย่างหนึ่งของบุคคลที่ยอมรับจุดหมายแต่ไม่ยอมรับวิถีทางที่สังคมกำหนด ด้วยสาเหตุต่างๆซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมที่ต้องแก้ไข พฤติกรรมแบบนี้เกิดขึ้นมากโดยเฉพาะกรุงเทพมหานครและเมืองใหญ่ๆ เกิดจากความกดดันทางเศรษฐกิจ เพื่อสังคมที่มีความผิดหวังสำหรับเขา ก็จะหาทางออกหนีสังคม ใช้การแก้ปัญหาความตึงเครียดแก่ตัวเขาก็หันไปดื่มสุรา สูบเฮโรอีน ผีน หนักๆเข้าจนติดกลายเป็นปัญหาสังคม บางคนกลายเป็นโรคจิตโรคประสาทไปเลย ซึ่งจิตแพทย์มักเรียกพวกนี้ว่าพวกหนีโลก ซึ่งในเมืองหลวงตามรายงานว่ามีพวกนี้ไม่น้อยและเพิ่มขึ้นทุกๆปี ตามความเจริญด้านวัตถุ สำหรับพวกขัดขืน ในสังคมไทยปรากฏว่ายังมีอยู่น้อยมาก เพราะปัญหาแท้จริงของไทยมีน้อยเกี่ยวกับวัฒนธรรมและการอบรมสั่งสอนมา และมักไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนเท่าใดนัก เพราะการที่จะปฏิรูปหรือเปลี่ยนแปลงทั้งวิธีการและจุดหมายของสังคมเสียใหม่นั้นต้องอาศัยพลังกลุ่ม (Group effort) เช่น การเดินขบวนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อให้ทำการสอบและเร่งสอบทุจริตที่ดินมหาวิทยาลัย ที่ทำดังนี้เพราะว่าใช้วิธีอื่นตามแนวและจุดหมายของสังคมแล้วไม่ได้ผล (ไพบูรณ์ ช่างเรียน. 2516 : 41-42)

คลินาร์ด (ถาวร เกิดเกียรติพงศ์. 2523 ; อ้างอิงจาก Clinard. 1974 : 57) ได้กล่าวว่า ในปี 1959 Richard Cloward ได้นำแนวความคิดเรื่อง Anomie ของ Merton มาปรับปรุงใหม่โดยกล่าวว่าความเบี่ยงเบนของคนในสลัมนั้นเกิดขึ้นไม่เพียงแต่เนื่องมาจากความแตกต่างในด้านวิธีการที่นำมาใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายเท่านั้น แต่รวมถึงความแตกต่างในด้านโอกาสที่จะใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายนั้นด้วย ตามทฤษฎีของ Merton พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากความแตกต่างในด้านการใช้วิธีการเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ แต่ Cloward ชี้ให้เห็นว่ายังมีความแตกต่างในการนำวิธีการที่สังคมไม่ยอมรับมาใช้ด้วย และนั่นคือความแตกต่างในด้านโอกาส (Differential Opportunity) ซึ่งมีบทบาทสำคัญ

ที่ก่อให้เกิดการปรับตัวที่เบี่ยงเบน (Deviant Adaptation) โดยปรกติคนในสังคมไม่ว่าจะมีตำแหน่งอะไรในโครงสร้างทางสังคมจะมีโอกาสบรรลุเป้าหมายของสังคมไม่เท่ากัน และโดยเหตุดังกล่าวคนในระดับชั้นสังคมต่างๆกันย่อมมีวิธีการที่สังคมยอมรับที่จะนำมาใช้ได้ไม่เท่ากัน ดังเช่น เด็กใน

แหล่งสลับย่อมมีโอกาสเรียนรู้บทบาทที่เบี่ยงเบนจากวัฒนธรรมย่อยที่เบี่ยงเบน (Deviant Subculture) และหลังจากได้เรียนรู้โอกาสที่จะแสดงบทบาทที่เบี่ยงเบนนั้นมีมากกว่า โดยทฤษฎะดังกล่าวแล้ว Cloward จึงอธิบายความเกร อาชญากรรม การติดเหล้าติดยา โรคจิตโรคประสาท และการฆ่าตัวตายที่แตกต่างไปจากที่ Merton อธิบาย ตัวอย่างเช่น พวก Retreatism คือ พวกถอยหนีบางประเภท เช่นพวกติดยา เป็นต้น Merton อธิบายว่า พวกนี้ไม่ต้องการใช้วิธีการที่สังคมไม่ยอมรับเพื่อบรรลุเป้าหมายอย่างที่เรา Innovator กระทำ แต่ Cloward อธิบายว่า พวกนี้เป็นพวกล้มเหลวสองแนว (Double Failures) ในแง่ที่ว่านอกจากล้มเหลวในการใช้วิธีการที่ถูกกฎหมายแล้วยังล้มเหลวด้านการใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายด้วย เช่น เด็กเกรที่ติดเหล้า ถ้าอธิบายในแง่ของการล้มเหลวสองแนวอธิบายได้ว่า

- (1) ล้มเหลวในการใช้วิธีการที่ถูกกฎหมายคือการถอยหนี
- (2) ล้มเหลวในการใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย เช่น การลักขโมย เป็นต้น

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการไร้บรรทัดฐานทางสังคมหรือไม่มีอธิบายถึงระบบสังคมในปัจจุบันที่สมาชิกไม่อาจจะปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคมได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งเกิดจากความยากจนทำให้สมาชิกไม่สามารถบรรลุตามเป้าหมายตามบรรทัดฐานทางสังคมได้ทำให้นักแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกมา

2.7 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อบุคคลทั้งหลาย เพราะนับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งโต ครอบครัวจะเป็นหน่วยสังคมหน่วยแรกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยเป็นส่วนสำคัญที่จะอบรมบ่มนิสัยของเด็กตั้งแต่เยาว์วัยให้รู้จักความรับผิดชอบชั่วดี (ผจงจิตต์ อธิคมน์นทะ. 2530 : 97) ครอบครัวที่นับว่าจะมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมได้มากก็น่าจะได้แก่ ครอบครัวที่แตกแยก หรือครอบครัวที่ขาดพ่อแม่ทั้งสองคน มีการวิจัยพบว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นคนผิวขาวมาจากครอบครัวแตกแยกในสัดส่วนที่สูงมาก สำหรับเยาวชนที่กระทำความผิดมีอยู่ประมาณร้อยละ 30 ถึง 60 ที่มาจากครอบครัวแตกแยก อนึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวก็จะเป็นแบบอย่างและส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเช่นนี้แก่สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวด้วย พ่อแม่ทะเลาะกันก็เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่ลูก คำพูดกระทำและทัศนคติพ่อแม่ก็เป็นแบบอย่างแก่ลูกเช่นกัน ลูกที่ตกเป็นเหยื่อแห่งความทารุณของพ่อแม่ก็จะเอาเยี่ยงอย่าง จากการกระทำเช่นนั้นในการมีสัมพันธ์กับเพื่อนรุ่นเดียวกันหรือแม้กระทั่งการปฏิบัติเพื่อเลี้ยงดูลูกของตนเองเมื่อเขากลายเป็นพ่อแม่ พ่อแม่ที่ชอบใช้อำนาจบังคับลูกอาจจะทำให้เกิดปฏิกิริยาอยู่เฉย ๆ ไม่กล้าต่อสู้ภายในครอบครัว แต่ลูกจะกลายเป็นคนก้าวร้าวเมื่ออยู่ในชุมชน กล่าวได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่เป็นรากฐานในการพัฒนาศักยภาพเด็กในทุกลักษณะ กล่าวคือเป็นที่พัฒนาทางด้านอารมณ์สติปัญญา ศีลธรรม จิตใจ ร่างกาย และความสามารถในทางสังคมสิ่งอื่น ๆ จะเข้ามามีอิทธิพลต่อเด็ก หลังจากที่เด็กได้พัฒนาจากครอบครัวเป็นเบื้องต้นมาหลายปีแล้ว เด็กต้องเรียนรู้ที่จะควบคุม

ความต้องการของตนเองจากครอบครัวเรียนรู้กฎเกณฑ์เกี่ยวกับเวลา สถานที่และสภาวะแวดล้อมที่สอดคล้องกับความต้องการของตนเองมากที่สุด และเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ(อณณพ ชูบำรุง. 2532 : 253-254)

ผจงจิตต์ อริคมั่นทะ(2530 : 97-100) กล่าวว่า เด็กและเยาวชนจะแสดงพฤติกรรมออกมาตามสภาพของครอบครัว บิดา มารดาที่แยกกันอยู่ บิดามารดาที่เป็นโรคประสาท บิดามารดาที่มีลักษณะก้าวร้าว หรือบิดามารดาที่เป็นคนมีศีลธรรมจรรยา เป็นต้น ซึ่งจะถ่ายทอดทัศนคติกล่อมเกล่าจิตใจให้กับเด็กและเยาวชนโดยจะเป็นวิถีชีวิตที่สามารถกำหนดพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน อันจะมีผลต่อการประกอบอาชีพการมด้วย

สง่า สีนะสมิต(2513 : 98-100) กล่าวว่า ในการศึกษาประวัติชีวิตของผู้กระทำผิดในวัยเยาว์ จะพบว่าเติบโตขึ้นมาจากบ้านในลักษณะบ้านแตก (Broken Home)เป็นจำนวนมาก จึงควรศึกษาว่าลักษณะของบ้านแตกเป็นอย่างไร ครอบครัวที่ผาสุกหรือมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดีเยี่ยมทำให้สมาชิกในครอบครัวได้รับอิทธิพลที่ดีไม่เป็นสาเหตุให้เด็กมีความประพฤติผิดปกตินั้นได้ แต่ครอบครัวเช่นนี้มักจะหายาก ชีวิตสมัยใหม่มักจะทำให้สุขภาพจิตของผู้ใหญ่ในครอบครัวกังวลใจได้มากเพราะการดำเนินชีวิตไม่ยั้งแต่ก่อน ครอบครัวที่ไม่ผาสุกจึงมีขึ้น ทำให้เด็กที่มาจากครอบครัวเช่นนี้ไม่ได้รับการฝึกหัดอบรมให้รู้จักอะไรดีอะไรชั่วอย่างเพียงพอ หรือไม่รู้จักระเบียบความประพฤติที่ดีขึ้นมาจากสังคมเล็กก่อน คนเรานั้นเกิดมาดีเองไม่ได้ ความประพฤติสำเร็จรูปไม่อาจซื้อหาได้ที่ไหน แต่จะต้องฝึกหัดอบรมขึ้นมาจากครอบครัวที่ละเล็กละน้อยเป็นเบื้องต้น บิดามารดาจึงต้องฝึกหัดอบรมลูกให้ปรับตัวให้ถูก ขอให้มองดูเด็กรอบ ๆ ตัวเรา เด็กจากครอบครัวที่บิดามารดาต้องไปทำงานหนักเด็กมักจะถูกปล่อยปละละเลยให้รับเอาความสบายที่โง่ไปวัน ๆ หนึ่ง เช่น ไม่ให้ไปโรงเรียนหรือเด็กจะเที่ยวเตร่ใช้ชีวิตสบายง่าย ๆ อย่างใดก็ไม่เอารุระ เป็นต้น บิดามารดาเช่นนั้นจะไม่สนใจต่อความรับผิดชอบ อีกแบบหนึ่งได้แก่บิดามารดาที่ไม่ควบคุมดูแลและเด็กคือ ขาดการสนับสนุนให้เด็กทำแต่สิ่งที่ถูก การไม่ควบคุมดูแลนั้นก็เท่ากับสนับสนุนให้เด็กทำผิดโดยไม่มีการห้ามปราม เพราะโลกปัจจุบันนี้อิทธิพลทางวัตถุเป็นสิ่งยั่วเย้ายากแก่เด็กจะหักห้ามใจโดยลำพัง บิดามารดาจึงต้องช่วย นอกจากนั้นยังมีบิดามารดาอีกประเภทหนึ่งที่ทำตนเป็นตัวอย่างในทางที่ไม่ดีแก่เด็ก ตามธรรมชาติของเด็กย่อมจะสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านและรอบ ๆ ตัว การกระทำของบิดามารดาจึงเป็นตัวอย่างที่สำคัญแก่เด็ก บิดามารดาไม่ควรบำเพ็ญตนในทำนองที่ว่า “อย่าทำอย่างที่ผมทำ แต่จงทำอย่างที่ผมพูด” เพราะยากที่เด็กจะเข้าใจและทำตาม การทำให้เด็กอยู่ในวินัยอย่างฉลาดและมั่นคงเป็นหน้าที่ของบิดามารดาครอบครัวที่ไม่หัดให้เด็กมีวินัยก็ยากที่จะหวังให้เด็กควบคุมตัวเองได้ ในกาลข้างหน้าถ้าเด็กมีสภาพจิตใจที่เจริญตามขนาดก็ย่อมปล่อยให้ทำตามความพอใจของเด็กได้มาก แต่ถ้าไม่มีสภาพจิตใจเข้าเกณฑ์ปกติดังกล่าวแล้ว ก็จำต้องอาศัยการชักนำและวินัยเข้าช่วยบ้างการอบรมเด็กให้เข้าใจแก้ปัญหาของตนในเรื่องต่าง ๆ จะไม่ติดนิสัยไปให้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตที่ดีข้างหน้า ถ้าเด็กไม่ได้รับการขัดเกลาข้อบกพร่องต่าง ๆ เสียแต่วัยเยาว์โตขึ้นอาจทำผิดถึงกับขัดขืนกฎหมายได้

สาเหตุที่ครอบครัวมีส่วนผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยพิจารณาจากระบบ

ครอบครัวที่มีการปฏิสัมพันธ์หรือการปฏิบัติหน้าอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งมีหลายแบบดังนี้ (อุมาพร ตรังสมบัติ . 2540 : 267-269 ; อ้างอิงจาก ; Brook ; & Brook.1992 ; Stanton ; & Todd. 1992 Haley. 1980 ; Reilly. 1976)

1. ครอบครัวที่ห่างเหินกัน ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ ไม่อบอุ่น ปฏิสัมพันธ์เป็นไปอย่างแห้งแล้ง ไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีการสื่อสารทางบวก ไม่สนใจเมื่อสมาชิกมีพฤติกรรมทางบวก แต่กลับสนใจเมื่อมีพฤติกรรมทางลบ วัยรุ่นก็เกิดการเรียนรู้ที่จะทำให้ครอบครัวหันมาสนใจตน คือ การทำให้เกิดปัญหาขึ้นมา เช่น การติดยา เป็นต้น

2. การอบรมอย่างไม่คงเส้นคงวา การที่วัยรุ่นจะพัฒนาการไปได้ดีนั้น ต้องมีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนและการควบคุมที่มีระเบียบเสมอต้นเสมอปลาย แต่ในบางครอบครัวที่พ่อแม่ไม่มีความคงเส้นคงวา เมื่อลูกมีพฤติกรรมอย่างเดียวกันในระยะหนึ่งถูกลงโทษ แต่อีกระยะหนึ่งกลับได้รับรางวัล ทำให้เกิดความสับสนไม่รู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก อะไรเป็นที่ยอมรับ หรือไม่เป็นที่ยอมรับ ทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การใช้ยาเสพติดเกิดขึ้นได้

3. ความขัดแย้งในจิตใจของพ่อแม่ บางครั้งวิธีการที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกก็ส่งเสริม การใช้สารเสพติดโดยไม่รู้ตัว ในระดับจิตสำนึกของพ่อแม่อาจพอใจที่ลูกใช้สารเสพติด อาจอิจฉาลูกที่ลูกมีอิสระเสรีภาพ (ทั้งที่ภายนอกพ่อแม่จะตำหนิและห้ามปรามลูกก็ตาม) พ่อแม่ที่มีความรู้สึกดังกล่าวอาจแสดงท่าทีไม่ชัดเจนต่อการที่ลูกใช้สารเสพติด จะห้ามก็ไม่ห้าม จะสนับสนุนก็ไม่สนับสนุน เช่น อาจพูดว่า “อย่าให้พ่อจับได้นะว่าใช้ยา ไม่งั้นเกิดเรื่อง” ซึ่งก็คือการบอกว่า จะใช้ยาก็ไม่เป็นไร แต่อย่าให้เรื่องแดงขึ้นมา นอกจากนี้พ่อแม่ก็มักปฏิเสธความจริง ทั้งที่ได้รับการยืนยันอย่างชัดเจนจากครูหรือตำรวจว่าลูกติดยา แต่บอกว่าเป็นไปไม่ได้

4. ความโกรธที่ซ่อนเร้นอยู่ การใช้สารเสพติดอาจเป็นวิธีที่แสดงความโกรธต่อพ่อแม่ในทางอ้อม เช่น “ถ้าพ่อรู้ว่าผมใช้ยา เขาคงหัวใจวาย” บางครั้งวัยรุ่นอาจหาวิธีให้ตนเองถูกจับได้ ในแบบที่ทำให้พ่อแม่เสียหน้า บางรายอาจทิ้งร่องรอยไว้ให้พ่อแม่รู้หรือไม่ก็บอกตรง ๆ ว่า ตนกำลังใช้สารเสพติด

5. ความคาดหวังที่ไม่เหมาะสม พ่อแม่บางคนคาดหวังลูกมากเกินไปโดยตั้งเงื่อนไขว่า ลูกต้องเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ให้ได้พ่อแม่จึงจะรัก เมื่อลูกทำไม่ได้ตามที่พ่อแม่ต้องการ ก็ารู้สึกตนเป็นคนล้มเหลวและไม่มีค่าการใช้สารเสพติดเป็นทั้งการแก้แค้นและเป็นข้ออ้างที่ดีว่าทำไมตนจึงล้มเหลวและไม่ได้ตามที่พ่อแม่ต้องการ บางครอบครัวอาจลักษณะตรงกันข้าม คือ พ่อแม่คาดหวังมากเกินไป มองลูกเป็นคนล้มเหลวไม่มีอะไรดี ลูกก็ทำตัวให้เหมือนที่พ่อแม่คิดไว้ ลูกที่เกิดมาในครอบครัวแบบนี้จะเต็มไปด้วยความโกรธพ่อแม่ รวมทั้งความรู้สึกด้อย และไม่มั่นคงในตัวเอง

6. ใช้สารเสพติดเพื่อลดอารมณ์และความรู้สึกที่ไม่ดี สารเสพติดเป็นสิ่งที่ช่วยลดอารมณ์หรือความรู้สึกเชิงลบ เช่น อารมณ์เศร้า กังวล และความรู้สึกว่าตนเองไม่มีอะไรดี หลายคนใช้ยาเพื่อลดความรู้สึกเฉยชา เหนงา เบื่อหน่าย และเพื่อสร้างความตื่นเต้นให้กับตนเอง เพื่อให้รู้สึกว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่ พฤติกรรมเช่นนี้มักพบในผู้ที่มีบุคลิกภาพผิดปกติ เช่น แบบ Borderline เป็นต้น

7. การเลี้ยงดูแบบตามใจ การที่วัยรุ่นหันมาใช้สารเสพติดเพื่อลดอารมณ์เชิงลบนั้น สาเหตุมาจากการเลี้ยงดูแบบตามใจ พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนเป็นทารก สนับสนุนให้หนีจาก ปัญหาและความคับข้องใจแทนที่จะเผชิญหน้าและเอาชนะมันให้ได้ ลูกจึงกลายเป็นคนที่เปราะบาง ไม่สามารถอดทนกับอารมณ์ทางลบ เช่น ความเศร้าหรือความผิดหวังได้ และต้องใช้ยาเพื่อลด ความรู้สึกเหล่านั้น

8. การสูญเสียที่ไม่มีวันจบสิ้น ครอบครัวที่ไม่สามารถจัดการความรู้สึกเศร้าที่เกิดขึ้นจากการสูญเสียในอดีตได้อย่างไม่เหมาะสม เช่น พ่อตาย แต่ทั้งแม่และลูกยังอยู่ในความเศร้าโศกเป็น แรมปี เป็นต้น นอกจากนี้ปัญหาอื่นยังไม่ได้รับการแก้ไข เช่น การแยกจากกันโดยที่ไม่มีโอกาส กล่าวคำอำลา หรือปัญหาขัดแย้งที่ค้างคากระหว่างสมาชิก เป็นต้น

9. ความล้มเหลวในการแยกจากพ่อแม่และพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง (Separation Individuation) หมายถึง การที่วัยรุ่นแยกออกจากพ่อแม่และพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อ เตรียมตัวที่จะใช้ชีวิตตามลำพังแบบผู้ใหญ่ในอนาคต วัยรุ่นที่ติดยามักเป็นลูกคนเล็กที่พึ่งพิงหรือ ผูกพันกับพ่อแม่มากเกินไป (Symbiotic Relationship) ทำให้เกิดความกังวลไม่สามารถแยกตัวไป จากพ่อแม่ตั้งวัยรุ่นโดยทั่วไป การติดยาก็ทำให้วัยรุ่นต้องอยู่กับพ่อแม่ต่อไป ในบางคนการติดยา ยังเป็นข้ออ้างที่ดีกว่าถูกกล่าวหาว่าเป็นลูกแห่งและแยกจากพ่อแม่ไม่ได้

10. ทำให้ครอบครัวมีเสถียรภาพ การติดยาเสพติดอาจเป็นการช่วยให้ครอบครัวมี เสถียรภาพขึ้นมาโดย

- ช่วยให้ชีวิตครอบครัวไม่แตกหัก ปัญหาการติดยาจะช่วยดึงพ่อแม่ไว้ด้วยกัน ทั้งช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของพ่อแม่ออกจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างกัน ให้ไปสนใจในปัญหา ของลูกแทน

- ถ้าพ่อแม่แยกทางกันแล้ว การติดยาอาจทำให้พ่อแม่กลับมาคืนดีกันอีกครั้ง (เพื่อช่วยเหลือลูก)

- ช่วยกำหนดระยะใกล้ – ไกลระหว่างพ่อแม่ (Distance Regulation) เช่น ถ้าพ่อแม่ ใกล้กันมากเกินไปจนอาจเกิดปัญหาขึ้นมา พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของลูกก็จะเป็นตัวคั่นกลาง ทำให้ทั้งสองฝ่ายไม่ต้องเข้าใกล้กันมาก แต่ถ้าทั้งสองห่างเหินกันเกินไป พฤติกรรมของลูกก็จะทำ ให้ทั้งสองมาใกล้ชิดและปรองดองกันมากขึ้นเพื่อจะช่วยเหลือลูก

- ช่วยให้พ่อแม่ไม่ต้องเผชิญความโดดเดี่ยว เมื่อลูกโตขึ้นและต้องแยกออกไปจาก ครอบครัวและถ้าพ่อแม่เคยขัดแย้งกันและใช้ลูกเป็นคนกลาง เมื่อลูกจากไปความขัดแย้งจะเพิ่มขึ้น การติดยาเป็นการสร้างเสถียรภาพให้เกิดขึ้นในครอบครัวเพราะทำให้ลูกต้องอยู่กับพ่อแม่และ เป็น กันชนให้กับพ่อแม่และแม่ได้เหมือนเดิม

ครอบครัวที่ไม่ผาสุกหรือบ้านแตกนี้มีได้ 2 ลักษณะ (สง่า สีนะสมิต .2513 : 98-100) คือ

1. การแตกแยกทางสภาพครอบครัว (physically broken) หรือแตกแยกทางกายหรือ แตกแยกอย่างชนิดที่มองเห็นรูปร่างได้ ได้แก่บิดาหรือมารดาตาย หย่า สูญหาย ละทิ้ง หรือแยกกัน ทำให้องค์ประกอบของครอบครัวไม่ครบถ้วน ครอบครัวควรประกอบด้วยบิดา มารดา และบุตร

เมื่อขาดผู้ใหญ่ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบต่อชีวิตเด็กไป ก็จะทำให้เด็กหล่อหลอมต่อการที่จะประพฤติเสียได้ง่าย เช่น เด็กที่กำพร้าบิดามารดา ย่อมขาดความรักใคร่ทะนุถนอมอันควรได้รับจากครอบครัวไป หรือบิดามารดาแยกกันย่อมทำให้ลูกพะว้าพะวังไม่รู้จักมอบความเคารพไว้วางใจแก่ข้างไหนลูก ถ้ามีบิดาหรือมารดาเลี้ยงด้วยแล้ว ส่วนใหญ่ก็ยากที่ลูกจะเข้ากับบิดาหรือมารดาเลี้ยงได้เหมาะสม ทำให้เด็กไม่ยอมอยู่ในโอวาทเพราะไม่เคารพนับถือ เป็นต้น

2. การแตกแยกทางจิตใจ (psychologically broken) ได้แก่ครอบครัวที่บิดามารดาอาจอยู่พร้อม แต่มีความขัดแย้งทางจิตใจระหว่างสมาชิกของครอบครัวอยู่เสมอ เช่น บิดามารดาทะเลาะกันเนื่อง ๆ เด็กที่บิดามารดาเกลียด บิดามารดาทำตัวไม่เหมาะสมจนเด็กไม่รักใคร่เคารพนับถือ เป็นต้น

ในข้อนี้ก็เช่นเดียวกัน บิดามารดาไม่กลมเกลียวกันย่อมทำให้ชีวิตครอบครัวไม่ผาสุกเกิดขึ้น อันมีผลกระทบกระเทือนถึงเด็กเป็นอย่างมาก กรณีลูกนอกสมรส (Illegitimate children) เป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งที่แสดงถึงชีวิตครอบครัวอันยุ่งเหยิงของผู้ใหญ่ บันดาลผลร้ายแก่เด็กซึ่งหาความผิดอันมิได้ ลูกนอกสมรสนั้นเป็นเด็กที่เกิดจากหญิงที่มีได้แต่งงานกับชายโดยชอบตามกฎหมาย เด็กเหล่านี้พอคลอดออกมาลี้มตาต่อโลกก็มักจะถูกบิดามารดาละทิ้ง ไม่รู้ว่าใครเป็นบิดามารดา เราจะพบได้ในโรงพยาบาลเสมอ เด็กเช่นนี้มีฐานะในทางสังคมต่ำต้อย มีความขัดแย้งทางจิตใจเนื่องจากความไม่ปกติของอารมณ์ โดยทั่วไปเกิดและเติบโตมาในท่ามกลางความเกลียดชังรังเกียจของผู้อื่น หรือการสมสู่อย่างส่ำสอนของบิดามารดา เด็กเหล่านี้ขาดทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่บิดามารดาตั้งแต่แรกเกิด ถ้าไม่มีผู้ใดเข้าช่วยย่อมจะทำให้เด็กมีท่าทีไม่เป็นมิตรต่อผู้อื่น และชิงชังต่อโลกหรือสิ่งแวดล้อม เป็นเหตุให้กระทำความผิดได้ง่าย เมื่อกล่าวถึงเด็กพวกนี้แล้ว ก็ใคร่ขอกล่าวถึงวิธีแก้ไข มักใช้วิธีจัดตั้งสถานสงเคราะห์หญิงที่มีครรภ์นอกสมรสเช่นนี้ โดยให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัยและการคลอดบุตรแก่หญิง และเมื่อคลอดบุตรแล้วถ้าไม่ต้องการเด็กก็หาผู้ที่ต้องการเด็กเป็นบิดามารดาบุญธรรมหรือบิดามารดามาทดแทนให้ วิธีการสงเคราะห์นี้ทำให้ทางเลือกของหญิงเช่นนี้มีมากขึ้น ไม่หาทางออกในการทำให้เด็กแท้งหรือทำลายชีวิตเด็กสถานสงเคราะห์เช่นนี้มักมีสภาพเป็นทั้งโรงพยาบาลและทั้งโรงเรียน มีแพทย์ซึ่งพร้อมที่จะทำการคลอดได้ทุกเวลา ชื่อของหญิงเหล่านี้ถือเป็นความลับ ซึ่งเมื่อมาอยู่ที่นี้ต่างใช้ชื่อปลอมทั้งสิ้น การแก้ไขมีเป้าหมาย คือประสงค์จะช่วยให้เด็กแห่งความเกลียดชังเหล่านี้กลายเป็นเด็กแห่งความรัก (children of love) จากการศึกษาสภาพครอบครัวมีส่วนสัมพันธ์กับเยาวชนผู้กระทำความผิดมีสิ่งที่น่าสนใจเกิดในสภาพครอบครัว ดังนี้

1. เด็ก ๆ อาจเลียนแบบ ผสมกลมกลืนกับสภาพภายในบ้าน โดยสังเกตบิดามารดาอาจได้รับทัศนคติเกี่ยวกับอาชญากรรม เด็กนั้นจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดเพราะเขาได้เรียนรู้ในการกระทำความผิดภายในบ้านนั่นเอง อย่างไรก็ตามเด็ก ๆ ในวัยและเพศเดียวกันนั้นจะมีความสำคัญยิ่งกว่าบิดามารดาในการแสดงพฤติกรรม แม้ว่าแบบของพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นจะเป็นแบบของการกระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม

2. สภาพที่อยู่อาศัย ทั้งสภาพภูมิศาสตร์และสภาพทางสังคมในชุมชนซึ่งบิดา มารดา อาศัยอยู่ จะเป็นผลส่งถึงพฤติกรรมของเด็กเหล่านั้นที่จะเรียนรู้ ถ้าบ้านอยู่ในถิ่นที่มีเยาวชน ผู้กระทำความผิดสูง เด็กจะเผชิญกับแบบขอความผิดต่าง ๆ มากมายจนเกิดความเคยชิน เช่นเดียวกับ การเป็นสมาชิกของกลุ่มชนชั้นทางสังคมและเศรษฐกิจระดับต่ำจะกระทบความรู้สึกของเด็กและการยอมรับต่อค่านิยมของสังคมส่วนรวมได้

3. บ้านมีส่วนกำหนด เกียรติ ศักดิ์ศรี ค่านิยม ของบุคคลต่าง ๆ และรวมทั้งบุคลิกภาพ ของบุคคลที่ได้มีการพัฒนา เด็กอาจเรียนรู้ที่จะไม่ยอมรับชนกลุ่มน้อย ผู้อพยพ ตำรวจ นักสังคม สงเคราะห์ เขาเรียนรู้ที่จะยกย่องบุคคลที่เลี้ยงดูเขา เสื้อผ้า ภาษา อาชีพ และความพอใจเหล่านี้ จะเป็นผลต่อการยอมรับหรือปฏิเสธพฤติกรรมซึ่งปรากฏหรืออาจกล่าวได้ว่า เขาเรียนรู้ที่จะสนใจใน พฤติกรรมแบบใดไม่ว่าจะเป็นอาชญากรรม หรืออื่นใดก็ตาม จากบุคคลที่เขารู้จักหรือจากบุคคล อื่น ๆ ก็เป็นไปได้

4. เด็กอาจหนีออกจากบ้านซึ่งขาดความอบอุ่น ความสุขและพยายามหลีกเลี่ยงจาก สิ่งเหล่านี้ไปหาสิ่งใหม่ กลุ่มใหม่ Nye พบว่าเยาวชนกระทำความผิดมีอัตราสูงในบ้านซึ่งบิดามารดา อยู่ร่วมกันแต่เป็นบ้านที่ขาดความอบอุ่น ขาดความสุข มากกว่าเด็กกระทำความผิดที่มีจากบ้านที่บิดา มารดาแยกกันอยู่ สิ่งสำคัญคือ การหนีจากครอบครัวเป็นส่วนเพิ่มหรือสนับสนุนให้เด็กสมาคมกับ ผู้กระทำความผิดอื่น ๆ ง่ายขึ้น

5. ครอบครัวอาจประสบความล้มเหลวในการฝึกฝนเด็กให้เผชิญเหตุการณ์หรือเรียนรู้ สิ่งผิดกฎหมาย นั่นคือ แบบแผนการกระทำความผิด ไม่เคยปรากฏให้เด็กได้รับรู้หรือทำให้เข้าใจ หรือ เด็กได้รับการเอาใจใส่ ได้รับการคุ้มครองมากเกินไป อาจเป็นผลให้เด็กตัดสินใจไม่ได้ หรืออาจ ยอมรับในพฤติกรรมเหล่านั้นอย่างคาดไม่ถึงก็เป็นไปได้

ปัจจัยที่พบมากที่สุดในการมีส่วนร่วมสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเนื่องจากประเด็นข้อ 4 และ 5 ข้อเท็จจริงอาจเนื่องจากการบิดาต้องทำงานหนักและบิดาเสียชีวิต เวลาที่บิดาจะให้ความสนใจ ในบ้านจะน้อยลงเนื่องจากเวลาอันจำกัด บิดามารดาไม่สอดส่องพฤติกรรมของบุตรจากสภาพ เหล่านี้ทำให้เด็กค้นหาหนทางของตนเอง อาจสมาคมกับผู้กระทำความผิดได้ง่าย ความตึงเครียด ความสับสนในอารมณ์ภายในบ้านเป็นผลสะท้อนกับเด็ก เช่น ความพอใจ การต่อต้าน ความไม่มั่นคง อันตราย ความกระต้าง ความลึกลับ จะพัฒนากลายเป็นบุคลิกภาพของเด็ก เหล่านั้น

ฉะนั้นพื้นฐานเบื้องต้นแรกๆ มักปรากฏในเยาวชนผู้กระทำความผิด มักแสดงในลักษณะที่ว่า พฤติกรรมอาชญากรรมจะมีอยู่ในครอบครัวของบุคคลเหล่านั้น จากการศึกษาของ Burt ในอังกฤษ สรุปได้ว่า อาชญากรรมที่ปรากฏนั้น พิจารณาจากความบ่อยครั้งจะปรากฏในบ้านซึ่งมีเยาวชน ผู้กระทำความผิดอาศัยอยู่ Glueck ได้รายงานไว้ว่า 84.8 % ของผู้ฝ่าฝืนที่ได้รับการปลดปล่อยจาก สถานอบรมใน แมสซาชูเซต มาจากบ้านซึ่งมีอาชญากรอาศัยอยู่ และพบว่า 86.7 % ของ เยาวชนผู้กระทำความผิดรุนแรงและ 80.7 % ของเยาวชนหญิงผู้กระทำความผิดมาจากครอบครัวต่าง ๆ ซึ่งมี ปัญหา (Eleanor T. Glueck, Five Hundred Criminal Careers, New York : Knopf) นอกจากนี้

Barer ได้พบว่าในซีกาโก พื้นที่ต่าง ๆ จะแตกต่างกันไปในการศึกษาความสัมพันธ์ของเด็กผู้ทำผิดที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน จนกระทั่งเกิดเป็นหน่วยงาน หรือเป็นกลุ่มกระทำผิดขึ้น Glueck ยังได้พบว่าการดื่มสุรา อาชญากรรมความไร้ศีลธรรมในบ้าน พบในเยาวชนกระทำผิดประมาณ 90.4 % เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มครอบครัวเด็กไม่ได้กระทำผิด ซึ่งมีประมาณ 54 %

จะนั่นบ้านซึ่งเยาวชนผู้กระทำผิดอาศัยอยู่จะมีสภาพการที่แตกต่างเป็นผลต่อรูปแบบพฤติกรรมของเยาวชนผู้กระทำผิดเหล่านั้น แต่ไม่ได้หมายความว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะเป็นการเรียนรู้แบบอย่างชัดเจน แต่จะออกมาในลักษณะที่ว่าเด็กเหล่านั้นได้พบเห็นพฤติกรรมหรือเป็นผลจากการเกี่ยวข้องกับตำรวจ ศาลและทัศนคติที่มีต่อหน่วยงานเหล่านั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

สภาพบ้านแตก (broken home) การแปรปรวนภายในบ้านจากการตาย การหย่าร้าง การทะเลาะวิวาท นักวิชาการเชื่อว่าเป็นเหตุผลอันสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมเยาวชนผู้กระทำผิด ความเชื่อนี้แม้กระทั่งในสังคมที่ไม่รู้หนังสือก็มีปรากฏ เช่นในกลุ่ม Bantu, Ama-Xrsa ในแอฟริกาใต้ จากการค้นคว้ารายงานว่า 30-60 % ของเยาวชนผู้กระทำผิดมาจากครอบครัวที่แตกแยก (ผจงจิตต์ อธิคมันตะ. 2530 : 97-100)

สรุปได้ว่า ครอบครัวที่แตกแยก ครอบครัวที่ขาดพ่อแม่ หรือครอบครัวที่ห่างเหินกัน ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ ไม่อบอุ่นการแตกแยกทางจิตใจ ขัดแย้งทางจิตใจระหว่างสมาชิกของครอบครัวอยู่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทำให้เยาวชนเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางจิตสังคมและสภาพแวดล้อมของนักเรียนที่มีปัญหาความประพฤติกับนักเรียนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 360 คน พบว่า นักเรียนที่ประพฤติดนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน เป็นผู้ที่ยอมรับอิทธิพลของเพื่อนในทางเสื่อมเสียมาก นักเรียนที่คบเพื่อนไม่ดี และใช้เวลาว่างไม่เหมาะสมหรือเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกที่มีฐานะปานกลางและฐานะสูงส่วนมากมักจะเป็นพวกที่ประพฤติดนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน

นิรมล เปลียนจรรยา (2530 : 69-73) พบว่า การที่นักเรียนมีบุคคลสำคัญในบ้าน โรงเรียน และละแวกบ้าน และมีจิตใจผูกพันกันมากกับบุคคลเหล่านั้น เช่น บิดา ครู เพื่อนที่ดี บุคคลสำคัญเหล่านั้นมีส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่ใช้ยาเสพติด เพราะบุคคลสำคัญมากของนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความหมายของการใช้ยาเสพติดไปในทางลบ ทำให้นักเรียนเหล่านั้นมีโอกาสสูงถึงร้อยละ 80 ที่จะไม่ใช้ยาเสพติด แต่สำหรับนักเรียนที่ไม่มีบุคคลสำคัญและไม่มีจิตใจผูกพันกับบุคคลสำคัญมักมีประสบการณ์ในการใช้ยาเสพติด

โสภา (ชูพิกุลชัย) ชปิลมันน์ และคนอื่นๆ (2539 : 12-21) ได้ศึกษาการแพร่ระบาดของ

การติดสารเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะกรณีในกรุงเทพมหานครที่ระบุว่ามีการติดสารเสพติดมากที่สุด 6 เขต พบว่า เด็กและเยาวชนเมื่อมีปัญหาปรึกษามารดา ปัญหาที่เผชิญเป็นปัญหาครอบครัวและปัญหาส่วนตัว เมื่อเผชิญปัญหาเริ่มใช้สารเสพติดอายุ 11-14 ปี มีเพื่อนส่วนใหญ่ใช้สารเสพติดและเป็นผู้ชักจูงเป็นครั้งแรก วิธีการแพร่ระบาดของสารเสพติดลำดับแรก คือ การถูกชักชวนจากเพื่อนฝูงหรือผู้ที่ใกล้ชิด และในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนใช้สารเสพติดให้ความเห็นว่าเห็นเพื่อนทำและทำตามเพื่อนเพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้ และความสุขจากความเพลิดเพลินที่ได้รับจากการเสพ

รัชณี เทวะประทีป (2537 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาจากครอบครัวที่ยากจน ส่วนผลการศึกษาในส่วนของความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับการขอคำปรึกษาเมื่อมีปัญหา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีความผูกพันต่อ บิดา มารดา ครู โรงเรียน สูงจะประพฤติดังกฎระเบียบโรงเรียนต่ำ และลักษณะเพื่อนที่นักเรียนสมาคมกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

วันชัย ธรรมสังการ และคนอื่นๆ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการติดสารเสพติดของผู้ป่วยในศูนย์รักษายาเสพติดภาคใต้ กลุ่มตัวอย่าง เป็น เพศชายจำนวน 30 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่างวัยเรียน คือ 23 ปีลงมา ภูมิหลังด้านครอบครัวส่วนใหญ่ บิดาเสียชีวิตหรือบิดามารดาแยกทางกันฐานการเงินของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ปัจจัยที่สำคัญอาจเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติด คือ สาเหตุจากครอบครัว ปัญหาด้านความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ลักษณะปัญหาที่พบมากได้แก่ การที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ปัญหาการรู้สึกว่าบิดามารดารักลูกไม่เท่ากัน สกเหตุสำคัญอีกประการ ได้แก่ การที่มีบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ พี่ น้อง และญาติเสพยาเสพติด สาเหตุจากเพื่อน พบว่า เสพครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน

ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์ (สำนักงาน ป.ป.ส. 2541 : 3) ได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องพฤติกรรม การใช้ยาฆ่าของนักศึกษาได้ผลสรุปว่าความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดาและการคบหาสมาคมกับเพื่อน มีขนาดความสัมพันธ์กับการใช้ยาฆ่าในระดับสูงที่สุด ส่วนตัวแปรที่มีขนาดความสัมพันธ์ต่ำที่สุดได้แก่ ความรู้สึกผูกพันกับสถาบัน และครู-อาจารย์

บังอร ดวงรัตน์ (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่ไม่ใช้ยาเสพติดมีการรับรู้ประโยชน์ (Commitment) ของการปฏิบัติเพื่อการป้องกันการใช้ยาเสพติดอยู่ในระดับสูง และตัวแปรนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หนึ่งหทัย กอปรศรีสวัสดิ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสาเหตุการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการรักษาของเยาวชนที่เข้ารับการรักษาในคลินิกยาเสพติด กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่ติดสารเสพติดและเข้ารับการรักษาในคลินิกยาเสพติด 1 วัดธาตุทอง จำนวน 30 คน พบว่า เยาวชนร้อยละ 73.33 มีเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจ ได้แก่ บุคคลในครอบครัวชอบตำหนิเรื่องสารเสพติด พ่อมีภรรยาบ่อย พ่อแม่ควบคุมเข้มงวดมาก และระแวงว่าจะไปเสพยาอีก

เปื้อนบ้าน เปื้อนแม่และพี่สาวที่ชอบบ่น ไม่มีเงินเพียงพอสำหรับใช้จ่ายในครอบครัว เยาวชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 80 ไม่มีการแก้ปัญหาาร่วมกันในครอบครัว

ณัฐดนัย ทิมดี (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ให้นักเรียนมัธยมศึกษา ตอนต้น มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติด : ศึกษาเฉพาะโรงเรียนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจภูธร สำโรงเหนือ จังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 353 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายที่มีบิดาว่างงานหรือมีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัท มีมารดาเป็น พนักงานบริษัท หรือรับจ้างทั่วไป และการคบเพื่อนไม่ดี เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรม เสี่ยงต่อการติดยาเสพติด

ชุตินา พัฒราช (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับ เจตคติต่อการใช้สารเสพติด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 481 คน พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สภาพแวดล้อมทางบ้าน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับพี่น้องและเครือญาติ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู อาจารย์ เรียน มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ภูวเดช ธนโชติธีรกุล (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง สภาพและปัญหาของผู้ปกครอง ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนเข้าสู่วงจรของการติดยาเสพติด จาก การถูกชักชวนจากเพื่อนให้ลองเสพจนติดยา และนักเรียนต้องประสบปัญหาต่างๆ เช่น ขาดเงิน ผล การเรียนต่ำ เพื่อนนักเรียนเลิกคบ สุขภาพไม่ดี และมีปัญหาในครอบครัวซึ่งเป็นปัญหาทางการเงิน ปัญหาสุขภาพ และปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นปัญหาที่นักเรียนจะเลิกยา ด้านผู้ปกครอง พบว่าสภาพครอบครัวไม่สมบูรณ์สภาพแวดล้อมของครอบครัวเอื้อต่อการติดยาของนักเรียน

ดุษฎี โยเหลา และคนอื่นๆ (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยบ่งชี้สาเหตุการใช้และการติด สารระเหยของเด็กเยาวชนในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดยโสธร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 698 คน แบ่งเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ติดสารระเหย จำนวน 298 คนและกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ไม่ติด สารระเหยจำนวน 298 คน กลุ่มพ่อ แม่ ผู้ปกครอง จำนวน 56 คน กลุ่มผู้นำชุมชน จำนวน 46 คน พบว่า ตัวแปรสำคัญที่บ่งชี้สาเหตุการใช้สารระเหยของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร คือ จำนวนเพื่อนที่ใช้สารเสพติด และบุคลิกภาพชอบท้าทายสูง ตัวแปรที่สำคัญที่บ่งชี้สาเหตุการใช้ สารระเหยของเด็กและเยาวชนในจังหวัดยโสธร คือ จำนวนเพื่อนที่ติดสารเสพติด ปริมาณการใช้ สารเสพติดในครอบครัว ความกลมเกลียวในครอบครัว บุคลิกภาพที่ชอบท้าทาย และการต่อต้าน บรรทัดฐานสังคมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้สารระเหย ตัวแปรที่สัมพันธ์กับทัศนคติทางบวกต่อการ ใช้ สารระเหย และการรับรู้ความสามารถในการใช้สารระเหย คือ ความผูกพันกับกลุ่มเพื่อน การต่อต้าน บรรทัดฐานของสังคม บุคลิกภาพชอบท้าทาย ความภาคภูมิใจในตนเอง และการเผชิญความเครียด แบบเน้นอารมณ์

กนกรัตน์ แจ่มวิภูกุล (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 403 คน และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ไม่ได้เสพยาบ้าจำนวน 391 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การคบเพื่อน และความขัดแย้งในครอบครัว ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การควบคุมดูแลของบิดา มารดา และการมีส่วนร่วมในครอบครัว

ยุวลักษณ์ ชันอาสา (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่และไม่สูบบุหรี่ของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนปลาย และประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 1630 คน พบว่า นักเรียนหญิงสูบบุหรี่ ร้อยละ 4.90 และการวิเคราะห์จำแนกประเภทแบบขั้นตอนพบว่า ปัจจัยที่สามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ได้แก่ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ทักษะคิดต่อการสูบบุหรี่ ความเชื่ออำนาจภายในตนเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ความเชื่ออำนาจกฎหมายเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ ค่านิยมเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ และความดึงดูดใจของผลิตภัณฑ์บุหรี่ ปัจจัยทั้ง 7 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมการสูบบุหรี่และไม่สูบบุหรี่ของนักเรียนหญิง ได้ร้อยละ 83.90 โดยนักเรียนที่มีอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนสูง มีทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ในเชิงบวก มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับสูง มีค่านิยมเกี่ยวกับการสูบบุหรี่สูง และเห็นผลิตภัณฑ์บุหรี่มีความน่าสนใจ เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มจะสูบบุหรี่ ส่วนนักเรียนหญิงที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเกี่ยวกับการสูบบุหรี่สูง และมีความเชื่ออำนาจกฎหมายเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มจะไม่สูบบุหรี่

สินศักดิ์ สุวรรณโชติ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยทางจิต-สังคม ของผู้ป่วยรายใหม่ ที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลรัฐญารักษ์ ด้วยภาวะผิดปกติจากการใช้ยาบ้าและเฮโรอีน ในปี 2540 จากข้อมูลการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ป่วยมีสภาพครอบครัวแตกแยก บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยๆ บางคนบิดามารดามีครอบครัวใหม่ ทำให้ตนเองรู้สึกอ้างว้าง จากการสัมภาษณ์ พบว่า สิ่ง queผู้ป่วยทุกคนปรารถนา คือ ความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจจากบุคคลในครอบครัว และพบว่า ส่วนใหญ่จะมีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด เพื่อนมักชักชวนและจัดหายาเสพติดมาให้ผู้ป่วยเสพ

อนุภาพ ทองอยู่ (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 385 คน ผลการศึกษาพบว่า ระดับชั้น ค่านิยมเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ การรับรู้ผลกระทบการสูบบุหรี่ ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งซื้อ การเอาแบบอย่างตามกลุ่ม และการยอมรับของสังคม ต่างกัน มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

พอลสัน (Paulson. 1971 : 5455B – 5456B) ได้ศึกษาเรื่องยาเสพติดเกี่ยวกับ แอมเฟตามีนกับนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยในกรุงนิวยอร์ก พบว่า นักศึกษาที่ใช้สารเสพติดกับนักศึกษาที่ไม่ใช้สารเสพติดมีความแตกต่างกันเกี่ยวกับปัญหาภายในครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักศึกษาที่ใช้สารเสพติด มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวห่างเหิน ขาดความสัมพันธ์ที่ดี ความรัก ความอบอุ่นน้อยกว่านักศึกษาในกลุ่มที่ไม่ใช้สารเสพติด

ครอฟอร์ด (Crawford.1993) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการพฤติกรรมไม่เป็นระเบียบ (Conduct Disorder) ของวัยรุ่น ในวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกเรื่อง Study of the Factors Associated with the Development of Conduct Disorder in Jamaican Male Adolescents ที่ Rutgers State University of Newjerky – New Brunswick โดยใช้ตัวแบบหลายมิติทดสอบสมมุติฐานความสัมพันธ์ระหว่างการพฤติกรรมไม่เป็นระเบียบกับ 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางครอบครัว ปัจจัยทางเพื่อน และทางชีววิทยา พบว่า ปัจจัยทางครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เป็นระเบียบของเด็กวัยรุ่น แต่มีความสัมพันธ์เพียงเล็กน้อยระหว่างปัจจัยทางครอบครัวกับความรุนแรงของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางชีววิทยากับการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบน

มา (Ma. 1993) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของวัยรุ่น ในเรื่อง Family Relationships, Broken Homes, Acculturation and Delinquency in Chinese-American Communities ที่ Rutgers State University of Newjerky-Newark. ผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างของครอบครัว กับความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของวัยรุ่นจีน และ อเมริกันอย่างแตกต่างกัน โดยพบว่า วัยรุ่นจีนมักมีความเชื่อในประเพณีของครอบครัวคนจีน จึงสามารถป้องกันวัยรุ่นคนจีนไม่ให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

ฮอปมานน์ (Hoftmann. 1993 : 525-533) ได้ศึกษาเรื่องครอบครัวมีผลกระทบทางตรงและทางอ้อมต่อการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับวัยรุ่น และเพื่อนที่ใช้สารเสพติด ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และกลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มวัยรุ่น มีผลโดยตรงต่อการใช้สารเสพติด

โฮป (Hope. 1994 : 3279 – 3280A) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ เจตคติและพฤติกรรมของ นักเรียนในเรื่องการใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 จำนวน 470 คน โดยแบ่งเป็นตามเพศ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงจะมีความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์แตกต่างกัน และปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ ที่ถูกต้องในการใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์ คือ การยับยั้งชั่งใจตนเอง สถาบันการศึกษา ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์ของนักเรียน เจตคติ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และแรงผลักดันจากเพื่อน

เรทซิงเจอร์ (Retzinger. 1997 : Online) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการละเมิดทางเพศของผู้ชาย ทฤษฎีว่าด้วยความสัมพันธ์ทางอารมณ์อันมีพื้นฐานมาจากแรงกดดันทางเพศ และกระบวนการ ซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับอารมณ์และสัมพันธภาพของบุคคล ผลการศึกษาพบว่า ผู้ชายที่ละเมิดทางเพศ มักจะอาศัยความรู้สึกปรารถนาทางเพศของตน เนื่องจากความละอายนั้นตั้งอยู่บนความไร้เหตุผล อันจะนำไปสู่ความเดือดดาลทางอารมณ์ ซึ่งสร้างผลให้เกิดการใช้กำลังต่อเพศหญิง ความละอายนี้ ไม่ได้ทำให้ละเว้นจากการละเมิดทางเพศแต่จะกลับกลายเป็น ความละอายที่แฝงไปด้วยความโกรธ ซึ่งนำไปสู่การละเมิด รุกรานผู้หญิง ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนการลบหลู่ และการรังเกียจ ผู้ชายเหล่านี้ขาด ความรู้สึกผูกพันทางสังคม ซึ่งพวกเขาเปลี่ยนเป็นความรู้สึกที่เก็บกด ทำให้ตกอยู่ในภาวะของการไร้ซึ่งความผูกพัน การผสมผสานระหว่างความละอายที่แฝงความโกรธและการไร้ซึ่งความผูกพัน จะสร้างความบ้ำคลั่งออกมาในรูป การฆ่าตัวตาย ฆ่าคน หรือการข่มขืน

ไควโอ(Qiao ; Shaowai ; & Zhang. 2002 : Online) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาโครงสร้าง Model สมการเพื่อกำหนดว่าความผูกพันทางสังคมของวัยรุ่น และประสิทธิภาพในการควบคุม ตนเองนั้นส่งผลอย่างไรต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นกลุ่มวัยรุ่น 527 คน ในประเทศจีนตอนใต้ พบว่า ความผูกพันกับครอบครัวของวัยรุ่น การเลี้ยงดูของพ่อแม่ และความเชื่อ มีความสัมพันธ์ทางลบโดยตรงต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า ความรู้สึกผูกพัน ความรู้สึกผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับ ผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ ภายในครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
4. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวนโรงเรียน 40 โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 28 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 9 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 3 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียน 54,159 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 8 โรงเรียนจำนวน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียน 536 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตามลำดับ ดังนี้

1. สืบหาข้อมูลประชากรจากแหล่งทุติยภูมิ คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น โดยใช้ขนาดโรงเรียนเป็นชั้น (Strata) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\alpha = .05$) ในการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร โดยอาศัยข้อมูลในการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้
 - 2.1 ขนาดความคลาดเคลื่อนเท่ากับ ± 1.5 คะแนน
 - 2.2 ค่าความแปรปรวนของประชากร นำมาจากการนำแบบสอบถามพฤติกรรม

เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบสถานการณ์ 3 ตัวเลือก ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 132 คน และนำแบบสอบถามที่ใช้ได้จำนวน 100 ฉบับ คัดข้อคำถามที่ใช้ได้จำนวน 35 ข้อ มาวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน ตามขนาดโรงเรียนพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่ มีค่าความแปรปรวน เท่ากับ 232.47 โรงเรียนขนาดกลาง มีค่าความแปรปรวน 189.42 โรงเรียนขนาดเล็ก มีค่าความแปรปรวน เท่ากับ 155.78 จากนั้นนำข้อมูลประชากรมาคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร (มยุรี ศรีชัย. 2538 : 105) ดังนี้

$$n = \frac{\sum \frac{N_g^2 \sigma_g^2}{W_g}}{\frac{N^2 e^2}{Z^2} + \sum_{g=1}^k N_g \sigma_g^2}$$

เมื่อ	n แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม
	N แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด
	k แทน	จำนวนขนาดของโรงเรียน
	N _g แทน	จำนวนนักเรียนในชั้น g
	σ _g ² แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนในชั้น g
	W _g แทน	สัดส่วนของจำนวนนักเรียนในชั้นg ต่อจำนวนนักเรียนทั้งหมด
	e แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากคำนวณ คือ 388 คน

3. คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้น โดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดโรงเรียนเป็นชั้น โดยใช้สูตร (มยุรี ศรีชัย. 2538 : 112) ดังนี้

$$n_g = \frac{n N_g \sigma_g}{\sum N_g \sigma_g}$$

เมื่อ	n แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
	n _g แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างชั้น g
	N _g แทน	ขนาดของประชากรชั้น g
	σ _g แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรชั้น g

กลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นที่ได้จากการคำนวณ คือ จำนวนนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่ 341 คน จำนวนนักเรียนจากโรงเรียนขนาดกลาง 45 คน จำนวนนักเรียนจากโรงเรียนขนาดเล็ก 2 คน

3. ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน

3.1 ขั้นตอนที่ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยขนาดโรงเรียนเป็นชั้น โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม แล้วดำเนินการสุ่มโรงเรียนในแต่ละขนาดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้สัดส่วนร้อยละ 20 ของจำนวนโรงเรียนทั้งหมด ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนศรีอยุธยา โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนเทพศิรินทร์ โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โรงเรียนมัธยมวัดสะแก และโรงเรียนวัดสระเกศ

4.2 ขั้นตอนที่สองใช้ วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยขนาดโรงเรียนเป็นชั้น นักเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน ที่ใช้ในการวิจัย

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	จำนวนห้อง			จำนวนนักเรียน(คน)			รวม
		ม.1	ม.2	ม.3	ม.1	ม.2	ม.3	
ใหญ่	สตรีวิทยา	-	1	-	-	50	-	341
	ศรีอยุธยา	-	1	1	-	46	50	
	สุรศักดิ์มนตรี	1	-	-	50	-	-	
	สันติราษฎร์วิทยาลัย	-	1	1	-	50	45	
	เทพศิรินทร์	1	-	-	50	-	-	
กลาง	พุทธจักรวิทยา	1	-	-	20	-	-	45
	มัธยมวัดสะแก	-	1	-	-	25	-	
เล็ก	วัดสระเกศ	-	-	1	-	-	2	2
รวม					120	171	97	388

หมายเหตุ: โรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 1 – 499 คน
 โรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 500 – 1499 คน
 โรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 1500 คนขึ้นไป

ในกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลมากกว่าที่คำนวณ โดยทำการเก็บข้อมูลจริงจำนวน 682 คน เพื่อคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่ง

ทำให้ได้นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 536 คน เป็นนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่จำนวน 443 คน นักเรียนจากโรงเรียนขนาดกลางจำนวน 67 คน นักเรียนจากโรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 26 คน

5. การตรวจสอบความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่าง ภายหลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 536 คน ผู้วิจัยพบว่า แล้วนำมาวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนพหุคูณกรรม เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนโดยแบ่งตามขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีค่าเท่ากับ 158.36 106.94 และ 162.41 ตามลำดับ ซึ่งพบว่า ค่าความแปรปรวนที่ใช้ในการประมาณค่าของโรงเรียนขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดกลาง มีค่าน้อยกว่าค่าความแปรปรวนที่ใช้ในการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการวางแผน ส่วนค่าความแปรปรวนที่ใช้ในการประมาณค่าของโรงเรียนขนาดเล็กมีใกล้เคียงกับค่าความแปรปรวนที่ใช้ในการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการวางแผน และเมื่อพิจารณาถึงระดับความเชื่อมั่นของการประมาณค่าเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 95 ในขั้นการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเท่ากับ 1.5 คะแนน ปรากฏว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากรของพหุคูณกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน พบว่า มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการประมาณค่าเฉลี่ย ($S_{\bar{X}}$) ในภาพรวมเท่ากับ .55 และผู้วิจัยกำหนดระดับความเชื่อมั่นในการประมาณค่าเฉลี่ยพหุคูณกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงมีค่าความคลาดเคลื่อน ($Z_{\alpha/2} S_{\bar{X}}$) เท่ากับ 1.08 คะแนน ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณที่วางแผนในเบื้องต้น คือ 1.5 คะแนน

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดใหญ่ ทำให้มีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากรต่ำกว่าที่กำหนดไว้ จึงทำให้การประมาณค่ามีความน่าเชื่อถือได้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 8 ฉบับ และแบบสังเกตจำนวน 1 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพันโดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดการผูกมัด โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับจำนวน 15 ข้อ

ฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

ฉบับที่ 5 เป็นแบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 6 เป็นแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 7 เป็นแบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 8 เป็นแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสถานการณ์ จำนวน 35 ข้อ

ฉบับที่ 9 เป็นแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยมีลักษณะของแบบสังเกตเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงในการตอบแบบสอบถามของนักเรียน จำนวน 10 ข้อ

หมายเหตุ : แบบสอบถามฉบับที่ 1 ถึง 8 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักเรียน
ฉบับที่ 9 แบบสังเกตดำเนินการเก็บข้อมูลจากอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนเพื่อใช้ตรวจสอบความจริงใจในการตอบแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนโดยจะนำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนมาวิเคราะห์เฉพาะฉบับที่มีระดับคะแนนตรงกับแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 เครื่องมือที่ได้ดำเนินการสร้าง ได้แก่

ฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์

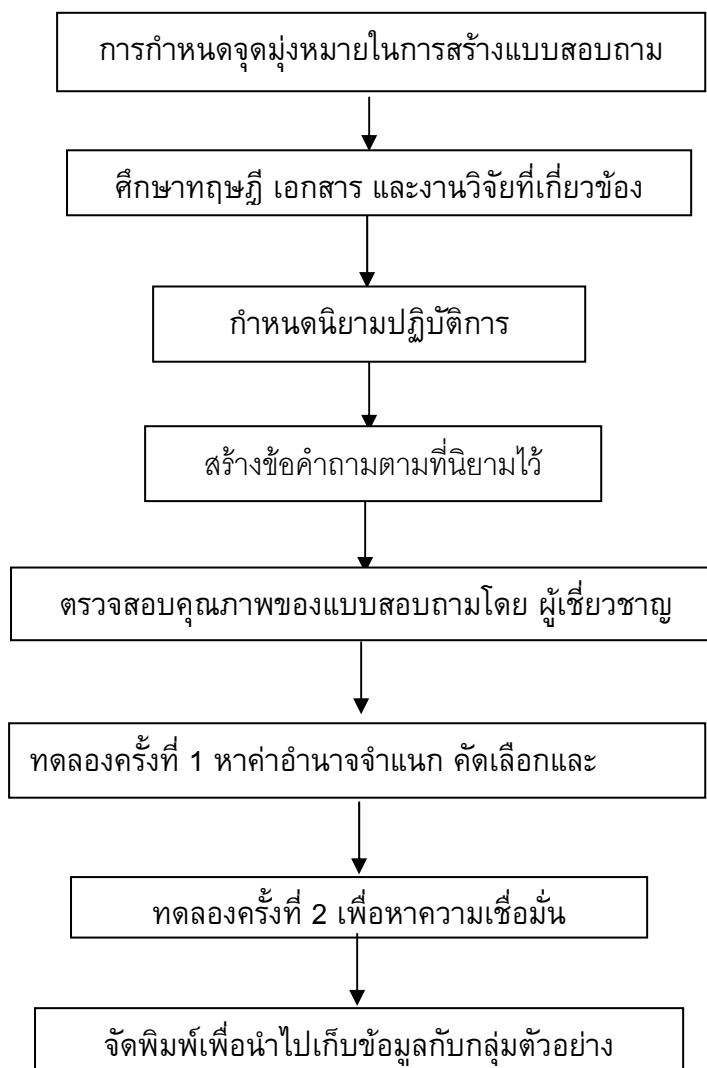
ฉบับที่ 5 เป็นแบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ฉบับที่ 7 เป็นแบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว

ฉบับที่ 8 เป็นแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ฉบับที่ 9 เป็นแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม

จากภาพประกอบ 5 ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อการดำเนินการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
2. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ คุณลักษณะที่ต้องการวัด ได้แก่ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ความสัมพันธ์ใน

ครอบครั้ว พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

3. กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการจากการศึกษาในข้อ 2 โดยเขียนนิยามคุณลักษณะที่ต้องการวัด ได้แก่ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ความสัมพันธ์ในครอบครั้ว พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

4. สร้างข้อคำถามตามที่นิยามไว้ โดยเขียนให้สอดคล้องตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ได้จำนวนข้อคำถามดังนี้

4.1 แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 24 ข้อ

4.2 แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

4.3 แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครั้ว โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 28 ข้อ

4.4 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสถานการณ์ จำนวน 43 ข้อ

4.5 แบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยมีลักษณะของแบบสังเกตเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 10 ข้อ

5. ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดย ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถด้านการวัดผลการศึกษา ด้านจิตวิทยา หรือดำรงตำแหน่งคณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน ในแต่ละฉบับ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการในแต่ละด้าน แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.5 ซึ่งมีผลการพิจารณา ดังนี้

5.1 แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 18 ข้อ

5.2 แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 25 ข้อ

5.3 แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครั้ว มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 26 ข้อ

5.4 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 43 ข้อ

5.5 แบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 10 ข้อ

6. นำแบบสอบถามไปทดลองครั้งที่ 1

6.1 แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ไปทดลองกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 122 คน จากนั้นนำแบบสอบถามของนักเรียน 100 คน จากนั้นนำมาคำนวณเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Total Correlation) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) จากนั้นคัดเลือกข้อคำถามเพื่อนำไปดำเนินการทดลองครั้งที่ 2 โดยพิจารณาข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงและเมื่อรวมกับข้อคำถามอื่นๆ สามารถวัดได้ครอบคลุมตามที่ได้นิยามไว้ ได้ดังนี้

6.1.1 แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ จำนวน 18 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .1090 ถึง .7585 คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .3163 ถึง .7585

6.1.2 แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน จำนวน 25 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .0754 ถึง .6618 คัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .2199 ถึง .6618

6.1.3 แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว จำนวน 26 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ -.0349 ถึง .6254 คัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .3742 ถึง .6254

6.1.4 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน จำนวน 43 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .1901 ถึง .6242 คัดเลือกไว้จำนวน 35 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .3047 ถึง .6242

6.2 แบบสังเกตพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ไปทดลองใช้กับอาจารย์ประจำชั้นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 2 ท่าน จากนั้นนำแบบสังเกตมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของผู้สังเกตโดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกต RAI ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกตเท่ากับ เท่ากับ .76

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกแล้วไปทดลองครั้งที่ 2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาช ได้ดังนี้

7.1 แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8738

7.2 แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8618

7.3 แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8822

7.4 แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .9126

8. จัดพิมพ์เพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
0	กฎระเบียบโรงเรียนเป็นเครื่องชี้แนะและควบคุมข้าพเจ้าให้ก้าวไปในสิ่งที่ถูกทาง..				
00	ถ้าขาดกฎระเบียบโรงเรียนจะเกิดความวุ่นวายขึ้น.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดความรู้สึก แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ระดับความรู้สึก	ข้อความในทางบวก		ข้อความในทางลบ	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4	คะแนน	1	คะแนน
เห็นด้วย	3	คะแนน	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน	4	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

42.5– 60	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความเชื่อในกฎเกณฑ์อยู่ในระดับสูง
37.5 – 42.49	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความเชื่อในกฎเกณฑ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง
22.5 – 37.49	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความเชื่อในกฎเกณฑ์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
15 – 22.49	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความเชื่อในกฎเกณฑ์อยู่ในระดับต่ำ

แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการรับรู้การปฏิบัติ/ความรู้สึกของบุคคล ตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ/ความรู้สึก			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0	อาจารย์มีเจตคติทางลบต่อเพื่อนของข้าพเจ้า.....				
00	เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกเพ่งเล็งจากทางโรงเรียนเรื่องความประพฤติ.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดการปฏิบัติ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

การปฏิบัติ/ความรู้สึก	ข้อความในทางบวก	ข้อความในทางลบ
มากที่สุด	4 คะแนน	1 คะแนน
มาก	3 คะแนน	2 คะแนน
น้อย	2 คะแนน	3 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน	4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

70 – 80	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความใกล้ชิดกับ ผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับสูง
50 – 69.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความใกล้ชิดกับ ผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง
30 – 49.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความใกล้ชิดกับ ผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
20 – 29.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความใกล้ชิดกับ ผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับต่ำ

แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติ/ความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ/ความรู้สึก			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0	บุคคลในครอบครัวของข้าพเจ้ามักทะเลาะวิวาทกัน.....				
00	เมื่อมีเวลาว่างครอบครัวของข้าพเจ้าทำงานอดิเรกร่วมกัน.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดการปฏิบัติ/ความรู้สึก แบบมาตราส่วนประมาณ

ค่า 4 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

การปฏิบัติ, การปฏิบัติ/ความรู้สึก	ข้อความในทางบวก	ข้อความในทางลบ
มากที่สุด	4 คะแนน	1 คะแนน
มาก	3 คะแนน	2 คะแนน
น้อย	2 คะแนน	3 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน	4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

70 – 80	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัวอยู่ในระดับสูง
50 – 69.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างสูง
30 – 49.99	แปลว่า นักเรียนมีการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้าง
20 – 29.99	แปลว่า นักเรียนมีการปฏิบัติ/ความรู้สึกของความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัวอยู่ในระดับน้อย

แบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์ที่กำหนดให้ในแต่ละข้อต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✕ ลงบน
ตัวเลือกที่นักเรียนคิดว่านักเรียนจะกระทำมากที่สุด หนึ่งข้อคำถามตอบได้เพียงหนึ่งตัวเลือกเท่านั้น

01. สัมผัสกับเพื่อนๆในกลุ่มไม่เข้าเรียนเพื่อไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า ถ้านักเรียนเป็นเพื่อน
สัมผัสนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไม่ไป และชักชวนให้สัมผัสและเพื่อนๆเข้าเรียน (1)
- ข. ไม่ไป โดยเข้าเรียนเพียงคนเดียว (2)
- ค. ไปด้วย เพราะไม่อยากเรียนเพียงคนเดียว (3)

02. ยืมได้ถูกเพื่อนต่างโรงเรียนรูดเงินสดไปจำนวน 200 บาท เพื่อนในกลุ่มจึงชวนกันไป
ทวงเงินนักเรียนกลุ่มนั้นถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของยืม นักเรียนจะอย่างไร

- ก. ชวนเพื่อนไปบอกอาจารย์ที่ปรึกษา (1)
- ข. นำเพื่อนในกลุ่มไปเพื่อเจรจาขอเงินคืนดีๆ (2)
- ค. นำเพื่อนในกลุ่มไปเพื่อข่มขู่และเอาเงินคืน (3)

03. หน้ทฎกอาจารย์กล่าวตักเตือนในห้องเนื่องจากพูดคุยขณะเรียน ถ้านักเรียนเป็นหน้ท
นักเรียนจะอย่างไร

- ก. พุดคุดกับเพื่อนต่อ (3)
- ข. หยุดคุดกับเพื่อนแต่ไม่สนใจเรียน (2)
- ค. เลิกคุดและหันมาตั้งใจเรียน (1)

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ข้อที่แสดงถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนมาก	3	คะแนน
ข้อที่แสดงถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนปานกลาง	2	คะแนน
ข้อที่แสดงถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนน้อย	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

35 – 58.99 แปลว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับต่ำ

59 – 82.99 แปลว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

83 – 105 แปลว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับสูง

แบบสังเกตวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง อาจารย์ที่ปรึกษาอ่านรายชื่อนักเรียน แล้วพิจารณาว่า นักเรียนคนใดมีการปฏิบัติผิดระเบียบในข้อความนั้น โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือตามพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

แต่งกายผิดระเบียบ	หมายถึง	การสวมเสื้อหรือกางเกงหรือกระโปรงที่มีขนาดและลักษณะผิดจากที่โรงเรียนระบุไว้
ผมผิดระเบียบ	หมายถึง	นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมจนด้านข้างหรือด้านหลังยาวเลยตีนผม นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ยาวเลยต้นคอ หรือไม่รวบให้เรียบร้อย
มาสาย	หมายถึง	การเข้าเรียนสาย เป็นเวลามากกว่า 15 นาที
หนีชั่วโมงเรียน	หมายถึง	การไม่เข้าเรียนโดยการหลบหนีอยู่ภายในโรงเรียน
หนีออกนอกโรงเรียน	หมายถึง	การไม่เข้าเรียนโดยการหลบหนีออกนอกโรงเรียน
ทะเลาะวิวาท	หมายถึง	การมีเรื่องชกต่อยหรือตบตี
เล่นการพนัน	หมายถึง	การเล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมาย
ใช้ยาเสพติด	หมายถึง	สูบบุหรี่ เสพสุรา ยาเสพติด หรือของมีเมามาอย่างอื่น
มั่วสุมและก่อ		
ความเดือดร้อน	หมายถึง	การรวมกลุ่มของนักเรียนที่ก่อให้เกิดการรบกวนต่อบุคคลอื่น
กิริยาวาจาไม่สุภาพ	หมายถึง	การแสดงกิริยาวาจาอันไม่สมควรจะกระทำต่อครู อาจารย์

ลำดับ	รายชื่อ	การปฏิบัติ									
		แต่งกาย ผิด ระเบียบ	ผมผิด ระเบียบ	มา สาย	หลบหนี ชั่วโมง เรียน	หนี ออก นอก โรงเรียน	ทะเลาะ วิวาท	เล่น การ พนัน	ใช้ยา เสพติด	มั่วสุม และ ก่อ ความ เดือดร้อน	กริยา วาจา ไม่ สุภาพ
0	ด.ช. ก										
00	ด.ญ. ข										

เกณฑ์การให้คะแนน

มีการปฏิบัติตามข้อความ 1 คะแนน

ไม่มีการปฏิบัติตามข้อความ 0 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

0 – 3 แปลว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับสูง

4 – 7 แปลว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

8 – 10 แปลว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอยู่ในระดับต่ำ

3.2 เครื่องมือที่ได้ดำเนินการพัฒนา ได้แก่

ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามวัดความรู้สึกรู้สึกผูกพัน

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดการผูกมัด

ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง

ฉบับที่ 6 เป็นแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือ

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อการดำเนินการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างพัฒนาแบบสอบถามวัดความรู้สึกรู้สึกผูกพัน แบบสอบถามวัดการผูกมัด แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง และแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ คุณลักษณะที่ต้องการวัด ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน การผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

3. กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการจากการศึกษาในข้อ 2 โดยเขียนนิยามคุณลักษณะที่ต้องการวัด ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน การผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

4. นำแบบสอบถามที่ต้องการนำมาพัฒนา มาปรับข้อความเพื่อให้ครอบคลุมตามที่นิยามไว้ และปรับแก้ในเรื่องของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนข้อคำถามดังนี้

4.1 แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน เครื่องมือฉบับนี้ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามของ วิกาญดา พรหรรษาวิจิต ใช้กับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง สร้างขึ้นตามแนวความคิดของ เฮอร์ธ จำนวน 22 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 2.887 ถึง 9.331 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9057 ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับข้อความเพื่อให้ครอบคลุมตามที่นิยามไว้ และปรับแก้ในเรื่องของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

4.2 แบบสอบถามวัดการผูกมัด เครื่องมือฉบับนี้ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามของ สมนึก ชัชวาล(2529) ที่ใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สร้างขึ้นตามแนวความคิดของ เฮอร์ธ จำนวน 26 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ก่อนจะข้างเห็นด้วย ไม่แน่ใจ ก่อนข้างจะไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างมาก ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับข้อความเพื่อให้ครอบคลุมตามที่นิยามไว้ และปรับแก้ในเรื่องของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

4.3 แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง เครื่องมือฉบับนี้ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามของ วิกาญดา พรหรรษาวิจิตใช้กับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง สร้างขึ้นตามแนวความคิดของ เฮอร์ธ จำนวน 14 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .7971 ถึง .8203 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8216 ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับข้อความเพื่อให้ครอบคลุมตามที่นิยามไว้ และปรับแก้ในเรื่องของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

4.4 แบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวเครื่องมือฉบับนี้ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามของ กนกวรรณ โกนาคม ใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ คือ จริงมากที่สุด ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .286 ถึง .669 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .824 ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับข้อความเพื่อให้ครอบคลุมตามที่นิยามไว้ และปรับแก้ในเรื่องของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

4. ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดย ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถด้านการวัดผลการศึกษา ด้านจิตวิทยาหรือดำรงตำแหน่งอาจารย์คณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียนในแต่ละฉบับจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการในแต่ละด้าน แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.5 ซึ่งมีผลการพิจารณา ดังนี้

5.1 แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 23 ข้อ

5.2 แบบสอบถามวัดการผูกมัด มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.8 ถึง 1.0 จำนวน 25 ข้อ

5.3 แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยว มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.8 ถึง 1.0 จำนวน 22 ข้อ

5.4 แบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 จำนวน 24 ข้อ

6. นำแบบสอบถามไปทดลองครั้งที่ 1

แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน แบบสอบถามวัดการผูกมัด แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง และแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวไปทดลองกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 122 คน จากนั้นนำแบบสอบถามของนักเรียน 100 คน จากนั้นนำมาคำนวณเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Total Correlation) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) จากนั้นคัดเลือกข้อคำถามเพื่อนำไปดำเนินการทดลองครั้งที่ 2 โดยพิจารณาข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงและเมื่อรวมกับข้อคำถามอื่นๆสามารถวัดได้ครอบคลุมตามที่ได้นิยามไว้ ได้ดังนี้

6.1 แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน จำนวน 23 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .1150 ถึง .6451 คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .3055 ถึง .6451

6.2 แบบสอบถามวัดการผูกมัด จำนวน 25 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ -.1727 ถึง .6883 คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .4448 ถึง .6883

6.3 แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง จำนวน 24 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .1245 ถึง .6841 คัดเลือกไว้จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .2386 ถึง .6841

6.4 แบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว จำนวน 24 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .0185 ถึง .6877 คัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ .2532 ถึง .6877

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกแล้วไปทดลองครั้งที่ 2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาช ได้ดังนี้

7.1 แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8486

7.2 แบบสอบถามวัดการผูกมัด มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .9005

7.3 แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8213

7.4 แบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ

.8878

8. จัดพิมพ์เพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา

แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0	ข้าพเจ้าภูมิใจในตัวบิดามารดา.....				
00	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็น จากเพื่อน.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดความรู้สึก แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ระดับความรู้สึก	ข้อความในทางบวก		ข้อความในทางลบ	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4	คะแนน	1	คะแนน
เห็นด้วย	3	คะแนน	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน	4	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

42.5– 60	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกพันระดับสูง
37.5 – 42.49	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกพันระดับค่อนข้างสูง
22.5 – 37.49	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกพันระดับค่อนข้างต่ำ
15 – 22.49	แปลว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกพันระดับต่ำ

แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกมัด

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
0	การศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อสังคม เพราะมีเป้าหมายเพื่อให้บุคคลดำรงชีวิตในสังคม.....				
00	ข้าพเจ้ามีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน เพราะเป็นช่องทางไปสู่การมีอนาคตที่ดี.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดความรู้สึก แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ระดับความรู้สึก	ข้อความในทางบวก	ข้อความในทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4 คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วย	3 คะแนน	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

42.5– 60	แปลว่า	นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกมัดอยู่ในระดับสูง
37.5 – 42.49	แปลว่า	นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกมัดอยู่ในระดับค่อนข้างสูง
22.5 – 37.49	แปลว่า	นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกมัดอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
15 – 22.49	แปลว่า	นักเรียนมีระดับความรู้สึกของความรู้สึกผูกมัดอยู่ในระดับต่ำ

แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าค้นคว้าเนื้อหาเพิ่มเติมประกอบ การเรียนรู้.....				
00	ข้าพเจ้าเข้าร่วมชุมนุมทางวิชาการของ โรงเรียน เช่น ชุมนุมภาษาอังกฤษ ชุมนุมวิทยาศาสตร์.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดการปฏิบัติ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

การปฏิบัติ	ข้อความในทางบวก		ข้อความในทางลบ	
มากที่สุด	4	คะแนน	1	คะแนน
มาก	3	คะแนน	2	คะแนน
น้อย	2	คะแนน	3	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน	4	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย

42.5– 60 แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของความทุ่มเทเกี่ยวข้อง
อยู่ในระดับสูง

37.5 – 42.49 แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของความทุ่มเทเกี่ยวข้อง
อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

22.5 – 37.49 แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของความทุ่มเทเกี่ยวข้อง
อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

15 – 22.49 แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของความทุ่มเทเกี่ยวข้อง
อยู่ในระดับต่ำ

แบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตามข้อความ
นั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องขอทุน การศึกษา.....				
00	ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรม กับทางโรงเรียนได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่อง ค่าใช้จ่าย.....				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแบบวัดการปฏิบัติ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 4
ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

การปฏิบัติ	ข้อความในทางบวก		ข้อความในทางลบ	
มากที่สุด	4	คะแนน	1	คะแนน
มาก	3	คะแนน	2	คะแนน
น้อย	2	คะแนน	3	คะแนน

น้อยที่สุด	1	คะแนน	4	คะแนน
เกณฑ์การแปลความหมาย				
คะแนนเฉลี่ย				
70 – 80	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับสูง			
50 – 69.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างสูง			
30 – 49.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ			
20 – 29.99	แปลว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติของสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ			

4. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือน สิงหาคม ถึง กันยายน 2548
2. ติดต่อโรงเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนเพื่อนัดหมาย วัน เวลา ที่จะนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูล
3. เตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนในแต่ละครั้ง วางแผนดำเนินการเก็บข้อมูลและผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลเอง โดยได้วางแผนดำเนินการเก็บข้อมูลเป็น 2 ส่วน คือแบบสอบถามฉบับที่ 1- 8 เก็บข้อมูลกับนักเรียน และแบบสังเกตฉบับที่ 9 ดำเนินการเก็บข้อมูลกับอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียน
4. อธิบายให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่ได้รับจากการทำแบบสอบถาม
5. อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้นักเรียนเข้าใจก่อนลงมือทำแบบสอบถาม
6. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติต่อไป

5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ สำหรับแบบสอบถามพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนคัดเลือกมาวิเคราะห์เฉพาะฉบับที่มีระดับคะแนนตรงกับระดับคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
2. กำหนดรหัสสำหรับข้อมูล และตรวจให้คะแนนแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัย
4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน(Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
5. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ของตัวแปรปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
6. หาค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวแปรปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

6. สถิติที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพื้นผิว (Face Validity) โดยใช้สูตร ของโรวินेलลี และแฮมเบิลตัน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ . 2539 : 248-249 ; อ้างอิงจาก Rovinelli and Hambleton. 1977)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2545 : 84) โดยใช้สูตร

$$r = \frac{S_{xy}}{S_x S_y}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
	S_{xy}	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆที่เหลือ
	S_x	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรายข้อ
	S_y	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนรวมข้ออื่นๆที่เหลือ

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาช (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2524 : 171) โดยใช้สูตร

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	K	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนรายข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกต โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกต RAI (Burry- Stock. 1996 : 256) โดยใช้สูตร

$$RAI = 1 - \frac{\sum \sum |R_{1kn} R_{2kn}|}{KN(I-1)}$$

เมื่อ	$R_{1kn} R_{2kn}$	แทน	ผลสังเกตของผู้สังเกตคนที่ 1 และคนที่ 2 ตามลำดับ
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	K	แทน	จำนวนพฤติกรรมย่อย
	I	แทน	จำนวนช่วงคะแนน

2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 191-194)

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 172-173) โดยใช้สูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนตัวแปร X กับตัวแปร Y
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่าง X กับ Y ทุกคู่
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 249-250) โดยใช้สูตร

$$t = r \sqrt{\frac{n-2}{1-r^2}} \quad ; \quad df = n - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าการแจกแจงของ t
	r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.3 การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ โดยวิธีแบบ Enter Multiple Regression Analysis ของโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 331)

$$R_{Y.123\dots n} = \sqrt{\sum \beta_i r_{x_i Y}}$$

เมื่อ	$R_{y.123\dots n}$ แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ถึง n กับตัวแปรตาม
	β_i แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ในรูปคะแนนมาตรฐาน
	$r_{x_i Y}$ แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Xi) กับตัวแปร (Y)

3.4 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 332) โดยใช้สูตร

$$F = \frac{R^2 / k}{(1 - R^2) / (N - k - 1)}$$

เมื่อ	F แทน	ค่าการแจกแจงแบบเอฟ (F- distribution)
	R แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
	N แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
	k แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ
	df_1 แทน	k
	df_2 แทน	$N-k-1$

3.5 หาค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยในรูปคะแนนดิบ (Score-Weight) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 346) โดยใช้สูตร

$$b_i = \beta_i \frac{S_y}{S_i}$$

เมื่อ	b_i แทน	ค่าน้ำหนักคะแนนหรือค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระตัวที่ i ต้องการหาค่าน้ำหนักคะแนน
	β_i แทน	ค่าน้ำหนักเบต้า (Beta-Weight) ของตัวแปรอิสระตัวที่ i
	S_y แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรตาม
	S_i แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระตัวที่ i

3.5 ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (ล้วน สายยศและ
อังคณา สายยศ. 2540 : 344) โดยใช้สูตร

$$t_i = \frac{b_i}{SE_{bi}} \quad : \quad df = N - k - 1$$

เมื่อ	t_i	แทน	ค่าการแจกแจงแบบที (t- distribution) ของค่าน้ำหนัก ความสำคัญตัวที่ i
	b_i	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญตัวที่ i ในรูปแบบคะแนนดิบ
	SE_{bi}	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าน้ำหนัก ความสำคัญ
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	k	แทน	จำนวนแบบทดสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

k	แทน	คะแนนเต็มของแบบสอบถามแต่ละฉบับ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถาม
S	แทน	คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$S_{\bar{x}}$	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย
C.V.	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
SE_{meas}	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนของมาตรของการของการวัด
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่า
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R_{adj}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2_{adj}	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้
a	แทน	ค่าคงที่ของสัมประสิทธิ์ความถดถอย
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนมาตรฐาน
$\beta\%$	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนมาตรฐานเป็นร้อยละ
F	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบเอฟ (F - distribution)
t	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที (t - distribution)
X_1	แทน	ความรู้สึกรู้สึกผูกพัน
X_2	แทน	ความรู้สึกรู้สึกผูกมัด
X_3	แทน	ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง
X_4	แทน	ความเชื่อในกฎเกณฑ์
X_5	แทน	ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
X_6	แทน	สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

X_7	แทน	ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
X_{2-4}	แทน	ความรู้สึกผูกมัด - ความเชื่อในกฎเกณฑ์
Y	แทน	พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเป็นลำดับ ดังนี้

1. ผลการศึกษาค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ยประชากร
2. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
4. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยที่ศึกษา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และสมการการถดถอยสร้างจากปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการศึกษาค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน การวิเคราะห์ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนของแบบสอบถามความรู้สึกผูกพัน ความรู้สึกผูกมัด ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว กับคะแนนของแบบสอบถามพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มาวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (จำนวน
กลุ่มตัวอย่าง 536 คน)

ปัจจัย	$\bar{X}$	S	C.V.	$S_{\bar{X}}$	α	SE _{meas}	การแปลความหมาย
ความรู้สึกผูกพัน (X_1)	47.73	5.00	10.48	0.22	0.82	2.12	สูง
ความรู้สึกผูกมัด (X_2)	50.34	5.45	10.82	0.24	0.87	2.00	สูง
ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3)	40.74	6.92	16.99	0.30	0.86	2.59	ค่อนข้างสูง
ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4)	44.81	7.16	15.99	0.31	0.88	2.48	สูง
ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน จากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5)	40.38	9.20	22.78	0.40	0.84	3.68	ค่อนข้างต่ำ
สถานภาพทางเศรษฐกิจของ ครอบครัว (X_6)	58.82	8.47	14.39	0.37	0.86	3.17	ค่อนข้างสูง
ความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัว (X_7)	62.65	8.76	13.98	0.38	0.85	3.39	ค่อนข้างสูง
พฤติกรรมเบี่ยงเบนจาก กฎระเบียบโรงเรียน (Y)	55.21	12.70	23.00	0.55	0.89	4.21	ต่ำ

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน ความรู้สึกผูกมัด และความเชื่อในกฎเกณฑ์ ปัจจัยที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ได้แก่ ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สำหรับ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

ปัจจัยที่มีสัมประสิทธิ์การกระจายสูงสุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (22.78) รองลงมา คือ ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (16.99) และปัจจัยที่มีสัมประสิทธิ์การกระจายต่ำสุด คือ ความรู้สึกผูกพัน (10.48) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน (X_1) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) 0.82, 0.87, 0.88, 0.86, 0.84, 0.86 และ 0.89 ตามลำดับ และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดของความรู้สึกผูกพัน (X_1) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) พฤติกรรม

เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) 2.12, 2.00, 2.59, 2.48, 3.68, 3.17, 3.39 และ 4.21 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย พบว่าปัจจัยแต่ละตัว มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน โดยปัจจัยที่มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (0.40) รองลงมา คือ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (0.38) และปัจจัยที่มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ ความรู้สึกผูกพัน (0.22)

คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร (52.58) มีคะแนนอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ตั้งแต่ 54.13 ถึง 56.29 มีสัมประสิทธิ์การกระจาย 23.00 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย 0.55

2. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษา กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y
X_1	1	.574**	.394**	.578**	-.407**	-.024	.444**	-.533**
X_2		1	.576**	.648**	-.338**	-.008	.295**	-.526**
X_3			1	.404**	-.253**	.093*	.287**	-.456**
X_4				1	-.381**	-.214**	.263**	-.641**
X_5					1	-.167**	-.395**	.527**
X_6						1	.326**	.114**
X_7							1	-.289**
Y								1

$R = 0.745$	$R^2 = 0.556$	$R_{adj} = 0.742$	$R_{adj}^2 = 0.550$	$SE_{est} = 8.521$	$F = 94.330^{**}$
-------------	---------------	-------------------	---------------------	--------------------	-------------------

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 4 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยแต่ละตัวที่มีความสัมพันธ์กันทางบวก คือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) กับความรู้สึกผูกมัด (X_2) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .263 ถึง .648 และความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์.093 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4)(.648) รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4)(.578) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3)กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6)(.093) ในส่วนของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยแต่ละตัวที่มีความสัมพันธ์กันทางลบ คือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) และความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) กับ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .167 ถึง .407 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) รองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ คือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) มีค่าระหว่าง 0.114 ถึง 0.641 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวก ได้แก่ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเลี้ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) มากที่สุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบนจาก

กฎระเบียบโรงเรียน (X_5)(.527) รองลงมา คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6)(.114) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบ ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) มากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4)(0.641) รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1)(0.533) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) น้อยที่สุด คือ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7)(.289)

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความรู้สึกผูกพัน (X_1) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ 0.745 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ 0.742 มีค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.556 ค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้ เท่ากับ 0.550 ดังนั้น ปัจจัยภายในโมเดลสามารถรวมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คิดเป็น ร้อยละ 55.6 สำหรับค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) 8.521

จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ต่อไป โดยนำปัจจัยที่อยู่ภายในโมเดล มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ดังตาราง 5

3. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และสมการการถดถอยที่สร้างจากปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ตัวแปร	b	β	$\beta \%$	SE _b	t
a	86.527			6.499	13.315**
X_1	-.310	-.122	11.134	.103	-3.016**
X_2	-.052	-.022	2.007	.103	-.506
X_3	-.350	-.191	17.427	.066	-5.289**
X_4	-.598	-.338	30.839	.077	-7.817**
X_5	.430	.312	28.467	.047	9.145**
X_6	.162	.108	9.854	.050	3.226**
X_7	.005	.003	0.274	.052	.088

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 5 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ในรูปคะแนนดิบมีค่าตั้งแต่ .162 ถึง .598 โดยมีค่าคงที่ของสัมประสิทธิ์ความถดถอย เท่ากับ 86.527 และค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ .108 ถึง .338 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของความรู้สึกรู้สึกผูกพัน (X_1) ความรู้สึกผูกมัด (X_2) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ในรูปคะแนนมาตรฐานเป็นร้อยละ มีค่า 11.134%, 2.007%, 17.427%, 30.839%, 9.854% และ 0.274% ตามลำดับ นั่นคือ ความรู้สึกผูกพัน (X_1) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 11.134 ความรู้สึกผูกมัด (X_2) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 2.007 ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 17.427 ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 30.839 ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 28.467 และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 9.854 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ได้ร้อยละ 0.274

ปัจจัยความรู้สึกรู้ผูกพัน (X_1) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) และสถานภาพทางเศรษฐกิจของ

ครอบครัว (X_6) ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) รองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) ปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) ส่วนความรู้สึกผูกมัด (X_2) และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมการที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คือ
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 86.527 - .310X_1 - .350X_3 - .598X_4 + .430X_5 + .162X_6$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.122X_1 - .191X_3 - .338X_4 + .312X_5 + .108X_6$$

พิจารณา ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวโดยที่ปัจจัยอื่นคงที่

ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยความรู้สึกผูกพัน (X_1) -.310 แสดงให้เห็นว่า ถ้านักเรียนคนหนึ่งมีความรู้สึกผูกพัน (X_1) เปลี่ยนแปลงไป 1 คะแนน แล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ของนักเรียนคนนี้จะลดลง .310 คะแนน

ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) -.350 แสดงให้เห็นว่า ถ้านักเรียนคนหนึ่งมีความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) เปลี่ยนแปลงไป 1 คะแนน แล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ของนักเรียนคนนี้จะลดลง .350 คะแนน

ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) -.598 แสดงให้เห็นว่า ถ้านักเรียนคนหนึ่งมีความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) เปลี่ยนแปลงไป 1 คะแนน แล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ของนักเรียนคนนี้จะลดลง .598 คะแนน

ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) +.430 แสดงให้เห็นว่าถ้านักเรียนคนหนึ่งมีความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) เปลี่ยนแปลงไป 1 คะแนน แล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ของนักเรียนคนนี้จะเพิ่มขึ้น .430 คะแนน

ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) +.162 แสดงให้เห็นว่าถ้านักเรียนคนหนึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) เปลี่ยนแปลงไป 1 คะแนน แล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ของนักเรียนคนนี้จะเพิ่มขึ้น .162 คะแนน

ปัญหา พหุสัมพันธ์ (Multicollinearity)

จากผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในตาราง 5 พบว่า ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .684 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) มีความสัมพันธ์กันสูง ซึ่ง วิรัช พานิชวงค์(2545 : 160-167) กล่าวว่า ถ้าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์เชิงเส้นเกือบสมบูรณ์ แล้ว การอนุมานที่มีพื้นฐานบนรูปแบบการถดถอย สามารถผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนได้ การที่ ตัวแปรอิสระ X มีความสัมพันธ์กัน จะทำให้เกิดปัญหาที่เรียกว่า Multicollinearity ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ต่อ ซึ่งอยู่นอกเหนือความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาปัญหาพหุสัมพันธ์ ด้วย 2 วิธีการดังนี้ 1. วิธีตัดตัวแปรอิสระที่เป็นสาเหตุของปัญหาออก 2. วิธีสร้างตัวแปรใหม่จาก 2 ตัวแปรเดิมที่มีความสัมพันธ์กัน

1. วิธีตัดตัวแปรอิสระที่เป็นสาเหตุของปัญหาออกเพื่อให้ข้อมูลเหมาะสมยิ่งขึ้น ในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกตัดปัจจัย ความรู้สึกผูกมัด (X_2) ออก เนื่องจาก ความรู้สึกผูกมัด (X_2) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ต่ำกว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y)

ตาราง 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษา กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เมื่อตัดปัจจัยความรู้สึกผูกมัดออก

ตัวแปร	X_1	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y
X_1	1	.394**	.578**	-.407**	-.024	.444**	-.533**
X_3		1	.404**	-.253**	.093*	.287**	-.456**
X_4			1	-.381**	-.214**	.263**	-.641**
X_5				1	-.167**	-.395**	.527**
X_6					1	.326**	.114**
X_7						1	-.289**
Y							1

$$R = 0.745 \quad R^2 = 0.555 \quad R_{adj} = 0.742 \quad R_{adj}^2 = 0.550 \quad SE_{est} = 8.515 \quad F = 110.164^{**}$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 6 พบว่า จากการตัดปัจจัยความรู้สึกผูกมัด (X_2) ออก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยมีค่าตั้งแต่ .024 ถึง .578 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษามีค่าตั้งแต่ .114 ถึง .641 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ก่อนและหลังการตัดตัวแปรความรู้สึกผูกมัด (X_2) ออก มีค่าเท่ากัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ 0.745 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ 0.742 มีค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.555 ค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้ เท่ากับ 0.550 ดังนั้น ปัจจัยภายในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คิดเป็น ร้อยละ 55.5 สำหรับค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน 8.515 ซึ่งพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณมีค่าเท่าเดิม ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ มีค่าเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

ตาราง 7 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนเมื่อตัดปัจจัยความรู้สึกผูกมัดออก

ตัวแปร	b	β	$\beta \%$	SE _b	t
a	85.806			6.336	13.543**
X_1	-.322	-.127	11.609	.100	-3.237**
X_3	-.363	-.198	18.099	.061	-5.990**
X_4	-.615	-.347	31.718	.070	-8.829**
X_5	.431	.312	28.519	.047	9.162**
X_6	.160	.106	9.689	.050	3.198**
X_7	.005	.004	0.366	.052	.105

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 7 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนดิบมีค่าตั้งแต่ .160 ถึง .651 โดยมีค่าคงที่ของสัมประสิทธิ์ความถดถอย เท่ากับ 85.806 และค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ .106 ถึง .347

สมการที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คือ
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 85.806 - .322X_1 - .363X_3 - .615X_4 + .431X_5 + .160X_6$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.127X_1 - .198X_3 - .347X_4 + .312X_5 + .106X_6$$

ซึ่งพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) เมื่อมีความรู้สึกผูกมัด (X_2) อยู่ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) มีค่า .598 แต่เมื่อนำความรู้สึกผูกมัด (X_2) ออกค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) มีค่า .615 นั่นคือ ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ที่ได้เดิมนั้นไม่แสดงถึงอิทธิพลของปัจจัยความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ต่อค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) อย่างแท้จริง ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) กับ ความรู้สึกผูกมัด (X_2) มีความสัมพันธ์กันสูง

2. วิธีสร้างตัวแปรใหม่จาก 2 ตัวแปรเดิมที่มีความสัมพันธ์กันในครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) เนื่องจาก ความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) มีความสัมพันธ์กันสูง

ตาราง 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษา กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เมื่อสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกผูกมัดกับความเชื่อในกฎเกณฑ์

ตัวแปร	X_1	X_3	X_5	X_6	X_7	X_{2-4}	Y
X_1	1	.394**	-.407**	-.024	.444**	.633**	-.533**
X_3		1	-.253**	.093*	.287**	.526**	-.456**
X_5			1	-.167**	-.395**	-.399**	.527**
X_6				1	.326**	-.137**	.114**
X_7					1	.305**	-.289**
X_{2-4}						1	-.650**
Y							1

$$R = 0.738 \quad R^2 = 0.545 \quad R_{adj} = 0.735 \quad R_{adj}^2 = 0.540 \quad SE_{est} = 8.616 \quad F = 105.523^{**}$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 8 พบว่า จากการสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกผูกมัด (X_2) กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยของความรู้สึกผูกพัน (X_1) ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง (X_3) ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (X_5) สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_6) และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_7) มีค่าเท่าเดิม ส่วนความรู้สึกผูกมัด-ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_{2-4}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ .650 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ 0.738 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) เท่ากับ 0.735 มีค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.545 ค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบปรับแก้ เท่ากับ 0.540 ดังนั้น ปัจจัยภายในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คิดเป็น ร้อยละ 54.5 สำหรับค่า

คลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน 8.616 ซึ่งพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ มีค่าเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

ตาราง 9 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยแต่ละตัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนเมื่อตัดปัจจัยความรู้สึกผูกมัดออกเมื่อสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกผูกมัดกับความเชื่อในกฎเกณฑ์

ตัวแปร	b	β	$\beta \%$	SE _b	t
a	87.999			6.558	13.418**
X_1	-.294	-.116	10.741	.104	-2.839**
X_3	-.291	-.159	14.722	.065	-4.491**
X_5	.382	.323	29.907	.047	9.400**
X_6	.201	.134	12.407	.049	4.057**
X_7	-.005	.003	0.278	.053	.090
X_{2-4}	-.446	-.345	31.944	.048	-7.985**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 9 ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนดิบมีค่าตั้งแต่ .201 ถึง .446 โดยมีค่าคงที่ของสัมประสิทธิ์ความถดถอย เท่ากับ 87.999 และค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยในรูปคะแนนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ .134 ถึง .345

สมการที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คือ
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 87.999 - .294X_1 - .291X_3 + .382X_5 + .201X_6 - .446X_{2-4}$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.116X_1 - .159X_3 + .323X_5 + .134X_6 - .345X_{2-4}$$

จากวิธีแก้ปัญหาคู่สัมพันธ์ทั้ง 2 วิธี พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ด้วยวิธีตัดตัวแปรอิสระที่เป็นปัญหาออก กับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างส่วนความรู้สึกรู้สึกผิด-ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_{2-4}) กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) ด้วยวิธีสร้างตัวแปรใหม่ มีค่าเพิ่มขึ้น แสดงว่า การสร้างตัวแปรใหม่จากความรู้สึกรู้สึกผิด (X_2) กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) ส่งผลให้ความเชื่อในกฎเกณฑ์ (X_4) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน (Y) มากขึ้น

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณจากวิธีตัดตัวแปรอิสระที่เป็นปัญหาออกกับวิธีสร้างตัวแปรใหม่ มีค่าเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณจากวิธีตัดตัวแปรอิสระมีค่ามากกว่าวิธีสร้างตัวแปรใหม่เพียง 0.007

การแก้ปัญหาคู่สัมพันธ์ด้วยวิธีตัดตัวแปรอิสระที่เป็นปัญหาออกนั้นเป็นวิธีการที่ไม่นิยมใช้ ดังที่ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์(2540 : 77) กล่าวว่า การตัดตัวแปรอิสระออกนั้นจะมีผลกระทบอย่างมากมายต่อกิจกรรมต่างๆ ที่ได้ทำมาแล้วในขั้นตอนต้นๆนับตั้งแต่ การระบุวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ การทบทวนวรรณกรรม และการเสนอกรอบแนวความคิด ตลอดจนการระบุแบบจำลอง การตัดตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งทิ้งไปจะต้องไปแก้ไขวัตถุประสงค์ จะต้องรื้อการทบทวนวรรณกรรม จะต้องแก้ไขกรอบแนวความคิดสำหรับการวิจัย และแบบจำลองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ถูกตัดออก นอกจากนั้นหากมีผลงานที่ได้ทำไปแล้วและไม่มีตัวแปรดังกล่าว อาจมีผู้โต้แย้งได้ว่าทำไปผู้วิจัยถึงไม่นำตัวแปรนั้นมาพิจารณา ทั้งๆที่เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญยิ่งต่อประเด็นดังที่ผู้วิจัยได้พบจากทฤษฎีหรือการทบทวนงานวิจัยในอดีต

การแก้ปัญหาคู่สัมพันธ์ด้วยวิธีสร้างตัวแปรใหม่ เป็นทางออกที่เหมาะสม ดังที่ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์(2540 : 78) กล่าวว่า การแก้ปัญหาคู่สัมพันธ์นี้ ผู้วิจัยไม่จำเป็นต้องไปเปลี่ยนแปลงหรือผลงานหรือกิจกรรมต่างๆที่ได้ทำมาแล้วในขั้นตอนต้น ส่วนการสร้างตัวแปรใหม่จากสองตัวแปรเดิมที่มีความสัมพันธ์กันนั้นมีข้อจำกัดในเรื่องขนาดของตัวแปร คือ ถ้าขนาดของตัวแปรทั้ง 2 ที่จะนำมารวมมีขนาดไม่เท่ากัน ผู้วิจัยต้องทำการปรับขนาดของตัวแปรทั้ง 2 ให้เท่ากันก่อน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

1. ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
2. สรุปผลการวิจัย
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยใดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. ปัจจัยบางประการมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งด้านส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งด้านสามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 8 โรงเรียนจำนวน แบ่งเป็น

โรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียน 536 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stage Random Sampling) มีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

1. วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยขนาดโรงเรียนเป็นชั้น โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่มแล้ว ดำเนินการสุ่มโรงเรียนในแต่ละขนาดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้สัดส่วน ร้อยละ 20 ของจำนวนโรงเรียนทั้งหมด ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8 โรงเรียน
2. วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยขนาดโรงเรียนเป็นชั้น นักเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มได้จำนวนนักเรียน 536 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม จำนวน 8 ฉบับ และแบบสังเกตจำนวน 1 ฉบับ ดังนี้

- ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน จำนวน 15 ข้อ
- ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดการผูกมัด จำนวน 15 ข้อ
- ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง จำนวน 15 ข้อ
- ฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์ จำนวน 15 ข้อ
- ฉบับที่ 5 เป็นแบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เปี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
จำนวน 20 ข้อ
- ฉบับที่ 6 เป็นแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว จำนวน 20 ข้อ
- ฉบับที่ 7 เป็นแบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว จำนวน 20 ข้อ
- ฉบับที่ 8 เป็นแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเปี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
จำนวน 35 ข้อ
- ฉบับที่ 9 เป็นแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเปี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
จำนวน 10 ข้อ

หมายเหตุ : แบบสอบถามฉบับที่ 1 ถึง 8 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักเรียน
ฉบับที่ 9 แบบสังเกตดำเนินการเก็บข้อมูลจากอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนเพื่อใช้ตรวจสอบความจริงใจในการตอบแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเปี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนโดยจะนำแบบสอบถามถามวัดพฤติกรรมเปี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนมาวิเคราะห์เฉพาะฉบับที่มีระดับคะแนนตรงกับแบบสังเกตวัดพฤติกรรมเปี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือน สิงหาคม ถึง กันยายน 2548
2. ติดต่อโรงเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนเพื่อนัดหมาย วัน เวลา ที่จะนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูล
3. เตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนในแต่ละครั้ง วางแผนดำเนินการเก็บข้อมูลและผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลเอง โดยได้วางแผนดำเนินการเก็บข้อมูลเป็น 2 ส่วน คือ แบบสอบถามฉบับที่ 1- 8 เก็บข้อมูลกับนักเรียน และแบบสังเกตฉบับที่ 8 ดำเนินการเก็บกับอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียน
4. อธิบายให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่ได้รับจากการทำแบบสอบถาม
5. อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้นักเรียนเข้าใจก่อนลงมือทำแบบสอบถาม
6. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ สำหรับแบบสอบถามพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนคัดเลือกมาวิเคราะห์เฉพาะฉบับที่มีระดับคะแนนตรงกับระดับคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน
2. กำหนดรหัสสำหรับข้อมูล และตรวจให้คะแนนแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนด
3. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัย
4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน(Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
5. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ของตัวแปรปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
6. หาสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ใน กรุงเทพมหานคร (55.21) อยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 54.13 ถึง 56.29

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยแต่ละตัวที่มีความสัมพันธ์กันทางบวก สูงสุด คือ ความรู้สึกผูกมัดกับความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพันกับความเชื่อในกฎเกณฑ์ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ความทุ่มเทเกี่ยวข้องกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ในส่วนของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยแต่ละตัวที่มีความสัมพันธ์กันทางลบ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ ความรู้สึกผูกพันกับความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนรองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ คือ ความรู้สึกผูกพันกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความรู้สึกผูกมัดกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกมากที่สุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน รองลงมา คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบ มากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนน้อยที่สุด คือ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เท่ากับ 0.745 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.556 ดังนั้น ตัวแปรอิสระภายในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คิดเป็น ร้อยละ 55.6

3. ตัวแปรความรู้สึกผูกพัน ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนความรู้สึกผูกมัดและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. สมการที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน คือ
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 86.527 - .310X_1 - .350X_3 - .598X_4 + .430X_5 + .162X_6$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.122X_1 - .191X_3 - .338X_4 + .312X_5 + .108X_6$$

อภิปรายผล

1. ระดับของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน มีคะแนนอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 นี้ยังคงมีพฤติกรรมเป็นไปตามกฎระเบียบของโรงเรียนที่ได้วางไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการควบคุมดูแลอย่างเข้มงวดของครูอาจารย์ที่ป้องกันและอบรมสั่งสอนเมื่อนักเรียนกระทำความผิดทำให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนนั้นอยู่ในระดับต่ำ รวมไปถึงการปลูกฝังจากครอบครัวให้นักเรียนเชื่อฟังครู อาจารย์ และเป็นผู้เคารพกฎระเบียบของทางโรงเรียน

2. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยที่ศึกษา พบว่า ปัจจัยส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กัน มีเพียงความรู้สึกผูกพัน กับ ความรู้สึกผูกมัด เท่านั้นที่ไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว การที่ความรู้สึกผูกพันไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาจเนื่องมาจาก นักเรียนจะมีความรู้สึกผูกพันหรือไม่ขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดูภายในแต่ละครอบครัว ที่อบรมสั่งสอนนักเรียนให้เป็นผู้มีความเคารพนับถือ และยอมรับฟังความคิดของคนรอบตัว ได้แก่ บิดา มารดา ครู หรือเพื่อน ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูนี้สามารถกระทำได้ทั้งครอบครัวที่ร่ำรวยหรือครอบครัวที่ยากจน ดังนั้นความรู้สึกผูกพันจึงไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ในส่วนของความรู้สึกผูกมัดที่ไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาจเนื่องมาจาก การปลูกฝังของโรงเรียนในเรื่องของการรู้ถึงประโยชน์หรือผลที่ได้รับจากการปฏิบัติตามกฎโรงเรียน ซึ่งการปลูกฝังนี้ทางโรงเรียนได้กระทำกับนักเรียนทุกคนโดยมิได้คำนึงถึง สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวนักเรียน และการที่นักเรียนแต่ละคนจะมีความมุ่งมั่นในอนาคตของตนเพียงไรนั้น อาจมาจากการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวที่อบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความใส่ใจในอนาคตของตน ซึ่งการอบรมสั่งสอนนี้สามารถกระทำได้ไม่ว่าครอบครัวนั้นจะร่ำรวยหรือครอบครัวที่ยากจนก็ตาม ดังนั้นความรู้สึกผูกมัดจึงไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกสูงสุด คือ ความรู้สึกผูกมัด กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่ำสุด คือ ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว การที่ความรู้สึกผูกมัดมีความสัมพันธ์กับความเชื่อในกฎเกณฑ์สูงสุด

อาจเนื่องมาจาก เมื่อนักเรียนมีความเชื่อว่ากฎระเบียบโรงเรียนมีความเหมาะสม ถูกต้อง ชอบธรรม นักเรียนผู้นั้นจึงมีความรู้สึกรู้ว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนจะได้รับผลประโยชน์ตามมา ดังนั้น ความรู้สึกผูกมัดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อในกฎเกณฑ์สูงสุด สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน กับความเชื่อในกฎเกณฑ์ อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีความรู้สึกผูกพันสูง คือ มีความเคารพนับถือ ยอมรับฟังยอมปฏิบัติตามความคาดหวังของ บิดา มารดา และครูอาจารย์ ซึ่งการยอมปฏิบัติตามความคิดของ บิดามารดา และครูอาจารย์ แสดงว่า นักเรียนผู้นั้นเชื่อหรือเห็นด้วยในกฎระเบียบของโรงเรียนนั่นเอง ดังนั้น ความรู้สึกผูกพันจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อในกฎเกณฑ์สูง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่ำสุด คือ ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาจเนื่องมาจาก ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง คือ การใช้เวลาในชีวิตประจำวันกับกิจกรรมของทางโรงเรียน รวมถึงงานอดิเรกต่างๆ ซึ่งนักเรียนที่มีสถานภาพของเศรษฐกิจร่ำรวยย่อมมีเวลาว่างสูง เพราะไม่ต้องรับผิดชอบงานภายในบ้าน เป็นต้น นักเรียนที่มีสถานภาพของเศรษฐกิจร่ำรวยจึงสามารถทุ่มเทเวลาในการใช้เวลาในชีวิตประจำวันกับกิจกรรมของทางโรงเรียน รวมถึงงานอดิเรกได้สูง แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจยากจนก็ยังสามารถใช้เวลาทำกิจกรรมได้ส่วนหนึ่งเช่นกัน ดังนั้น ความทุ่มเทเกี่ยวข้องจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสถานภาพของเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำสุด

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบสูงสุด คือ ความรู้สึกผูกพัน กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียน รองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียน กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบต่ำสุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียน กับ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว การที่ความรู้สึกผูกพัน กับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบสูงสุด อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีความรู้สึกผูกพันสูงจะปฏิบัติตามความคิดเห็นและความคาดหวังของ บิดา มารดา และครูอาจารย์ ซึ่งความคิดเห็นและความคาดหวังดังกล่าว ย่อมเป็นความคาดหวังให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดี ไม่คบหา ใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ดังนั้นความรู้สึกผูกพันจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียนสูงสุด สำหรับความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียน กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบ อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่น ย่อมใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกับบุคคลภายในครอบครัว และมีความรักความเข้าใจกันภายในครอบครัว การนำเวลาไปใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนจึงน้อย ดังนั้น ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียน กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบต่ำสุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงเบเนจากกฎระเบียบโรงเรียน กับ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวร่ำรวย อาจมีเพื่อนที่คบหาดูอยู่หลายกลุ่ม ดังนั้น การใช้เวลาใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนที่มี

พฤติกรรมเบี่ยงเบนจึงน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่านักเรียนจะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับใดก็ยังสามารถคบหากันได้ ดังนั้นความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวต่ำสุด

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวก มากที่สุด คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน รองลงมา คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว การที่ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน อาจเนื่องมาจาก นักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 นี้ เป็นนักเรียนที่อยู่ในวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อน ต้องการการยอมรับจากเพื่อนภายในกลุ่ม หากนักเรียนมีเพื่อนในกลุ่มเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนเป็นเด็กที่เกเร นักเรียนย่อมแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนตาม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนภายในกลุ่มของตน ดังนั้นความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนสูงสุด สำหรับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวก อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับดีจะนั้นเป็นนักเรียนที่มีความคิดเห็นเป็นของตนเองกล้าขัดต่อกฎระเบียบ กล้า แสดงออกมาซึ่งความต้องการของตน มากกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ และกล้าจะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนด้วย

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนสูงสุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความรู้สึกผูกพัน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนน้อยที่สุด คือ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การที่ความเชื่อในกฎเกณฑ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน อาจเนื่องมาจาก ความเชื่อเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของแต่ละบุคคล การที่นักเรียนมีความเชื่อว่าการเบี่ยงเบนของโรงเรียนมีความเหมาะสม ถูกต้องชอบธรรม นักเรียนผู้นั้นจึงแสดงพฤติกรรมตามกฎระเบียบ แต่หากนักเรียนผู้นั้นมีความไม่มีความเชื่อในกฎระเบียบ คือ เชื่อว่าการเบี่ยงเบนของโรงเรียนไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้อง นักเรียนคนนั้นจะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกมาตามที่ตนเองเชื่อว่าถูกต้อง แม้ว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากกฎระเบียบโรงเรียน ดังนั้นความเชื่อในกฎเกณฑ์จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนสูงสุด สำหรับความรู้สึกผูกพันมีความสัมพันธ์ทางลบ อาจเนื่องมาจาก ความรู้สึกผูกพันนั้นจะทำให้นักเรียนปฏิบัติตามความคิดเห็นความคาดหวังของบิดา มารดา เพื่อน และครู เช่น ถ้าพ่อแม่ต้องการให้นักเรียนมาโรงเรียนเพื่อได้รับการศึกษา นักเรียนก็จะตั้งใจเรียนไม่ทำการหนีเรียน เป็นต้น เพราะจะทำให้ บิดา มารดาของตนผิดหวัง ดังนั้นความรู้สึกผูกพันจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ในส่วนของความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนต่ำสุด อาจเนื่องมาจาก นักเรียนที่มีความสัมพันธ์

ภายในครอบครัวอบอุ่น นั้นจะได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบุคคลภายในครอบครัวเป็นอย่างดีมีเวลาทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งหากนักเรียนแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน บุคคลในครอบครัวย่อมรู้ และทำการช่วยเหลือเพื่อลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบนี้ลง แต่อย่างไรก็ตาม ทุกครอบครัวไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับใด ย่อมใส่ใจนักเรียนซึ่งเป็นบุตรของตนและพยายามลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ดังนั้นความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนต่ำสุด

3. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด คือ ความเชื่อในกฎเกณฑ์ รองลงมา คือ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความรู้สึกผูกพัน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ตามลำดับ ส่วนความรู้สึกผูกมัด และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งผลการศึกษาอภิปรายแต่ละปัจจัยได้ ดังนี้

ความเชื่อในกฎเกณฑ์ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แสดงว่า นักเรียนที่เชื่อมั่นในความเหมาะสม และเห็นด้วยในความถูกต้องชอบธรรมของกฎระเบียบทางโรงเรียน จะไม่แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เฮอร์ธ ที่เสนอว่าผู้คนในสังคมจะมีค่านิยมคล้าย ๆ กันเมื่อความเชื่อใด ๆ อ่อนกำลังลงหรือหายไปคนก็จะมีแนวโน้มในการต่อต้านสังคมมากขึ้น ดังนั้น เมื่อมีคนเชื่อว่ากฎหมายไม่ยุติธรรมพันธะทางสังคมนี้จะอ่อนไปและจะทำให้คนมีแนวโน้มในการกระทำผิดมากขึ้นไปอีก (Criminological Theory.2005ก : Online) ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ยูลักษณ์ ชันอาสา (2541 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ความเชื่ออำนาจกฎหมายเกี่ยวกับการสูบบุหรี่เป็นปัจจัยที่สามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักเรียนหญิงที่มีความเชื่ออำนาจกฎหมายเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มจะไม่สูบบุหรี่

ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม และใช้เวลาทำกิจกรรมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน จะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ทาวเวอร์ เกิดเกียรติพงศ์ (2518 : 64-65) ที่กล่าวว่า การที่จะกลายเป็นผู้กระทำผิดนั้นบุคคลจะต้องมีโอกาสดำเนินการติดต่อใกล้ชิดกับคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งฝึกฝนในการกระทำผิด ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ โสภา ชูพิกุลชัย (ชปีลมันน์) และคนอื่น ๆ (2533 : 12 - 21) ได้ พบว่า เด็กและเยาวชนเริ่มใช้สารเสพติดโดยมีเพื่อนส่วนใหญ่ใช้สารเสพติดและเป็นผู้ชักจูงเป็นครั้งแรก วิธีการแพร่ระบาดของสารเสพติดลำดับแรก คือ การถูกชักชวนจากเพื่อนฝูงหรือผู้ที่ใกล้ชิด และในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนใช้สารเสพติดให้ความเห็นว่าเห็นเพื่อนทำและทำตามเพื่อน เพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้

ความทุ่มเทเกี่ยวข้องส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แสดงว่า นักเรียนที่ใช้เวลาในชีวิตประจำวันกับกิจกรรมของทางโรงเรียน อันประกอบด้วยกิจกรรม

ทางวิชาการ และไม่ใช่วิชาการ รวมถึงงานอดิเรก จะไม่แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน เนื่องจาก การใช้เวลาที่มีอยู่ไปกับกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ทำให้นักเรียนไม่มีเวลาที่จะแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากกฎ เช่น นักเรียนที่ทำการบ้านด้วยตนเอง หรือเล่นกีฬากับเพื่อน นักเรียนเหล่านี้จะไม่มีเวลาเที่ยวกลางคืน หรือไปมั่วสุมเสพสิ่งเสพติด เป็นต้น ดังที่ เฮอร์ชิ เชื่อว่า ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ในโรงเรียน ครอบครัว การพักผ่อน ฯลฯ จะสามารถแยกเยาวชนจากการกระทำความผิดที่เกิดจากความเกียจคร้านอยู่เฉย (Criminological Theory, 2005ก : Online) ซึ่ง ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนที่ใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ส่วนมากจะเป็นพวกที่ประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน

ความรู้สึกผูกพันส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีความรู้สึกใส่ใจ ความเคารพนับถือ การรับฟังและการปฏิบัติ ตามความคิดเห็นและความคาดหวังของพ่อแม่ เพื่อนที่มีความประพฤติดี และครูอาจารย์ จะไม่แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เฮอร์ชิ(Hirchi, 1969 : 17-19) ที่กล่าวว่า ความรู้สึกผูกพันหรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี อันเป็นความรู้สึกที่มีลักษณะของการคำนึงถึงผลประโยชน์ของคนอื่น ๆ หรือของสังคมส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัวซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ นิรมล เปลี่ยนจรรยา (2530 : 69-73) ที่พบว่า การที่นักเรียนมีบุคคลสำคัญในบ้าน โรงเรียน และละแวกบ้าน และมีจิตใจผูกพันกันมากกับบุคคลเหล่านั้น เช่น บิดา มารดา ครู เพื่อนที่ดี บุคคลสำคัญมีส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่ซ้ยาเสพติด แต่สำหรับนักเรียนที่ไม่มีบุคคลสำคัญและไม่มีจิตใจผูกพันกับบุคคลสำคัญมักมีประสบการณ์ในการใช้ยาเสพติด

สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีสภาพทางการเงินของครอบครัวสำหรับค่าใช้จ่ายทั่วไป และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับสูงจะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวของ เมอร์ตัน ที่อธิบาย ว่า สภาพอันสลับซับซ้อนที่ประกอบไปด้วยความยากจน การมีโอกาสดังจำกัดที่จะดำเนินไปสู่ความสำเร็จในการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคม เป็นสภาพของความสับสนในทางวัฒนธรรมจะปรากฏเมื่อค่านิยมที่ดั่งงามในสังคมไม่เป็นที่ยอมรับของคนบางกลุ่มที่มุ่งประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง ทำให้คนมุ่งที่จะให้บรรลุเป้าหมาย โดยไม่คำนึงถึงวิธีปฏิบัติอันถูกต้องตามกฎหมาย (อรรถพร ชูบำรุง . 2527 : 70) การศึกษาได้ผลเช่นนี้ เนื่องจาก นักเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับดีจะถูกเลี้ยงดูอย่างเอาใจใส่จนมากเกินไปจนเกิดความจำเป็นทำให้ไม่เกรงกลัวผู้อื่น และยังไม่เห็นถึงความลำบาก ทำให้เป็นผู้ที่มีความมั่นใจ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับสูงมีความคิดเห็นเป็นของตนเองกล้าขัดกฎระเบียบกล้าแสดงออกมาซึ่งความต้องการของตน มากกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

อยู่ในระดับต่ำ และถ้าจะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนด้วย ดังนั้น สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับสูงจึงทำให้พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากกฎระเบียบของโรงเรียนสูง

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอย่างไร ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การรับรู้ของนักเรียนว่าบุคคลภายในครอบครัวมีความรักใคร่กลมเกลียวกันเข้าใจและเห็นอกเห็นใจกัน ชื่นชมและเห็นคุณค่าของกันและกัน มีเวลาทำกิจกรรมร่วมกัน และช่วยเหลือกัน ไม่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวของ สง่า ลีนะสมิต(2513 : 98-100) ที่กล่าวว่า ครอบครัวที่ผาสุกหรือมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดีเยี่ยมทำให้สมาชิกในครอบครัวได้รับอิทธิพลที่ดีไม่เป็นสาเหตุให้เด็กมีความประพฤติผิดปกติ การศึกษาได้ผลเช่นนี้ อาจเนื่องมาจาก นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งลักษณะสังคมของวัยรุ่น คือ มีความผูกพันกับเพื่อน ยึดเพื่อนเป็นหลัก และให้ความสำคัญกับสังคมภายในโรงเรียน จึงทำให้อิทธิพลจากครอบครัวลดลง ทำให้ความสัมพันธ์

ภายในครอบครัวไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ความรู้สึกผูกมัดส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอย่างไร ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ความรู้สึกในการมองประโยชน์หรือผลที่จะได้รับจากการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน หรือ กิจกรรมทางโรงเรียน รวมถึงความมุ่งหวังความสำเร็จในอนาคต ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวของ เฮอร์ธ ที่กล่าวว่า คนเราทำอะไรย่อมหวังผลกำไร หรือประโยชน์ที่ได้รับ ไม่ใช่เป็นเพียงการคำนึงถึงปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังคำนึงถึงอนาคตเข้าไว้ด้วย และมนุษย์ที่ลงทุนในชีวิตทรัพย์สิน รวมทั้งเพื่อความมีชื่อเสียงจะมีโอกาสในการก่ออาชญากรรมน้อยกว่าเพื่อรักษาสถานภาพทางสังคมไว้ (Criminological Theory.2005ก : Online) การศึกษาได้ผลเช่นนี้ อาจเนื่องมาจาก นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เป็นระดับชั้นที่ยังไม่มีการแข่งขัน ยังไม่ได้รับความวิตกกังวลในเรื่องของการเข้าศึกษาต่อเข้าระดับมหาวิทยาลัย เพราะนักเรียนในช่วงชั้นนี้มีโอกาสทางการศึกษารองรับอยู่แล้ว การคิดถึงอนาคต การมองประโยชน์หรือผลที่จะได้รับจากการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน หรือ กิจกรรมทางโรงเรียนจึงไม่ใช่สิ่งที่นักเรียนในวัยนี้ให้ความสำคัญ และเนื่องจากความรู้สึกผูกมัดนี้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเชื่อในกฎเกณฑ์สูงจึงทำให้ความรู้สึกผูกมัดไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน ได้แก่ ความรู้สึกผูกพัน ความทุ่มเทเกี่ยวข้อง ความเชื่อในกฎเกณฑ์ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังนั้นผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ครู อาจารย์ และสถานศึกษาควรปลูกฝังให้นักเรียนมีความเชื่อที่ถูกต้องเกี่ยวกับกฎระเบียบของโรงเรียน โดยการอธิบายให้เห็นถึงประโยชน์และข้อดีในการปฏิบัติตาม ซึ่งหากนักเรียนมีความเชื่อมั่นในกฎระเบียบมากขึ้นความเชื่อนี้จะช่วยลดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากกฎระเบียบได้และครู อาจารย์ควรจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ การส่งเสริมกิจกรรมของชมรม เพราะการทำกิจกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนใช้เวลาไปในทางที่ถูกต้อง
2. บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ควรสร้างความผูกพันภายในครอบครัวโดยหาโอกาสพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นการปลูกฝังทั้งค่านิยม และความเชื่อที่ดีต่อกัน ทั้งนี้ยังเป็นการสร้างให้เห็นถึงความคาดหวังของบุคคลภายในครอบครัวที่มีต่อตัวนักเรียน ซึ่งความผูกพันนี้จะเป็นตัวแปรที่สามารถป้องกันนักเรียนจากการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน นอกจากนี้บิดามารดาควรส่งเสริมในเรื่องของการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น การเล่นกีฬา ร้องเพลง เต้นรำ เป็นต้น เพราะการใช้เวลาให้หมดไปกับกิจกรรมอันเป็นประโยชน์นอกจากจะช่วยเสริมสร้างพัฒนาในด้านร่างกายและสมองแล้วยังทำให้นักเรียนไม่มีเวลาไปประพฤติปฏิบัติตนในทางที่ไม่ดีอีกด้วย และบิดามารดาควรสอนให้นักเรียนรู้จักการเลือกคบเพื่อน ทำให้นักเรียนสามารถแยกแยะได้ว่าบุคคลใดเป็นบุคคลที่มีความประพฤติดีควรแก่การคบหา เนื่องจากการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนนั้นจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการเลียนแบบและมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากปัจจัยที่นำมาศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนได้เพียงร้อยละ 55.6 แสดงว่ายังมีปัจจัยด้านอื่นที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนอีก จึงควรมีการศึกษาปัจจัยด้านอื่น เช่น ทฤษฎีทางชีววิทยา หรือทฤษฎีทางจิตวิทยา เป็นต้น เพื่อให้ผลการศึกษาครอบคลุมมากยิ่งขึ้น
2. สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรทำการศึกษาในกลุ่มของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 หรืออาชีวศึกษา เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียน

3. ในการศึกษาผู้วิจัยควรลองวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษาดูแนวโน้มความสัมพันธ์ของปัจจัยเพื่อป้องกันปัญหาพหุสัมพันธ์ และหากพบปัญหาพหุสัมพันธ์ผู้วิจัยควรแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการสร้างตัวแปรใหม่ จากตัวแปรเดิมที่มีความสัมพันธ์กันสูง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกรัตน์ แจ่มวิภูกุล. (2540). การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพติดของเด็กละเลยวชน. ปรญญานพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- กนกวรรณ โจนาคม. (2547). ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อบุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. ปรญญานพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- โกศล วงศ์สวรรค์. (2546). ปัญหาสังคม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำนง อติวัฒนสิทธิ์ และคณะ. (2537). สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ชุติมา พัฒราช. (2542). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับเจตคติต่อการใช้ยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรญญานพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ณัฐดนัย ทิมดี. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติด : ศึกษาเฉพาะโรงเรียนเขตพื้นที่สถานีตำรวจภูธร ตำบลสำโรงเหนือ จังหวัดสมุทรปราการ. สารนิพนธ์ สศ.ม. (สาขาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. อัดสำเนา.
- ดุขฎิ โยเหลา และคนอื่นๆ. (2540). ปัจจัยบ่งชี้สาเหตุการใช้สารเสพติดและสารระเหยของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครและจังหวัดยโสธร. รายงานการวิจัยฉบับที่ 63. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถาวร เกิดเกียรติพงศ์. (2523). สังคมวิทยาปัญหาสังคม. เอกสารประกอบคำบรรยายลำดับที่ 22 ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์. (2539). พฤติกรรมการใช้ยาฆ่าของนักศึกษา กรณีศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา. ปรญญานพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิรมล เปลี่ยนจรูญ. (2530). การใช้กัญชาและสารระเหยของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร : การเรียนรู้ทางสังคม. ปรญญานพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บังอร ดวงรัตน์. (2541). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรญญานพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

- บุญเชิด ภิญโญนันต์พงษ์. (2545). *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินผลการศึกษา (หน่วยที่ 3)*. กรุงเทพฯ : ธนรัชการพิมพ์.
- ผจงจิตต์ อธิคมนันทะ. (2530). *สังคมวิทยาว่าด้วยอาชญากรรมและการลงโทษ Sociology of Crime and Punishment*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- พรชัย ชันดี, รัชชัย ปิตะนีละบุตร และอศวิน วัฒนวิบูลย์. (2543). *ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา (CRIMINOLOGY : THEORICES AND RESEARCH)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พวงเพชร สุรัตนกวีกุล และคนอื่นๆ. (2544). *มนุษย์กับสังคม*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพบูรณ์ ช่างเรียน. (2516). *สารานุกรมศัพท์ทางสังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา.
- ภูวเดช ธนโชติธีรกุล. (2547). *การลดปัญหานักเรียนติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 3 จังหวัดฉะเชิงเทรา*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขา การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มงคล หวังสุขใจ และ ธิตินันท์ โกติรัมย์. (2544). *สังคมวิทยาเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ฝ่ายเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- มยุรี ศรีชัย. (2538). *เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Tecsiniques)*. กรุงเทพฯ: วี.เจ.พรินติ้ง.
- ยวลักษณ์ ชันอาสา. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่และไม่สูบบุหรี่ของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนปลาย และประกาศนียบัตรวิชาชีพ เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนภรณ์ อัครธรรมรัตน์. (2536, กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม). *ปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน*. *ศึกษาศาสตร์*. 16(1): 33.
- รัชนี้ เทวะประทีป. (2537). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนวัดธรรมมาภิรตารามโรงเรียนวัดประดู่ธรรมาธิปัตย์ และโรงเรียนวัดบางโพธิ์มาวาส*. กรุงเทพฯ : สังกัดศูนย์บริการสาธารณสุข 3 บางซื่อ สำนักอนามัย.
- โรงเรียนบางละมุง. (2546). *การลงโทษนักเรียน*. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2547, จาก <http://seed.net/banglamung/dev5.html>
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2540). *สถิติวิทยาทางการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- _____. (2541). เทคนิคการสร้างและสอบข้อความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- _____. (2542). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- วัชรรา คลายนาทร. (2530). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนาพานิช. กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักเรียน สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- วันชัย ธรรมสังการ และคนอื่นๆ. (2541). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการติดยาและสารเสพติดของผู้ป่วยใน ศูนย์บำบัดรักษาเสพติดภาคใต้. สงขลา:ศูนย์วิจัยพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา. ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิภาญดา พรหมราชกิจิต. (2545). การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดสาเนา.
- วิรัช พานิชวงศ์. (2545). การวิเคราะห์การถดถอย. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ศิริรัตน์ แอดสกุล. (2543 , กันยายน - ธันวาคม). พฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior). วารสารทางวิชาการ. 2(3): 15.
- สนธยา พลศรี. (2545). หลักสังคมวิทยา *Principle of Sociology*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สง่า ลีนะสมิต. (2513). อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยาพิสดาร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมนึก ชัชวาล. (2529). ความผูกพันที่มีต่อสังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สินศักดิ์ สุวรรณโชติ. (2542). ปัจจัยทางจิต-สังคม ของผู้ป่วยรายใหม่ ที่มารับบริการในโรงพยาบาลรัฐราษฎร์ ด้วยภาวะผิดปกติจากการใช้ยาบ้าและเฮโรอีน. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). เทคนิคการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : เลียงเชียง.
- สุพจน์ จักขุทิพย์. (2521). ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการปฏิบัติตนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สุพัทธา สุภาพ. (2543). ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เสริม ปุณณะหิตานนท์. (2523). การกระทำผิดในสังคม. กรุงเทพฯ : เดอะบิสซิเนสเพรส.

- โสภา (ซุพิกุลชัย) ซปีลมันน์ แลพคนอื่นๆ. (2533). การศึกษาการแพร่ระบาดของการติดสารเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการพัฒนาชุมชน สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.
- โสภา ซปีลมันน์. (2540, มกราคม - มิถุนายน).ต่อต้านยาเสพติด JOURNAL OF ANTI-NAROOTICS . 13(1): 9-11.
- หนึ่งหทัย กอปรศรีสวัสดิ์. (2542). การศึกษาสาเหตุการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชนที่เข้ารับการบำบัดในคลินิกยาเสพติด กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมสำเนา.
- อนุภาพ ทองอยู่. (2547). ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรัญ สุวรรณบุบผา. (2518). หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมณพ ชูบำรุง. (2518). หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2527). ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.
- _____. (2532). อาชญาวิทยาและอาชญากรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุมาพร ตรังสมบัติ. (2540). จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว. กรุงเทพฯ : เพ็ญฟ้าพรินติ้ง .
- Biesanz,Mavis Hiltument and John Biesanz. (1978). *Introduction to Sociology*. New Jersey : Prentice – Hall Inc.
- Burry-Stock, Judith and others. (1996, April). “Rater Agreement Indexes for Performance Assessment,”. *Educational and Psychological Measurement*. 56(2) : 256.
- Cloud, Donna Leach. (1993, June). Association of Parent – Child Self – Directed Learning : And Exploratory Study. *Dissertation Abstracts International – A*. (CD-ROM). 53(12) : 4170. Available : UMI ; ProQuest – Dissertation Abstracts.
- Cohen, A.E. (1965). *Deviance and Control*. Englewood Cliffs, N.J. Prentice –Hall.
- Crawford – Brown, Claudette P.J.A. (1993). *Study of the Factors Associated with the Development of Conduct Disorder in Jamaican Male Adolescents*. Ph.d. Thesis , Rutgers State University of New Jersey – New Brunswick.

- Criminological Theory. (2005 11). *Travis Hirschi's Social Bond Theory*. Retrived January 18,2005, Form <http://home.comcast.net/~ddemelo/crime/hirschi.html>
- _____. (2005 11). Sutherland's Differential Association. Retrived January 18,2005, Form <http://home.comcast.net/~ddemelo/crime/differ.html>
- Farold j. Vetter and Ira J. Silverman. (1986). *Criminology and Crime*. New York : Harper & Row, Publishers.
- Glaser, Daniel. (1974). *Handbook of Criminology*. Chicaco: Rand McNally College Publishing Company.
- Hengrui Qiao, Shaowai and Jie Zhang. (2002). *Adolescent Social Bond, Self-Control and Deviant Behavior in China*. Retrived January 18,2005, Form http://www.joensuu.fi/sosiologia/abstract/g_wang,h_qiao,s_home,J-zhang.htm
- Hindelang, Micheal J. (1973). Cause of Delinquency : Apartial Replication and Extention. *Social Problems*.
- Hirschi, travis. (1969). *Cause of Delinquency*. University of California Press.
- _____. (1981). *Delinquent Behavior*. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice – Hall Inc.
- _____. (1982). *A Control Theory of Delinquency*. In Rose Giallombardo (ed): *Juvenile Delinquency*.
- Hoffmann, John P. (1993, April). *Exploring the Direct and Indirect Family Effect on Adolescent Drug Use*. New York: McGraw – Hill.
- Hope, Linda Ruth. (1994, March). The effect of at-risk status on a student's knowledge, attitudes, and behavior concerning drugs and alcohol, self-esteem, peer pressure, and sensation-seeking tendencies. *Dissertation Abstracts International*. 54(9): 3279-3280A.
- Lundberg, George A. Clarence C Schrag and Otto N. Larsen. (1963). *Sociology*. New York: Harper and row, 3rd.
- Ma, Yue. (1993). *Famoly Relationships, Broken Homes, Acculturation and Delinquency in Chinese-Americaan Communities*. Ph.d. Thesis, Rutgers State University of Newjericy-Newark.
- Matsueda, Ross L. (1982). Testing control theory and differential association : Acausal modeling approach. *American Sociological Review*. 47: 489-504.
- Paulson, Patricia Callahan. (1971, March). Psychosocial Factor in Drug Use Among Community Collaege Students. *Dissertation Abstracts International*. 31(9):5455-5456B.

Retzinger, Suzanne M. (1997). *Shame, Anger, and the Social Bond: a Theory of Sexual Offenders and Treatment*. Retrived January 18,2005, Form <http://www.sociology.Org/content/vol003.001/sheff.html>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิ่งแก้ว ทรัพย์พะวงศ์	ภาควิชาศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อาจารย์วรรณพร ศิริพละ	ภาควิชาวัดและประเมินผล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
อาจารย์สุวิภา รัตนกุ่มมะ	ภาควิชาแนะแนว โรงเรียนหอวัง
อาจารย์สุวิภา เชาวนะปัญจะ	หัวหน้างานวัดผล โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
อาจารย์จันทร์ประภา มากลั่น	หัวหน้างานแนะแนว โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
อาจารย์อรัญญา สาโรวิท	คณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
อาจารย์สุภัค เพ็งใหญ่	คณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม

ภาคผนวก ข
คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความรู้สึกรู้สึกผูกพัน

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.5409	คัดเลือกไว้
2	.2112	ตัดทิ้ง
3	.1270	ตัดทิ้ง
4	.4118	คัดเลือกไว้
5	.2927	ตัดทิ้ง
6	.4706	คัดเลือกไว้
7	.4981	คัดเลือกไว้
8	.5612	คัดเลือกไว้
9	.4382	ตัดทิ้ง
10	.1515	ตัดทิ้ง
11	.4878	คัดเลือกไว้
12	.5009	คัดเลือกไว้
13	.4384	คัดเลือกไว้
14	.3568	คัดเลือกไว้
15	.4410	คัดเลือกไว้
16	.6451	คัดเลือกไว้
17	.4824	คัดเลือกไว้
18	.1150	ตัดทิ้ง
19	.3055	คัดเลือกไว้
20	.3937	ตัดทิ้ง
21	.1786	ตัดทิ้ง
22	.4909	คัดเลือกไว้
23	.4815	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .8486

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกมัด

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.4285	ตัดทิ้ง
2	.1857	ตัดทิ้ง
3	.4991	คัดเลือกไว้
4	.6349	คัดเลือกไว้
5	.6053	คัดเลือกไว้
6	.4762	คัดเลือกไว้
7	.3604	ตัดทิ้ง
8	.6784	คัดเลือกไว้
9	.5962	คัดเลือกไว้
10	.2340	ตัดทิ้ง
11	.2175	ตัดทิ้ง
12	.3148	ตัดทิ้ง
13	-.1727	ตัดทิ้ง
14	.6883	คัดเลือกไว้
15	.6807	คัดเลือกไว้
16	-.0927	ตัดทิ้ง
17	.2560	ตัดทิ้ง
18	.6639	คัดเลือกไว้
19	.6635	คัดเลือกไว้
20	.4804	คัดเลือกไว้
21	.6599	คัดเลือกไว้
22	.4737	คัดเลือกไว้
23	.4185	ตัดทิ้ง
24	.5547	คัดเลือกไว้
25	.4448	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .9005

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.2386	คัดเลือกไว้
2	.3172	ตัดทิ้ง
3	.5011	คัดเลือกไว้
4	.3598	คัดเลือกไว้
5	.4974	คัดเลือกไว้
6	.4447	คัดเลือกไว้
7	.5115	คัดเลือกไว้
8	.4351	คัดเลือกไว้
9	.5358	คัดเลือกไว้
10	.3683	คัดเลือกไว้
11	.4540	คัดเลือกไว้
12	.2021	ตัดทิ้ง
13	.1537	ตัดทิ้ง
14	.2283	ตัดทิ้ง
15	.3116	คัดเลือกไว้
16	.2857	คัดเลือกไว้
17	.3436	คัดเลือกไว้
18	.2860	คัดเลือกไว้
19	.6841	คัดเลือกไว้
20	.1245	ตัดทิ้ง
21	.2454	ตัดทิ้ง
22	.2393	ตัดทิ้ง

ค่าความเชื่อมั่น .8213

ตาราง 13 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.7585	คัดเลือกไว้
2	.2679	ตัดทิ้ง
3	.7209	คัดเลือกไว้
4	.5389	คัดเลือกไว้
5	.5511	คัดเลือกไว้
6	.5746	คัดเลือกไว้
7	.1090	ตัดทิ้ง
8	.6661	คัดเลือกไว้
9	.5850	คัดเลือกไว้
10	.5853	คัดเลือกไว้
11	.3163	คัดเลือกไว้
12	.2833	ตัดทิ้ง
13	.4113	คัดเลือกไว้
14	.6658	คัดเลือกไว้
15	.3194	คัดเลือกไว้
16	.4507	คัดเลือกไว้
17	.3935	คัดเลือกไว้
18	.4078	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .8738

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เปี่ยงเบนจากกฎระเบียบ
โรงเรียน

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.4004	คัดเลือกไว้
2	.3123	คัดเลือกไว้
3	.6054	คัดเลือกไว้
4	.1538	ตัดทิ้ง
5	.3209	คัดเลือกไว้
6	.6492	คัดเลือกไว้
7	.6618	คัดเลือกไว้
8	.4719	ตัดทิ้ง
9	.6050	คัดเลือกไว้
10	.3358	คัดเลือกไว้
11	.1677	ตัดทิ้ง
12	.3901	คัดเลือกไว้
13	.0754	ตัดทิ้ง
14	.5573	คัดเลือกไว้
15	.6202	คัดเลือกไว้
16	.1942	ตัดทิ้ง
17	.2972	คัดเลือกไว้
18	.2447	คัดเลือกไว้
19	.3357	คัดเลือกไว้
20	.3901	คัดเลือกไว้
21	.4659	คัดเลือกไว้
22	.2199	คัดเลือกไว้
23	.6599	คัดเลือกไว้
24	.3623	คัดเลือกไว้
25	.5267	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .8618

ตาราง 15 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.5250	คัดเลือกไว้
2	.5596	คัดเลือกไว้
3	.6057	คัดเลือกไว้
4	.5330	คัดเลือกไว้
5	.5912	คัดเลือกไว้
6	.6811	คัดเลือกไว้
7	.6815	คัดเลือกไว้
8	.6877	คัดเลือกไว้
9	.3987	คัดเลือกไว้
10	.1026	ตัดทิ้ง
11	.2511	ตัดทิ้ง
12	.3697	คัดเลือกไว้
13	.3757	คัดเลือกไว้
14	.5836	คัดเลือกไว้
15	.6227	คัดเลือกไว้
16	.3164	คัดเลือกไว้
17	.4103	คัดเลือกไว้
18	.5883	คัดเลือกไว้
19	.2532	คัดเลือกไว้
20	.0185	ตัดทิ้ง
21	.2710	ตัดทิ้ง
22	.5501	คัดเลือกไว้
23	.6358	คัดเลือกไว้
24	.3061	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .8878

ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.4030	คัดเลือกไว้
2	.4469	คัดเลือกไว้
3	.5997	คัดเลือกไว้
4	.6254	คัดเลือกไว้
5	.3788	คัดเลือกไว้
6	.5394	คัดเลือกไว้
7	.2877	ตัดทิ้ง
8	.4021	คัดเลือกไว้
9	.6051	คัดเลือกไว้
10	.1535	ตัดทิ้ง
11	.5833	คัดเลือกไว้
12	.4317	คัดเลือกไว้
13	.1831	ตัดทิ้ง
14	.4596	คัดเลือกไว้
15	.5119	คัดเลือกไว้
16	-.0349	ตัดทิ้ง
17	.3717	ตัดทิ้ง
18	.5325	คัดเลือกไว้
19	.4592	คัดเลือกไว้
20	.5051	คัดเลือกไว้
21	.4954	คัดเลือกไว้
22	.2723	ตัดทิ้ง
23	.4681	คัดเลือกไว้
24	.6052	คัดเลือกไว้
25	.3742	คัดเลือกไว้
26	.3950	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .8822

ตาราง 17 ค่าอำนาจจำแนก(r)ของแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ข้อที่	r	การพิจารณา
1	.5849	คัดเลือกไว้
2	.4955	คัดเลือกไว้
3	.4257	คัดเลือกไว้
4	.4019	คัดเลือกไว้
5	.4018	คัดเลือกไว้
6	.2198	ตัดทิ้ง
7	.2296	ตัดทิ้ง
8	.3981	คัดเลือกไว้
9	.3306	คัดเลือกไว้
10	.5534	คัดเลือกไว้
11	.4689	คัดเลือกไว้
12	.6088	คัดเลือกไว้
13	.4282	คัดเลือกไว้
14	.3460	คัดเลือกไว้
15	.4502	คัดเลือกไว้
16	.4097	ตัดทิ้ง
17	.4955	คัดเลือกไว้
18	.4599	คัดเลือกไว้
19	.4673	คัดเลือกไว้
20	.4414	คัดเลือกไว้
21	.3643	คัดเลือกไว้
22	.4179	คัดเลือกไว้
23	.5336	คัดเลือกไว้
24	.1901	ตัดทิ้ง
25	.3523	คัดเลือกไว้
26	.3177	คัดเลือกไว้
27	.3673	คัดเลือกไว้
28	.6539	คัดเลือกไว้
29	.5569	คัดเลือกไว้

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อที่	r	การพิจารณา
30	.5886	คัดเลือกไว้
31	.5392	คัดเลือกไว้
32	.5635	คัดเลือกไว้
33	.4917	ตัดทิ้ง
34	.5338	คัดเลือกไว้
35	.3047	คัดเลือกไว้
36	.6074	คัดเลือกไว้
37	.6242	คัดเลือกไว้
38	.4428	คัดเลือกไว้
39	.3086	ตัดทิ้ง
40	.4417	คัดเลือกไว้
41	.4858	ตัดทิ้ง
42	.3233	ตัดทิ้ง
43	.3788	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น .9126

ภาคผนวก ค
ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อการวัดพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียนสำหรับข้อมูลที่นักเรียนตอบนี้จะไม่มีผลใดๆต่อตัวนักเรียน ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามจะถูกเก็บเป็นความลับ และการนำเสนอข้อมูลจะเป็นไปโดยภาพรวมจึงขอให้นักเรียนตอบตามความเป็นจริงของตนเอง

2. แบบสอบถามนี้มีด้วยกัน 8 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดการผูกมัด

ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง

ฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์

ฉบับที่ 5 เป็นแบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

ฉบับที่ 6 เป็นแบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ฉบับที่ 7 เป็นแบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว

ฉบับที่ 8 เป็นแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

3. ในการตอบให้นักเรียนพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่าตนเองมีระดับความรู้สึก หรือระดับการปฏิบัติเช่นนั้นมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

การแปลผลการตอบ

ระดับความรู้สึก

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง รู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งตามข้อความนั้น

เห็นด้วย หมายถึง รู้สึกเห็นด้วยตามข้อความนั้น

ไม่เห็นด้วย หมายถึง รู้สึกไม่เห็นด้วยตามข้อความนั้น

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง รู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งตามข้อความนั้น

ระดับการปฏิบัติ, การปฏิบัติ/ความรู้สึก

มากที่สุด หมายถึง การปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ

มาก หมายถึง การปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นส่วนส่วนใหญ่

น้อย หมายถึง การปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นบางครั้ง

น้อยที่สุด หมายถึง การปฏิบัติตามข้อความนั้นเกือบไม่ปฏิบัติเลย

ขอบคุณในความร่วมมือ

นางสาววาสนา เครือมาศ

นิสิตปริญญาโทสาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกพัน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	ข้าพเจ้าภูมิใจในตัวบิดามารดา.....				
2	บิดามารดา จู้กับข้าพเจ้าจนน่าเบื่อ.....				
3	สาเหตุที่ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่บ้าน เนื่องจากบิดามารดา				
4	า..... สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากไป				
5	โรงเรียนเนื่องจากอาจารย์..... อาจารย์เป็นบุคคลที่น่าเคารพสำหรับ				
6	ข้าพเจ้า..... ข้าพเจ้าเพื่อที่จะต้องปฏิบัติตามความคิด				
7	ของบิดามารดา..... ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจเมื่อบิดามารดา				
8	อบรมสั่งสอน..... ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่ออยู่กับเพื่อนใน				
9	โรงเรียน..... สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากไป				
10	โรงเรียนมาจากเพื่อน..... อาจารย์ประจำชั้นดูแลเอาใจใส่ในการ				
11	เรียนของข้าพเจ้า.....				
12	ข้าพเจ้าเชื่อฟังในคำสอนของอาจารย์.....				
13	ข้าพเจ้ายึดถืออาจารย์เป็นแบบอย่าง..... เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็น จากเพื่อน.....				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
14	อาจารย์เป็นผู้มีพระคุณรองจากบิดา มารดา จึงควรตอบแทนโดยการ เซ่นเซี้ยว.....				
15	เพื่อนในกลุ่มมีความรักและสามัคคีกัน.....				

แบบสอบถามวัดความรู้สึกผูกมัด

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	การศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อสังคม เพราะมีเป้าหมายเพื่อให้บุคคลดำรงชีวิต ในสังคม.....				
2	การปฏิบัติตามกฎระเบียบโรงเรียนเป็น การฝึกการอยู่ร่วมกันในสังคม.....				
3	งานที่อาจารย์มอบหมายช่วยเสริมสร้าง ความรู้.....				
4	ข้าพเจ้ามีความขยันหมั่นเพียรในการ เรียนเพราะเป็นช่องทางไปสู่การมี อนาคตที่ดี.....				
5	การทำงานด้วยความตั้งใจช่วยให้ ข้าพเจ้าได้ในสิ่งที่ต้องการ.....				
6	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อประสบ ความสำเร็จในการ				
7	เรียน..... ข้าพเจ้าจะอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะ ยากลำบากเพียงใดเพื่อความสำเร็จใน				
8	อนาคต..... แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชอบวิชาใด ข้าพเจ้าจะ				
9	พยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี.....				
10	ข้าพเจ้าจะทำวันนี้ให้ดีที่สุดเพื่ออนาคต... การที่ข้าพเจ้าขยันเรียน เพราะคิดถึงการ				

	ประกอบอาชีพในอนาคต.....				
--	-------------------------	--	--	--	--

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
11	ข้าพเจ้าตอบคำถามได้ว่า ถ้าเรียนจบ แล้วจะประกอบอาชีพอะไร.....				
12	ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมคนที่มีความประพฤติ ดีและอยากเป็นแบบนั้น.....				
13	ข้าพเจ้าไม่กระทำพฤติกรรมที่เป็นเหตุให้ หมดสภาพการเป็นนักเรียนโดยเด็ดขาด.				
14	หากข้าพเจ้าไม่เก่งในวิชาใด ข้าพเจ้าจะ หาความรู้เพิ่มเติมในวิชานั้นให้มาก.....				
15	แม้ข้าพเจ้าไม่ได้ไปเที่ยวก็ยอมเพราะอีก ไม่กี่วันจะสอบ.....				

แบบสอบถามวัดความทุ่มเทเกี่ยวข้อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเอง.....				
2	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือก่อนนอน.....				
3	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม.....				
4	 ข้าพเจ้าช่วยอาจารย์ทำงานเมื่อมีเวลาว่าง.....				
5					
6	ข้าพเจ้าสอนการบ้านเพื่อน.....				
7	ข้าพเจ้าอ่านบทเรียนล่วงหน้า.....				
8	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนที่เรียนมา..... ข้าพเจ้าค้นคว้าเนื้อหาเพิ่มเติม				
9	ประกอบการเรียน.....				
10	ข้าพเจ้ามีงานอดิเรก เช่น เล่นดนตรี วาดรูป อ่านหนังสือ.....				
11	ข้าพเจ้าเข้าร่วมชุมนุมทางวิชาการของโรงเรียน เช่น ชุมนุมภาษาอังกฤษ ชุมนุมวิทยาศาสตร์				
12	ข้าพเจ้ากระทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเมื่อมีเวลาว่าง.....				
13	 ข้าพเจ้าประดิษฐ์โครงการด้วยตนเอง.....				
14	ข้าพเจ้ากระทำกิจกรรมร่วมกับบุคคลในครอบครัว				
15					

ข้าพเจ้าคัดค้านความรู้จากอินเทอร์เน็ต...				
ข้าพเจ้าคัดค้านความรู้เพิ่มเติม.....				

แบบสอบถามวัดความเชื่อในกฎเกณฑ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีระดับความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	กฎระเบียบโรงเรียนเป็นเครื่องชี้แนะและควบคุมข้าพเจ้าให้ก้าวไปในสิ่งที่ถูกทาง..				
2	กฎระเบียบโรงเรียนเป็นสิ่งที่ไม่ควรละเมิด.....				
3	อาจารย์ควรมีสิทธิอำนาจเหนือนักเรียนเท่ากับผู้ปกครอง.....				
4	อาจารย์ผู้รักษากฎระเบียบโรงเรียนเป็นผู้ควรได้รับการยกย่อง.....				
5	ถ้าขาดกฎระเบียบโรงเรียนจะเกิดความวุ่นวายขึ้น.....				
6	การปฏิบัติตามกฎระเบียบโรงเรียนเป็นวิธีทางหนึ่งไปสู่ความสำเร็จในอนาคต..				
7	การปฏิบัติตามกฎระเบียบโรงเรียนเป็นการฝึกให้อยู่ในสังคมส่วนรวม.....				
8	อาจารย์ที่เข้มงวดกับกฎระเบียบโรงเรียนเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือ.....				
9	เพื่อนที่เข้มงวดกับกฎระเบียบโรงเรียนเป็นบุคคลที่น่าเบื่อ.....				
10	การปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบโรงเรียนเป็นเรื่องน่าเบื่อ.....				

11	กฎระเบียบโรงเรียนเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติตาม.....				
ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
12	กฎระเบียบโรงเรียนควรผ่อนผันตาม ความต้องการนักเรียน.....				
13	นักเรียนตัวอย่างคือบุคคลที่ปฏิบัติตาม กฎระเบียบโรงเรียน.....				
14	ผู้ละเมิดกฎระเบียบโรงเรียนสมควรได้รับ การลงโทษ.....				
15	นักเรียนที่ละเมิดกฎระเบียบโรงเรียนเป็น คนไม่ดี.....				

แบบสอบถามวัดความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1	อาจารย์มีทัศนคติทางลบต่อเพื่อนของข้าพเจ้า.....				
2	คนที่จะมาเป็นเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าจะต้องเป็นคนที่มีความประพฤติดี.....				
3	เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกเพ่งเล็งจากทางโรงเรียนเรื่องความประพฤติ.....				
4	บิดามารดามีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนข้าพเจ้า. เพื่อนในกลุ่มของข้าพเจ้าเคยถูกทำทัณฑ์บน.....				
5	เพื่อนในกลุ่มของข้าพเจ้าหนีเรียน.....				
6	เพื่อนในกลุ่มของข้าพเจ้าถูกตักเตือนเรื่องการแต่งกาย.....				
7	เพื่อนในกลุ่มข้าพเจ้าพกพาอาวุธมาโรงเรียน.....				
8	เพื่อนของข้าพเจ้าสามารถเอาตัวรอดจากการประพฤติผิดได้.....				
9	เพื่อนของข้าพเจ้ามีความประพฤติเรียบร้อย.....				
10	เพื่อนของข้าพเจ้าถูกตักเตือนจากอาจารย์.....				
11	เพื่อนของข้าพเจ้าได้รับคำชมจาก.....				
12	เพื่อนของข้าพเจ้าได้รับคำชมจาก.....				

13	อาจารย์..... เพื่อนของข้าพเจ้าคบหากับเพื่อน				
14	ต่างเพศอย่างสนิทสนม..... เพื่อนของข้าพเจ้าเคยไปเที่ยวสถาน บันเทิงในเวลากลางคืน.....				
ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
15	เพื่อนของข้าพเจ้าเล่นการพนัน เช่น แทงบอล.....				
16	เพื่อนของข้าพเจ้าสร้างความรำคาญให้ ผู้อื่น.....				
17	เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นผู้ตรงต่อเวลาใน การเข้าเรียน.....				
18	เพื่อนของข้าพเจ้านิยมใช้เครื่องสำอาง เช่น น้ำหอม.....				
19	เพื่อนของข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์ในงานรื่นเริง.....				
20	เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นผู้รักษาทรัพย์สิน ของทางโรงเรียน.....				

แบบสอบถามวัดสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องขอทุนการศึกษา				
2	ผู้ปกครองของข้าพเจ้ามีเงินให้เมื่อขอซื้ออุปกรณ์การเรียน				
3	ครอบครัวของข้าพเจ้ามีเงินเพียงพอในการซื้ออาหาร				
4	ข้าพเจ้าต้องทำงานพิเศษตอนเย็นเพื่อช่วยเหลือครอบครัว				
5	ข้าพเจ้าไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมสังสรรค์กับเพื่อนๆ เพราะขาดแคลนทุนทรัพย์				
6	ครอบครัวของข้าพเจ้ามีเงินเก็บทุกเดือน				
7	บ้านของข้าพเจ้ามีเครื่องใช้ไฟฟ้าครบถ้วน				
8	ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียนได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย				
9	ข้าพเจ้าได้เงินมาโรงเรียนเพียงพอกับค่าใช้จ่าย				
10	ข้าพเจ้าเก็บเงินเพื่อซื้ออุปกรณ์การเรียน				

11	หรือเข้าร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียนเอง				
12	ข้าพเจ้าสามารถไปเที่ยวกับเพื่อนในวันหยุดได้โดยไม่กังวลเรื่องค่าใช้จ่าย				
13	ครอบครัวของข้าพเจ้ามีรถยนต์ใช้ส่วนตัว				
13	บิดามารดามีรายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน				

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
14	บิดามารดาข้าพเจ้าไม่เคยกั๊กเงินยืมสิน.....				
15	ข้าพเจ้ามีโทรศัพท์มือถือเป็นของตนเอง..				
16	ข้าพเจ้ามีเงินซื้อของใช้นอกจากอุปกรณ์การเรียน.....				
17	ข้าพเจ้าเลี้ยงขนมเพื่อนในกลุ่ม.....				
18	ข้าพเจ้าไม่เรียนพิเศษเพราะขาดแคลนทุนทรัพย์.....				
19	ข้าพเจ้าสามารถเรียนพิเศษได้โดยไม่กังวลเรื่องค่าใช้จ่าย.....				
20	ครอบครัวของข้าพเจ้ามีแม่บ้านคอยดูแล.				

แบบสอบถามวัดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า นักเรียนมีการปฏิบัติ/ความรู้สึกตามข้อความนั้นๆ มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของข้อความเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ/ความรู้สึก			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1	บุคคลในครอบครัวของข้าพเจ้ามักทะเลาะวิวาทกัน.....				
2	บุคคลในครอบครัวของข้าพเจ้ามีความขัดแย้งกัน.....				
3	ครอบครัวของข้าพเจ้าจะสนทนากันอย่างสนุกสนานและเป็นกันเอง.....				
4	ทุกคนในครอบครัวจะร่วมกันแสดงความยินดีเมื่อบุคคลในครอบครัวประสบความสำเร็จ				
5	ทุกคนในครอบครัวจะไปเที่ยวพักผ่อนร่วมกันเมื่อถึงวันหยุดสุดสัปดาห์.....				
6	ทุกคนในครอบครัวของข้าพเจ้าจะรอรับประทานอาหารพร้อมกัน.....				
7	ทุกคนในครอบครัวมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตน.....				
8	เมื่อคนใดคนหนึ่งเจ็บป่วย บุคคลในครอบครัวจะคอยดูแล.....				
9	ครอบครัวของข้าพเจ้ามีความสุข.....				

10	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบิดา มารดาได้.....				
11	ข้าพเจ้าไม่ต้องรอรับประทานอาหารเย็น พร้อมกับครอบครัว.....				
12	ครอบครัวของข้าพเจ้าอยู่กันพร้อมหน้า พร้อมตา.....				

ข้อ	ข้อความ	การปฏิบัติ/ความรู้สึก			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
13	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าไม่สามารถปรึกษา ใครในบ้าน.....				
14	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองอยู่โดดเดี่ยวภายใน บ้าน.....				
15	ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นไม่ตรงกับบิดา มารดา.....				
16	ข้าพเจ้าโต้เถียงบิดามารดาอย่างรุนแรง...				
17	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการแสดงความคิด เห็นในครอบครัว.....				
18	ว.....				
19	ครอบครัวข้าพเจ้าต่างคนต่างอยู่..... เมื่อมีเวลาว่างครอบครัวของข้าพเจ้า				
20	ทำงานอดิเรกร่วมกัน..... เมื่อต้องมีการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ บิดา มารดาจะทำตามเสียงส่วนใหญ่ของ สมาชิกในครอบครัว.....				

แบบสอบวัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์ที่กำหนดให้ในแต่ละข้อต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✕ ลงบนตัวเลือกที่นักเรียนคิดว่านักเรียนจะกระทำมากที่สุด หนึ่งข้อคำถามตอบได้เพียงหนึ่งตัวเลือก เท่านั้น

1. สัมผัสกับเพื่อนๆในกลุ่มไม่เข้าเรียนเพื่อไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนสัมผัสนักเรียนจะอย่างไร
 - ก. ไม่ไป และชักชวนให้สัมผัสและเพื่อนๆเข้าเรียน
 - ข. ไม่ไป โดยเข้าเรียนตามปกติ
 - ค. ไปด้วย เพราะไม่อยากเรียนโดยไม่มีเพื่อนในกลุ่ม
2. นิดได้ตัดผมตามสมัยมาโรงเรียน และถูกคุณครูประจำชั้นกล่าวตักเตือนให้ไปแก้ไขให้ถูกระเบียบ ถ้านักเรียนเป็นนิดนักเรียนจะอย่างไร
 - ก. ไม่แก้และคอยหลบอาจารย์
 - ข. ไม่แก้รอให้ถูกตักเตือนแรงๆก่อน
 - ค. แก้ทรงให้ตรงตามระเบียบโรงเรียน
3. ยิมถูกเพื่อนต่างโรงเรียนรีดไถเงินไปจำนวน 200 บาท เพื่อนในกลุ่มจึงชวนกันไปทวงเงินนักเรียนกลุ่มนั้น ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของยิมนักเรียนจะอย่างไร
 - ก. ชวนเพื่อนไปบอกอาจารย์ที่ปรึกษา
 - ข. นำเพื่อนในกลุ่มไปเพื่อเจรจาขอเงินคืนดีๆ
 - ค. นำเพื่อนในกลุ่มไปเพื่อข่มขู่และเอาเงินคืน
4. นัทถูกอาจารย์กล่าวตักเตือนในห้องเนื่องจากพูดคุยขณะเรียน ถ้านักเรียนเป็นนัทนักเรียนจะอย่างไร
 - ก. พุดคุยกับเพื่อนต่อ
 - ข. หยุดคุยกับเพื่อนแต่ไม่สนใจเรียน
 - ค. เลิกคุยและหันมาตั้งใจเรียน
5. ในขณะที่อยู่กับเพื่อนกำลังจะหนีออกไปข้างนอกโรงเรียน อาจารย์เดินผ่านมา

ถ้านักเรียนเป็นเอนักเรียนจะอย่างไร

- ก. รีบออกไปก่อนที่อาจารย์จะพบ
- ข. ให้เพื่อนออกไปแต่ตนเองรออยู่ในโรงเรียน
- ค. บอกเพื่อนๆให้ยกเลิกการออกนอกโรงเรียน

6. เย็นวันหนึ่งต่อเดินไปไปพบกล่องดินสอ ถ้านักเรียนเป็นต่อนักเรียนจะอย่างไร

- ก. เก็บไปให้ประชาสัมพันธ์ประกาศหาเจ้าของ
- ข. ตามหาเจ้าของเองถ้าไม่เจอก็เก็บไว้ใช้
- ค. เก็บไว้ใช้เองเพราะเจ้าของคงกลับไปแล้ว

7. ตาลส้มทำการบ้านซึ่งต้องส่งในชั่วโมงแรกหลังจากเข้าแถวหน้าเสาธง ถ้านักเรียนเป็นตอลนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ยอมรับว่าลืมทำการบ้านมาแล้วไปเข้าแถวตามปกติ
- ข. รีบทำให้เสร็จถึงแม้จะเข้าแถวสายไปหน่อย
- ค. ทำการบ้านอยู่ในห้องเรียนและไม่ลงไปเข้าแถว

8. นกกับนำพบกระเป๋าสตางค์วางอยู่ที่โรงอาหาร นกต้องการเก็บกระเป๋าวีโดยสัญญาจะแบ่งเงินให้นกครึ่งหนึ่ง ถ้านักเรียนเป็นน่านักเรียนจะอย่างไร

- ก. ปฏิเสธข้อเสนอและบอกให้นกเอากระเป๋าวีไปที่ประชาสัมพันธ์
- ข. ปฏิเสธข้อเสนอ แต่บอกให้นกเอาเก็บไว้
- ค. ยอมรับข้อเสนอ เพราะหาเจ้าของไม่เจอแน่นอน

9. ช่วงพักกลางวันนัทกับนิตเห็นว่ประตูโรงเรียนเปิดอยู่โดยไม่มีเจ้าหน้าที่คอยเฝ้า นัทจึงชวนนิตออกไปข้างนอกโรงเรียน ถ้านักเรียนเป็นนิตนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไปกับนัทเพราะไม่มีใครเห็น
- ข. ไม่ไปแต่จะคอยดูอาจารย์ให้นัท
- ค. ไม่ไปและชวนนัทให้อยู่ในโรงเรียน

10. ไก่ทุ่งกระโปรงสั้นกว่าระเบียบมาโรงเรียน จนโดนอาจารย์ตักเตือนให้ไปแก้ไข ถ้านักเรียนเป็นไก่นักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไม่แก้ไข แต่คอยหลบเมื่อจะพบอาจารย์
- ข. ไม่แก้ไขรอให้ถูกเตือนอย่างจริงจังก่อน
- ค. รีบไปแก้ไขให้ตรงตามระเบียบ

11. น้าติดเงินซื้ออยู่จำนวนหนึ่ง และไม่กล้าบอกผู้ปกครอง ซีจึงชักชวนให้น้าเล่นการพนันบอล ถ้านักเรียนเป็นน่านักเรียนจะอย่างไร

- ก. เล่นจนกว่าจะหาเงินไปคืนครบ
- ข. เล่นครั้งเดียวเพื่อเป็นการเสี่ยงดวง
- ค. ไม่เล่นและพยายามเอาเงินจากค่าขนมไปให้

12. ในชั่วโมงศิลปะแผนเห็นอ้อใช้มีดกรีดกระดาษกับโต๊ะไม้โดยไม่ใช้สิ่งใดรองรับ
ถ้านักเรียนเป็นแผนนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ทำตาม เพราะใครๆก็ทำกัน
- ข. ทำตาม แต่พยายามกรีดเบาๆเพื่อไม่ให้โต๊ะเป็นรอยมาก
- ค. ไปปรึกษาครูขอแผ่นรองกรีด

13. งานกีฬาสู้รุ่มพี่ชวนน้องๆไปซ้อมเชียร์ ซึ่งเพื่อนของไผ่ชวนไผ่โดดซ้อม ถ้านักเรียน
เป็นไผ่ นักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไม่ไปซ้อมตามคำบอกของเพื่อน
- ข. ไปซ้อมแต่ออกมาก่อนที่จะหมดเวลา
- ค. ปฏิเสธเพื่อนและเข้าซ้อมตรงเวลา

14. โอชวนกฤษไปเที่ยวสถานบันเทิงในเวลากลางคืน ถ้านักเรียนเป็นกฤษนักเรียนจะ
อย่างไร

- ก. ไปเพราะอยากรู้ว่าเป็นอย่างไร
- ข. ไปแต่ไม่เข้าไปขออยู่ข้างนอก
- ค. ไม่ไปเพราะเป็นสถานบันเทิง

15. อาจารย์ผู้หนึ่งเป็นคนที่เคร่งครัดกฎระเบียบโรงเรียนมาก และจะทำโทษนักเรียนที่
กระทำผิด บิจึงชวนโอวางแผนแกล้งอาจารย์ ถ้านักเรียนเป็นโอ นักเรียนจะอย่างไร

- ก. ให้ความร่วมมือ เพราะอยากเอาคืนบ้าง
- ข. ไม่ร่วมมือ โดยให้บิไปชวนคนอื่นแทน
- ค. ไม่ร่วมมือ และให้บิยกเลิกแผน

16. ชีบอกปานว่าช่วงนี้กำลังนิยมชอยผมเพื่อความสวยงาม และชวนให้ปานไปชอยผม
ด้วยถ้านักเรียนปานนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไปชอยตามคำบอกเพื่อให้ทันสมัย
- ข. ไปชอยแต่ในช่วงปิดเทอม
- ค. ไม่ชอยเพราะกลัวว่าจะผิดระเบียบ

17. โรงเรียนเอและโรงเรียนบีเกิดทะเลาะวิวาทกันในงานกีฬาระหว่างโรงเรียน จนกลุ่ม
เพื่อนของแมวทนไม่ไหวเข้าไปช่วยเพื่อนของตน ถ้านักเรียนเป็นแมวนักเรียนจะอย่างไร

- ก. เข้าไปห้ามเพื่อนและชวนให้ไปตามอาจารย์
- ข. ไปกับเพื่อนแต่คอยดูอยู่ห่างๆไม่เข้าไปชกต่อย
- ค. ไปช่วยเพื่อนเพื่อให้เพื่อนถูกรุม

18. แนนพบอ้อสูบบุหรี่อยู่ในห้องน้ำ อ้อจึงชวนให้แนนลองสูบบุหรี่ ถ้าแนนเรียนเป็นแนน นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ไม่สูบบุหรี่เพราะบุหรี่เป็นสิ่งไม่ดี
- ข. ลองสูบบุหรี่เพราะมวนเดียวคงไม่ติด
- ค. ลองสูบบุหรี่เพราะเห็นว่าเทห์ดี

19. โบว์กับพีทเป็นคู่รักกัน วันหนึ่งพีทเดินเข้ามาทักทายและจับมือโบว์ ถ้าแนนเรียนเป็นโบว์นักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ไม่ว่าอะไรแต่ชักมือออก
- ข. ไม่เป็นไรเพราะเป็นแฟนกัน
- ค. ต่อว่าเพราะเป็นเรื่องที่ไม่ควรกระทำ

20. เมย์ชวนนักเรียนเล่นการพนันฟุตบอล ซึ่งถ้าทายถูกจะได้เงินจำนวนมาก ถ้าแนนเรียนเป็นนักเรียนนักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ร่วมเล่น เพราะอยากได้เงินใช้
- ข. ไม่เล่นเพราะเห็นว่าเป็นการพนัน
- ค. ไม่เล่น และชักชวนให้นักเลกเล่น

21. อาจารย์เห็นนักเรียนคนหนึ่งแอบรับประทานขนมในห้องเรียน จึงเดินเข้าไปเพื่อทำโทษว่า แต่อาจารย์จำผิดคนจึงได้ทำโทษนกแทน ถ้าแนนเรียนเป็นนักเรียนนักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ไม่เป็นไร แล้วชี้แจงให้อาจารย์ฟังอย่างใจเย็น
- ข. ไม่พอใจ และรีบชี้แจงให้อาจารย์ฟัง
- ค. ไม่พอใจอย่างมาก และหงุดหงิดที่ถูกต้องว่า

22. ปอมเล่นฟุตบอลอยู่กับเพื่อน แล้วบังเอิญลูกฟุตบอลไปถูกหน้าต่างของทางโรงเรียนแตก ถ้าแนนเรียนเป็นปอมนักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. รีบไปบอกอาจารย์และยอมรับผิด
- ข. ไม่บอกใครเพราะกลัวโดนทำโทษ
- ค. ไปบอกอาจารย์ว่าพบกระจกแตกแต่ไม่ทราบว่าเป็นใครทำ

23. เจนกับหม่อมจะไปตัดผมตามสมัยที่ร้าน และชักชวนให้อ้อตัดด้วยเพราะช่างจะคิดราคาพิเศษให้ ถ้าแนนเรียนเป็นอ้อนนักเรียนจะทำอย่างไร

- ก. ยอมตัดผมเพราะจะได้ตามสมัยนิยม
- ข. ไม่ชอยผมและชักชวนให้เพื่อนไม่ตัดด้วย

ค. ไม่ตัดผมเพราะกลัวอาจารย์ตำหนิ

24. เก่งแอบเอาเบียร์มาโรงเรียนในวันปีใหม่ และชวนเพื่อนๆในกลุ่มให้ดื่ม ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของเก่งนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ดื่มด้วยเพื่อความสนุกสนานรื่นเริง
- ข. ไม่ดื่ม แต่ไม่ขัดเพื่อนๆที่จะดื่ม
- ค. ไม่ดื่ม และบอกเพื่อนให้เลิกดื่ม

25. วันนี้อาจารย์ผู้สอนไม่สบาย ในชั่วโมงเรียนจึงว่าง แนนเลยชวนเพื่อนๆเล่นไพ่เพื่อในเวลาว่าง ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของแนนนักเรียนจะอย่างไร

- ก. เล่นด้วยเพราะไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว
- ข. ไม่เล่นด้วย และบอกให้ชวนคนอื่นเล่น
- ค. ไม่เล่น และบอกเพื่อนๆให้อ่านหนังสือ

26. ช้างถูกเพื่อนในกลุ่มทำให้ลองสูบบุหรี่ ถ้านักเรียนเป็นช้างนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ลองสูบบุหรี่ เพราะอยากรู้รสชาติและเท่ดี
- ข. ลองสูบบุหรี่ เพราะแค้นคนเดียวไม่ติด
- ค. ไม่ลอง เพราะเป็นสิ่งไม่ดี

27. ปุ๊ เห็นแอนกับโอ้เล่นเกมสโด้โดยการขีดเขียนลงบนโต๊ะ ถ้านักเรียนเป็นปุ๊นักเรียนจะอย่างไร

- ก. เข้าไปดูเฉยๆ
- ข. เข้าไปขอเล่นด้วย
- ค. เข้าไปบอกให้เลิกเล่น

28. นิดชักชวนให้เพื่อนไม่เข้าร่วมกิจกรรมวันปีใหม่ แต่ไปเที่ยวกันเองภายในกลุ่ม ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของนิดนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไปกับนิด เพราะเที่ยวกันเองสนุกกว่า
- ข. ไปกับนิดแต่กลับเข้ามาร่วมงานตอนสายๆ
- ค. ไม่ไปกับนิด และอยู่ร่วมงานปีใหม่ที่โรงเรียน

29. ในช่วงนี้วันรุ่นกำลังนิยมใส่สายรัดข้อมือ โอจึงซื้อมาใส่และซื้อมาฝากไอดด้วย ถ้านักเรียนเป็นไอนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ใส่ด้วยความเต็ม เพราะจะได้ทันสมัย
- ข. ใส่เพราะกลัวว่าจะเสียใจที่เอามาให้
- ค. ไม่ใส่ เพราะกลัวว่าอาจารย์จะตำหนิ

30. น้ำจัดงานเลี้ยงที่ผับแห่งหนึ่ง และชวนเพื่อนๆให้ไปงาน เมื่อไปถึงปรากฏบิดามารดาของน้ำไม่มาร่วมงานด้วย ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของน้ำนักเรียนจะอย่างไร

- ก. เข้างาน เพราะถึงอย่างไรก็มาถึงแล้ว
- ข. ไม่เข้างาน และขอตัวกลับก่อน
- ค. ไม่เข้างานและชักชวนเพื่อนคนอื่นๆให้กลับบ้าน

31. ตอนไปเข้าค่าย เพื่อนๆของวิตกลงเล่นเกมกันโดยผู้แพ้จะต้องดื่มเบียร์ ถ้านักเรียนเป็นวินนักเรียนจะอย่างไร

- ก. เล่นด้วยเพราะสนุกดี
- ข. ไม่เล่นด้วยขออยู่ดูเฉยๆ
- ค. ไม่เล่นด้วยและให้เพื่อนเปลี่ยนกติกา

32. ในช่วงเทศกาลตรุษจีน เพื่อนในห้องของบีหยุดกันหลายคน อาจารย์จึงไม่เข้าสอน แต่สั่งงานให้ทำ เบิร์ตจึงชวนบีให้ออกไปเล่นข้างนอกด้วยกัน ถ้านักเรียนเป็นบีนักเรียนจะอย่างไร

- ก. ไปกับเบิร์ต เพราะยังงี้ก็ไม่ได้เรียนอยู่แล้ว
- ข. ไปกับเบิร์ต แล้วค่อยกลับเข้าห้องตอนสายๆ
- ค. ไม่ไปกับเบิร์ต และชวนให้เบิร์ตทำงานในห้อง

33. ทีมต่อชวนทีมแดนแข่งฟุตบอล ถ้าทีมของใครแพ้จะต้องเลี้ยงข้าวทีมที่ชนะ ถ้านักเรียนเป็นแดนนักเรียนจะอย่างไร

- ก. แข่ง เพราะอยากแข่งขันอยู่แล้ว
- ข. ไม่ลงแข่ง แต่จะอยู่เชียร์เพื่อนในทีม
- ค. ไม่ลงแข่งและชักชวนไม่ให้เพื่อนในทีมแข่ง

34. ตั้งไว้ผมยาวผิกระเบียบและวันนี้อาจารย์จะตัดผมนักเรียนที่ผมยาว ถ้านักเรียนเป็นต่งนักเรียนจะอย่างไร

- ก. หลบไม่ให้อาจารย์พบเพราะไม่อยากตัดผม
- ข. หลบไม่ให้อาจารย์พบแล้วไปตัดผมเองหลังเลิกเรียน
- ค. ยอมให้อาจารย์ตรวจและให้อาจารย์ตัดผมให้

35. ชายเห็นข้อความบนโต๊ะเรียนเขียนต่อว่าถึงตนเอง ถ้านักเรียนเป็นชายนักเรียนจะอย่างไร

- ก. เขียนต่อว่ากลับไป
- ข. ทำเฉยๆเพราะไม่ทราบว่าเป็นใคร
- ค. ลบข้อความบนโต๊ะตัวนั้นออก

แบบสังเกตพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบโรงเรียน

คำชี้แจง แบบสังเกตนี้จัดทำขึ้นเพื่อการวัดพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียนสำหรับข้อมูลนี้จะไม่ผลใดๆต่อตัวนักเรียน ข้อมูลจากการตอบแบบสังเกตจะถูกเก็บเป็นความลับ และการนำเสนอข้อมูลจะเป็นไปโดยภาพรวม

อาจารย์ที่ปรึกษาอ่านรายชื่อนักเรียน แล้วพิจารณาว่า นักเรียนคนใดมีการปฏิบัติผิดระเบียบในข้อความนั้น โดยทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องทางขวามือตามพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

การปฏิบัติ

แต่งกายผิดระเบียบ	หมายถึง	การสวมเสื้อหรือกางเกงหรือกระโปรงที่มีขนาดและลักษณะผิดจากที่โรงเรียนระบุไว้
ผมผิดระเบียบ	หมายถึง	นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมจนด้านข้างหรือด้านหลังยาวเลยตีนผม นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ยาวเลยต้นคอหรือไม่รวบให้เรียบร้อย
มาสาย	หมายถึง	การเข้าเรียนสาย เป็นเวลามากกว่า 15 นาที
หนีชั่วโมงเรียน	หมายถึง	การไม่เข้าเรียนโดยการหลบหนีอยู่ภายในโรงเรียน
หนีออกนอกโรงเรียน	หมายถึง	การไม่เข้าเรียนโดยการหลบหนีออกนอกโรงเรียน
ทะเลาะวิวาท	หมายถึง	การมีเรื่องชกต่อยหรือตอบตี
เล่นการพนัน	หมายถึง	การเล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมาย
ใช้ยาเสพติด	หมายถึง	สูบบุหรี่ เสพสุรา ยาเสพติด หรือของมีเมาอย่างอื่น
มั่วสุมและก่อความเดือดร้อน	หมายถึง	การรวมกลุ่มของนักเรียนที่ก่อให้เกิดการรบกวนต่อบุคคลอื่น
กิริยาวาจาไม่สุภาพ	หมายถึง	การแสดงกิริยาวาจาอันไม่สมควรจะกระทำต่อครู อาจารย์

เลขที่/รายชื่อ	การปฏิบัติ									
	แต่งกาย ผิด ระเบียบ	ผมผิด ระเบียบ	มาสาย	หลบหนี ชั่วโมง เรียน	หนีออก นอก โรงเรียน	ทะเลาะ วิวาท	เล่นการ พนัน	ใช้ยาเสพติด	มั่วสุมและ ก่อความเดือดร้อน	กริยาวาจาไม่ สุภาพ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	วาสนา เครือมาศ
วันเดือนปีเกิด	18 มกราคม 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	11/21 หมู่ 10 แขวง บางพรหม เขต ดลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 10170
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนปลาย การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร2
พ.ศ. 2545	กศ.บ. (คณิตศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2549	กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ